PRS Paul's Guitar
& SE Paul's Guitar

Dan Auerbach
Terug naar elektrisch

Mooer GE 300
Klein fijn floorboard

Gitarist

HÉT BLAD VOOR GITARISTEN

Nº 341

AUGUSTUS 2019 | WWW.GITARIST.NL

Bluegrass Special

- Tim Knol & Blue Grass Boogiemen
- Traditie en instrumenten
- Hoe speel je bluegrass?

De rig van
Derek Trucks
3 gitaren en 2 amps

Spiegelgitaar is eerbetoon

Fender Jimmy Page Mirror Telecaster

Interviews Steve Vai | Jared James Nichols | Joe Satriani | Tyler Bryant

Tests Fender '62 Princeton Chris Stapleton Edition | Rotosound Ultramag Boost 6112 | Baton Rouge AR20C ACE-LTD

adviesprijs € 6,90
augustus 2019 | www.gitarist.nl

BP 8 710966 677131 00341

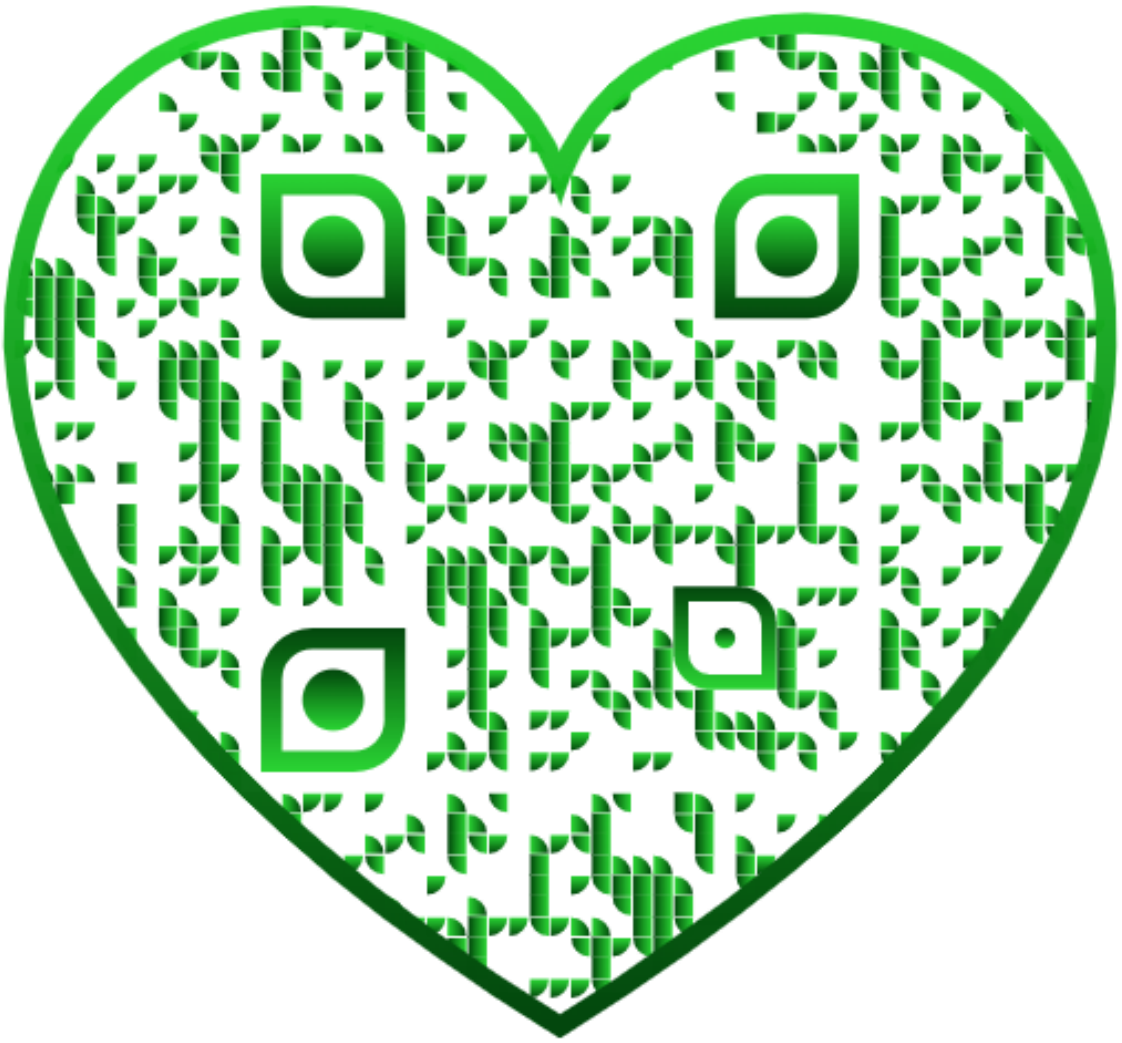

AXION LABEL

The Axion Label was made for metal, but offers even more for the adventurous players out there. The Axion Label models feature forward-looking developments in sound, playability and looks that take performances higher, deeper and heavier.

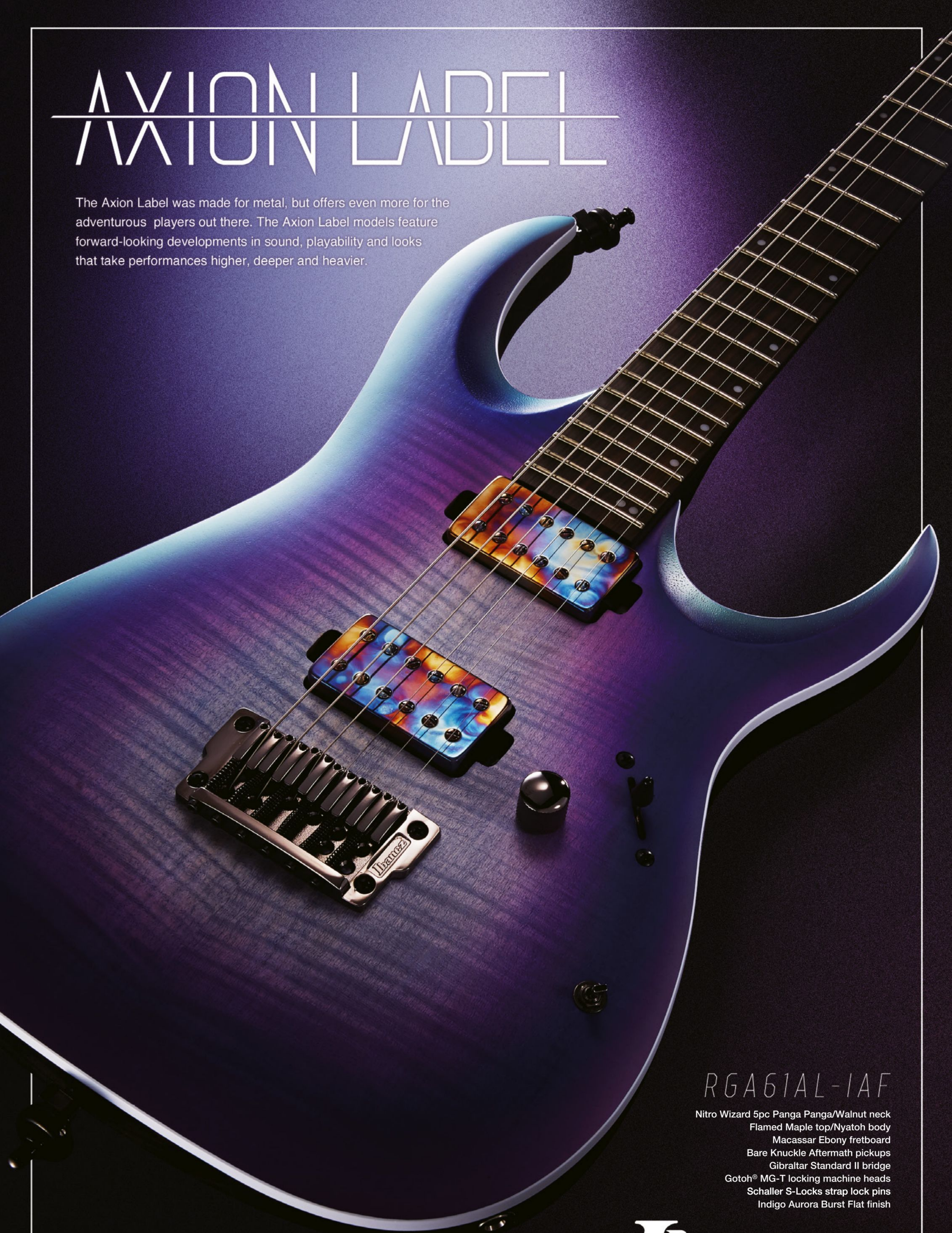

RGA61AL-IAF

Nitro Wizard 5pc Panga Panga/Walnut neck
Flamed Maple top/Nyatoh body
Macassar Ebony fretboard
Bare Knuckle Aftermath pickups
Gibraltar Standard II bridge
Gotoh® MG-T locking machine heads
Schaller S-Locks strap lock pins
Indigo Aurora Burst Flat finish

Ibanez

Ibanezbenelux http://hoshinoeurope.com/

PURE GRETSCH®

ELECTROMATIC®

1939

SOUND OF HONOR

65230T ELECTROMATIC® JET™ FT SINGLE-CUT WITH BIGSBY®

ALEUTIAN BLUE

GRETSCH®

GRETSCHGUITARS.COM

© 2019 Fender Musical Instruments Corporation. Bigsby® is a registered trademark of FMIC. Gretsch®, Electromatic® and Jet™ are trademarks of Fred W. Gretsch Enterprises, Ltd. and used herein under license. All rights reserved.

Gitarist

29e jaargang nr. 341 – augustus 2019

Gitarist is een uitgave van Uitgeverij De Inzet b.v.

Adres voor redactie en administratie:
Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
Bezoekadres: Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
Tel. 020 675 5308, info@gitarist.nl, www.gitarist.nl
ABN Amro: 55.87.32.720
Hoofdredactieteam: Erk Willemsen (algemeen), Co Koenen (adjunct), Steven Faber (tests), Kevin Pasman, Patrick Lamberts
Eindredactie: Co Koenen
Overige redacteuren: Michiel Roelse
Gitarist.nl: Klaas Jan Stol
Verder werkten mee aan dit nummer: Dave Burrluck, Hein van Dongen, Nick Guppy, Pat Heath, Jonathan Horsley, Alex Lynham, Matt Parker, Martine Sipma
Vormgeving: Nils Jonkers (LandGraphics)
Uitgever: Erk Willemsen
Sales & Marketing: Ronald Willemsen
Bladmanagement & Traffic: Gilles Graafland
Advertentieacquisitie: Ronald Willemsen, Ollie Schmitz, Erk Willemsen
Keijser 18 Mediaproducties,
tel. 020-6755308, ads@k18.nl
Boekhouding: Mirjam Berendse,
gitaristfactuur@uitgeverijdeinzet.nl
Druk- en bindwerk: Drukkerij Ten Brink – Meppel
Distributie voor Nederland: Betapress, Gilse
Distributie voor België: AMP, Brussel
Licentie: Future plc., Bath, UK

Niets uit deze uitgave mag in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of enige andere manier, worden ver-veelvoudigd of opgeslagen, zonder voorafgaande toestemming. Zonder schriftelijke goedkeuring is het niet geoorloofd dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.
De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren.

ISSN 0928-8007

© 2019 Alle rechten voorbehouden

GITARIST verschijnt 12 x per jaar
- losse nummers € 6,90
(we verzenden zonder verzendkosten binnen de Benelux - buiten de Benelux + € 2,-)
- proefabonnement 3 edities € 15,50
- jaarabonnement € 67,90
- tweejaarabonnement € 123,90
- jaarabonnement buiten de Benelux + € 18,- extra verzendkosten

GITARIST digitaal
Incl. audio en video via onze eigen app in de App Store: € 4,49 en gunstige abonnementsprijzen.
Voor iOS en Android, zonder audio en video, via de all you can read abonnementen van Readly en Magzine. Via Readly ook te lezen via je webbrowser. Bij Magzine kan je Gitarist ook los downloaden: € 3,49 en gunstige abonnementsprijzen.

Abonnementenadministratie:
Mirjam Berendse
abo@gitarist.nl, 020 675 5308
Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Coverfoto: Olly Curtis

G EXTRA ONLINE

ONZE WEBSITE GITARIST.NL

Op Gitarist.nl bieden we véél extra's als toevoegingen aan het blad, meer dan 400 testrapporten, plus natuurlijk véél nieuws.

GITARIST EXTRA

In de sectie Gitarist Extra op Gitarist.nl vind je allerlei extra's bij de artikelen in het blad:
• video's bij de nieuwsitems • video's bij de producttests
• audio bij de workshops • uitgebreider versies van korte artikelen in het blad
www.gitarist.nl/extra

GITARIST TESTS

We hebben meer dan 400 testrapporten die eerder in Gitarist verschenen zijn downloadbaar als pdf op de site staan!
www.gitarist.nl/tests/

GITARIST DIGITAAL LEZEN

Je kunt er ook voor kiezen Gitarist digitaal te lezen, op tablet, smartphone of zelfs op je computer. Dit zijn onze mogelijkheden:
ONZE EIGEN APP: In de Kiosk van Apple's App Store kun je onze eigen app downloaden. De edities in die app zijn verrijkt met audio en video en kosten € 4,49 per editie (en natuurlijk goedkoper als abonnement)
MAGZINE.NU - READLY: Je kunt Gitarist ook lezen via de tijdschrift-apps Magzine, LeesLounge en Readly, geschikt voor iPad, iPhone en Android tablets en smartphones. Deze digitale edities komen zonder audio en video. Bij **Magzine.nu** kost de editie € 3,49. Bij **Readly** kun je alleen een totaal-abonnement nemen waarmee je voor € 9,99 per maand álle tijdschriften kunt lezen op dat platform, en dat zijn er honderden. Readly kun je ook via de webbrowser op je pc of Mac lezen.

Available on the App Store
GET IT ON Google Play
Readly

GITARISTINHOUD

NUMMER 341 | AUGUSTUS 2019

Jimmy Page is natuurlijk apetrots op zijn Mirror Telecaster: "Ik wilde de originele 'Dragon' recreëren en **Fender** heeft dat voor 150% waargemaakt!" In deze Gitarist reviewen we deze spiegel-signature! Ook houden we een nieuwe **Fender** amp tegen het licht en bekijken we twee bijzondere nieuwe **PRS**-gitaren. Naast nog heel veel andere tests. We zijn meer dan content met de interviews in deze editie: **Dan Auerbach** en **Derek Trucks**. De eerste heeft het over zijn terugkeer naar de elektrische gitaar, Trucks spreekt honderduit over zijn amps en gitaren. In de **Bluegrass Special** komen **Tim Knol** en **Arnold Lasseur** aan het woord. En misschien wat verdekt opgesteld: **Steve Vai** spraken we over zijn **Generation Axe** project en meer! Wij hebben genoten van het produceren van deze editie. Wij hopen dat jullie als lezers genieten van het lezen!

42

Interviews

46 Dan Auerbach
52 Tim Knol & Blue Grass Boogiemen
58 Derek Trucks

Tests

26 Fender Jimmy Page Mirror Telecaster
30 PRS Paul's Guitar & SE Paul's Guitar
36 Fender '62 Princeton Chris Stapleton Edition
40 Baton Rouge AR20C ACE-LTD
42 Mooer GE 300
44 Boost 6112
44 Rotosound Ultramag

Workshops

66 Niks dan licks - nieuw!
68 Jamtrack: garagerock

Diversen

6 Input: nieuws en rubrieken
64 Oud goud: 1973 Gibson Les Paul Deluxe
81 Mijn gitaarwereld: Tyler Bryant

Servicedesk

73 Events
79 Abonnementsaanbiedingen

Roots

In deze editie vind je een mooie bluegrass feature. We interviewen Tim Knol en mandolinist Arnold Lasseur die met Tim Knol & Blue Grass Boogiemen onlangs het album *Happy Hour* uitbrachten. Daarnaast heeft Gitaristredacteur en bluegrass-skenner Hein van Dongen een workshop over deze rootsstijl geschreven, met daarin karakteristieke gitaarpartijen en een uitleg over hoe je banjo- en mandolinepartijen naar gitaar kan vertalen.
Dan Auerbach vertelt in deze Gitarist ook terug te zijn bij zijn roots, alleen moest hij daarvoor de akoestische gitaar juist wegleggen, een elektrische omhangen en zijn versterker flink opendraaien. Als je het over roots hebt, is 't maar net waar en wanneer je bent opgegroeid.
Over mijn eigen roots denkend, kom ik tot de conclusie dat die tweeledig zijn. Als luisteraar liggen ze voor een groot deel bij sixties muziek (ik zat liever in de platenkast van mijn vader dan dat ik naar eigentijdse 80's muziek van bijvoorbeeld Madonna luisterde), maar als gitarist ben ik het meest intensief met jazz bezig geweest, dus voelt dat als thuis voor mij. Over jazz gesproken, North Sea Jazz is net voorbij als ik dit schrijf. Daar werd de Paul Acket Award uitgereikt aan Julian Lage. Ons interview met hem lees je binnenkort in Gitarist. Op zijn laatste albums heeft hij zijn jazzgitaar ingeruild voor een Telecaster en klinkt hij meer authentiek dan ooit. Heeft vast met zijn roots te maken.

Steven Faber
steven@gitarist.nl

REDACTIONEEL

Olly Curtis

Supro lanceert Galaxy versterker

Verkrijgbaar als top en combo is de Galaxy een tweekanaals 50 watt versterker met twee 6L6 buizen in de eindversterker, die is ontworpen om zowel cleane klanken met veel headroom als overstuurde buizensounds te leveren. Het cleane kanaal komt uit de Supro Keeley Custom versterker en is daarmee de droom van iedere pedalenliefhebber. De Galaxy heeft een voetschakelbare solo-boost, gebufferde FX-loop en een springreverb met zes veren die per kanaal is toe te wijzen. Het leadkanaal heeft daarbij een extra dwell-regelaar, waarmee je de hoeveelheid galm apart kan instellen van het cleane kanaal.

De 1x12 combo is uitgerust met een Eminence CV75 Redcoat speaker. Voor de top zijn een 4x12 en 1x12 kabinet beschikbaar. **www.pietersmusicalagencies.nl**

Nieuwe Diablo Progressive X

De tweede incarnatie van deze Framus metalgitaar heet Diablo II Progressive X, beschikbaar in teambuilt en masterbuilt uitvoering. De chique ogende gitaar heeft een mahonie body met een gewelfde top van gevlamd esdoorn. De geschroefde hals is van esdoorn en heeft een toets van *tigerstripe* ebben met 22 geplekte frets, die zo geplaatst zijn dat je de randjes van de frets niet ziet. Als elementen zijn er de Seamour Duncan Jazz in de halspositie en een Trembucker aan de kant van de Floyd Rose vibratobrug. De masterbuilt versie heeft bovendien afgeronde toetsranden, een houten afdekplaatje van het elektronica compartiment, fluoriserende positiestippen en Graph Tech Ratio Locking stemmechanieken met houten knoppen. **www.framus.de**

Aria grande

Gitaristen van een bepaalde leeftijd kunnen zich misschien het moment herinneren dat ze voor het eerst de naam Aria op de kop van een betaalbaar Strat- of Les Paul-type gitaar zagen staan, maar dit Japanse merk heeft ook een lange geschiedenis met zijn eigen modellen en gitaristen als Michael Schenker, Yngwie Malmsteen en Neal Schon waren in het verleden Aria-endorser. Dit jaar zien we als nieuw model de betaalbare 714-MK2, die is gebaseerd op het langlopende Fullerton model, maar dan met enkele boetiekfeatures. Zo zit onder de in het oog springende slagplaat een mooie top van gevlamd esdoorn en heeft hij een hals en toets van *roasted* esdoorn en een Wilkinson tremolo. Niet slecht voor een gitaar van rond de € 360,-... **www.empmusic.nl**

Elementen

Het paar OS-5 enkelspoelselementen wordt aangevuld met de CPH-1 humbucker, die gesplitst kan worden door middel van de push-pull toonregelaar

Achterkant

Aan de achterkant zie je duidelijk de populieren body en de afgeronde halsbevestiging. Yes!

Top

De top van gevlamd esdoorn wordt afgewerkt in turquoise blauw (zoals hier afgebeeld), ruby red, black diamond of marble white

AEROS LOOP STUDIO

Singular Sound is vooral bekend van zijn BeatBuddy pedalen, ideaal om mee te oefenen. Nu brengen ze de Aeros Loop Studio uit, een eenvoudig te bedienen stereo looppedaal met maar liefst zes kanalen. Per song kan je tot 36 loops opnemen met zoveel overdubs als je wilt. Het interne geheugen biedt plaats voor drie uur aan opnames (1,5 uur in stereo), maar als je een SD kaartje gebruikt kan je tot 48 uur opnemen. **www.hoshinoeurope.com**

SUPREME VOOR SCHOFIELD

Mad Professor heeft de Supreme uitgebracht, een dubbel overdrivepedaal dat is ontwikkeld in samenwerking met bluesgitarist Matt Schofield. De A-kant is met zijn zwarte regelaars gebaseerd op de Royal Blue Overdrive en is uitermate geschikt voor een halselement. De B-kant is een nieuw ontwerp met een dynamische klank en veel headroom, door Schofield vooral gebruikt in combinatie met zijn brugelement. Een minischakelaar laat je kiezen of je beide kanten afzonderlijk gebruikt of tegelijk kan aanzetten. **www.musifacts.eu**

BIJENZWERM

De nieuwe Beetronics Swarm is een fuzz die een hoger en lager interval aan je signaal toevoegt voor zware synthachtige sounds. De intervallen zijn in te stellen met de Species draaischakelaar, terwijl de Flightregelaar bepaalt of de harmonieën statisch zijn of moduleren als een vibrato. Met de Stingregelaar stel je in hoe snel de harmonieën de klank van de gitaar volgen. **www.face.be**

Fender Vintera serie

Fenders nieuwste serie is Vintera gedoopt, wat staat voor Vintage Era, en dus zijn er 50's, 60's en 70's modellen. De serie die in Mexico wordt gemaakt en de Classic serie vervangt, biedt vintage specificaties voor ongeveer de helft van de prijs van een American Original model. In de serie vinden we diverse Stratocaster, Telecaster, Jazzmaster, Jaguar, Mustang, P Bass, Jazz Bass en Mustang Bass modellen.

Van de 21 modellen zijn er zes 'modified', deze zien er vintage uit, maar hebben modernere specificaties om de bespeelbaarheid te vergroten. Deze modellen vervangen de Classic Player serie.

Voor de Vintera serie is goed gekeken naar de specifieke halsdikte en –profiel van elk tijdperk. De vintage modellen hebben een toetsradius van 7,25 inch en een hoogglans gelakte hals, terwijl de modified types een radius hebben van 9,5 inch en een in zijdeglans afgewerkte hals die ook wat dunner is.

Ook de elementen zijn vintage-correct. Niet alleen de draad van de spoel is correct voor elk decennium, maar ook het magneetmateriaal, de vorm van de pooltjes (al dan niet met afgeschuind randje) en de hoogte van de pooltjes ('staggered' of vlak). De modified modellen zijn voorzien van de moderne S1-schakeling en de elementen hebben meer output.

Leuk aan de Vintera serie is, dat ze in veel kleuren verkrijgbaar zijn. Zo zijn er naast bekende kleuren als Olympic White en Candy Apple Red ook meer exotische afwerkingen als Mocha, Firemist Gold en Inca Silver. De Vintera gitaren en bassen worden geleverd met gigbag. **www.fender.com**

PRS Private Stock Modern Eagle

De eerste Modern Eagle kwam uit in 2004 en was bedoeld om alles te verenigen wat PRS kan bieden, het nu uitgebrachte Private Stockmodel is inmiddels de vijfde versie. De body is van mahonie en heeft een top van gevlamd esdoorn, waarvan ook de hals is gemaakt. De toets en de stemknoppen zijn van Braziliaans palissander.

Tussen de 22-frets hals en de Gen. III tremolo met locking zadels, zitten de TCI bass en treble elementen met daartussen een narrow PRS singlecoil. TCI staat voor *tuned capacitance inductance*, een methode om de elementen exact de klank te geven zoals bedoeld.

Dankzij de bijzondere passieve elektronica heeft deze gitaar maar liefst 34 verschillende klanken. De basis hiervoor is een vijfstandenschakelaar zoals we die kennen van een Stratocaster. Vervolgens zijn beide humbuckers afzonderlijk te splitsen. Trek je de toonregelaar uit, dan klinken beide humbuckers samen, eventueel in combinatie met het middenelement als je dat selecteert met de vijfstandenschakelaar. Ten slotte is er een extra minischakelaar die de weerstand van de volume- en toonregelaar schakelt tussen 500 (humbucker) en 250 (singlecoil) kilo-ohm.

www.prsguitarseurope.com

Boss presenteert 200-serie effectpedalen

De nieuwe 200-serie pedalen van Boss zit tussen de compact pedalen en de uitgebreide 500-serie in. Ze zijn smaller dan de pedalen uit de 500 serie, maar hebben wel functies daaruit overgenomen. De nu uitgebrachte vier pedalen omvatten delay, EQ, modulatie en overdrive.

De DD-200, MD-200 en OD-200 hebben alle drie twaalf verschillende sounds waaruit je kan kiezen, terwijl de EQ-200 twee 10-bands EQ kanalen heeft die in stereo, parallel of in serie kunnen werken. Instellingen kan je opslaan en extra functies zijn te bereiken door externe (expressie)pedalen aan te sluiten of door ze via MIDI aan te sturen. **www.boss.info**

Mozer vernieuwt Chariot Eclipse

Door intensief samen te werken met Robin Staps en David Ramis Åhfeldt, gitaristen van de progressieve metalband The Ocean Collective, is de tweede generatie van Mozers Chariot Eclipse model ontstaan. De aanpassingen maken de gitaar met zijn asymmetrische body meer geschikt voor zware metalgenres.

Zo is de mensuur verlengt tot 25,5 inch (648 mm) en heeft de hals nu 24 frets, die goed zijn te bereiken doordat de onderste hoorn meer ruimte biedt. Als elementen zijn in samenwerking met 4 Seasons Pickups high-gain ceramische humbuckers ontwikkeld, voorzien van een carbon onderen bovenplaat. Hiermee zijn ook de laatste plastic onderdelen van de gitaar verdwenen. De klank kan je instellen met een mastertoonregelaar en twee volumeregelaars met push-pullfunctie voor serie/parallelschakeling.

De nieuwe Chariot Eclipse komt uit in de Select serie, wat betekent dat je bij bestelling nog verschillende mogelijkheden hebt om de gitaar aan je wensen aan te passen. **www.mozerguitars.com**

HAGSTROM ULTRA MAX

De nieuwe Hagstrom Ultra Max is gebaseerd op de Ultra Swede, maar heeft nog betere specs.

Zo is de mahonie body voorzien van een gestoken top van gevlamd esdoorn. De gelijmde hals heeft een langere mensuur van 648 mm (25,5 inch), waardoor de gitaar geen moeite heeft met down tunings. Als elementen zijn twee Custom 60 Alnico-5 pickups gemonteerd met een eigen volumeregelaar. De mastertoonregelaar heeft een push/pull-functie die beide humbuckers naar singlecoil splitst.
www.musik-meyer-benelux.com

BLACK SPIRIT 200 COMBO

Hughes & Kettners Black Spirit 200 is er nu ook in combo-uitvoering. Ontworpen om de 'grootst' klinkende 1x12 combo te zijn, heeft hij een uitgekiende behuizing van berkenmultiplex met een gesloten achterkant en Thiele/Small poorten aan de voorkant voor verbeterde laagweergave.

De Black Spirit 200 heeft vier kanalen en een uitgebreide reeks effecten. De Red Box DI-uitgang kan je direct aansluiten op een PA of computer en de instelling van elke regelaar kan worden opgeslagen.
www.hoshinoeurope.com

FGN BOUNDARY SERIE

Met de Boundary serie brengt FGN betaalbare gitaren en basgitaren uit die worden gemaakt in Japan. De eerste modellen die uitkomen zijn de Iliad en Odyssey, maar er volgen meer. Alle modellen hebben een lindehouten body en esdoorn hals, al dan niet met granadillo toets.
De frets zijn geïnstalleerd volgens het *circle fretting system*, dat de intonatie ten goede komt. De elementen zijn van FGN zelf.
www.musik-meyer-benelux.com

WIN

EEN VOX MINI SUPERBEETLE!

t.w.v. € 419,-

KLASSIEKE LOOKS EN SOUNDS IN EEN COMPACT FORMAAT

Vox' Superbeetle mini-ampstack is een hommage aan de krachtige versterkers die The Beatles in hun latere live-jaren gebruikten. We hebben hier te maken met een intrigerende combinatie van oud en nieuw: een van een Nutube buis voorziene top (goed voor 50 watt op 4 ohm, 25 watt op 8 ohm en 12,5 watt op 16 ohm) en een vintage-stijl, verticaal speakerkabinet. Regelaars zijn er voor bass, treble, gain en level plus de ingebouwde digitale veergalm en Nutube-versterkte tremolo. Aan de achterkant bevindt zich een flat/deep EQ-switch en een koptelefoon/line-out jackuitgang voor geluidloos oefenen en opnemen. De in een verchroomd frame geplaatste speakerkast is slechts 60 cm hoog en bevat een 10-inch Celestion luidspreker.

WIL JIJ DEZE VOX SUPERBEETLE WINNEN?

Mail ons of ga naar www.gitarist.nl/prijsvragen.

Geef antwoord op de volgende vraag:

Hoe heet de andere uitvoering van de Vox Mini Superbeetle?

- surf naar www.gitarist.nl/prijsvragen, vul daar je naam- en adresgegevens in en geef antwoord op bovenstaande vraag.
- of stuur een e-mail naar info@gitarist.nl; vermeld naast je antwoord ook je adresgegevens en telefoonnummer, en zet in het onderwerp 'Giveaway Vox Mini Superbeetle'.

Je kunt meedoen tot 9 september 2019.

Uit de inzendingen met het juiste antwoord wordt een winnaar getrokken. Over de uitslag kan niet worden gecorrespondeerd.
De winnaar wordt telefonisch of per e-mail op de hoogte gebracht. De uitslag wordt bekendgemaakt in het oktobernummer van Gitarist.

ALVAR

The Elf-Warrior.
The smaller brother of the Hagstrom Viking which perfectly lives up to its Norse origins. A true best friend and fellow fighting companion.

Photo: Ginger Wildheart | The Wildhearts
© Trudi Knight | bandsonstage.co.uk

Hagstrom

www.hagstromguitars.com

Distribution for Belgium, Luxembourg and the Netherlands:
MUSIK MEYER BENELUX Division of MUSIK MEYER GmbH · Industriestraße 20 · 35041 Marburg (Germany) · www.musik-meyer-benelux.com

Matthew Bellamy koopt “zijn” Manson Guitar Works

Matthew Bellamy (links) en Manson Guitar Works CEO Adrian Ashton

Muse-frontman Matthew Bellamy heeft een meerderheidsaandeel in het Britse Manson Guitar Works gekocht. Hij speelt al jaren op custom instrumenten van de gitaarbouwer uit Devon en heeft inmiddels grote plannen.

“We willen de komende maanden gaan werken aan een goedkope M-Series gitaar die gebaseerd is op enkele van mijn favoriete instrumenten”, licht de gitarist toe. “Verder gaan we ons verdiepen in nieuwe producten voor zwaardere genres, zoals zevensnarige gitaren. En omdat mijn twintigste jubileum als Manson-artiest eraan komt, zijn we nu ook in overleg over enkele high-end instrumenten die lijken op de gitaren die ik op het podium gebruik.”

Gitaarfilosofie

Oprichter Hugh Manson en CEO Adrian Ashton verheugen zich op de toekomst van het bedrijf.

“We moeten er wel voor zorgen dat onze groei duurzaam is en bij onze gitaarfilosofie past”, aldus Ashton. “Gelukkig hebben we een team waarmee dat kan, zelfs als we naar een groter pand moeten of ons team moeten uitbreiden. Dat is een uitdaging, maar met de ervaring van ons huidige team en Hughs legendarische gitaarbouwvaardigheden hebben we een goede basis te pakken.”

Er zijn in ieder geval genoeg ideeën. Aangezien het bedrijf bekend staat om zijn innovaties met de Fuzz Factory en Kaoss Pads in hun gitaren, ziet Bellamy vooral veel innovatie in de toekomst. “We gaan zeker verkennen hoe we elektronische features in de gitaren kunnen verwerken. Zo brengen we de gitaar het moderne tijdperk in.”

Meer info op ***mansonguitarworks.com***

Dawn Brothers' Next of Kin

Met DeWolff en Tim Knol

Sommige muziek is te goed om beperkt te blijven tot Record Store Day-releases. ‘Next Of Kin’ van het Haarlemse Dawn Brothers is daar een uitstekend voorbeeld van. V2 brengt hier op 23 augustus een deluxe edition van uit. Het kwartet werkte voor deze EP samen met onder meer Tim Knol en DeWolff. De sound is zo authentiek zuidelijk Amerikaans dat je zou kunnen denken dat je daadwerkelijk naar een soul- of americana-band uit de laten jaren zestig of vroege jaren zeventig zit te luisteren. De afwisselend rauwe en huilende gitaarsound van Bas van Holt draagt daar zeker aan bij.

Voor deze deluxe edition zijn vier fantastisch klinkende livetracks uit het Amsterdamse Zonnehuis toegevoegd. Later dit jaar touren de Dawn Brothers inclusief alle muzikanten die op ‘Next Of Kin’ te horen zijn door Nederland.

Tourdata: Once In A Blue Moon, Amsterdam (24-8), TivoliVredenburg, Utrecht (21-11), Effenaar, Eindhoven (6-12), Hedon, Zwolle (7-12), Boerderij, Zoetermeer (8-12), Volt, Sittard (12-12), LuxorLive, Arnhem (13-12)

SONS OF APOLLO-VIDEO MET KOOR EN ORKEST

Twee jaar terug overdonderde de progmetalsupergroep Sons Of Apollo al met hun debuutalbum ‘Psychotic Symphony’, maar de band met onder meer gitarist Ron ‘Bumblefoot’ Thal en bassist Billy Sheehan in de gelederen vindt blijkbaar dat het nog bombastischer kan. Op 30 augustus verschijnt ‘Live With The Plovdiv Psychotic Symphony’ (InsideOut/Sony), waarop het vijftal zijn volledige debuutalbum en een aantal covers ten gehore brengt met een orkest en een koor achter zich.

NEMESEA: HERBOREN

Een tijd lang was Nemesea de nieuwe veelbelovende naam in de Nederlandse symfonische metal met vrouwenzang. Inmiddels heeft de band wat bezettingswisselingen ondergaan – van de oorspronkelijke bezetting zijn alleen gitarist/toetsenist Hendrik Jan de Jong en bassist Sonny Onderwater over – en is de stijl langzaam aan opgeschoven richting alternatieve rock met wat symfometalklanken. ‘White Flag’ (Napalm) is een frisse rockplaat geworden met gitaarsounds die overdonderen als ze moeten, maar ook naar de achtergrond verdwijnen als de nummers erom vragen.

PERRY, DEPP EN... BECK?

Soms hoor je wel eens albums waarvan je denkt dat ze ook opgenomen zouden worden als ze nooit uitgebracht worden. ‘Rise’ (V2), het tweede album van de Hollywood Vampires, is zo’n album. Vaste leden zijn Alice Cooper, Aerosmith-gitarist Joe Perry en Johnny Depp, maar er zijn ook veel gastartiesten, zoals niemand minder dan Jeff Beck op *Welcome To Bushwackers*. De mengeling van Alice Cooper-achtige horrorrock en punky seventies bluesrock is het aanhoren zeker waard.

‘POWERPOPTRIO’ SQUARES

Joe Satriani over zijn eerste band

Goed nieuws voor liefhebbers van Joe Satriani! Op vrijdag 12 juli is het album ‘Squares’ verschenen via V2 Records. Het betreft opnieuw gemixte en gemasterde demo-opnames uit de begin jaren tachtig van de gelijknamige eerste band van de meestergitarist. ‘Satch’ vertelt over zijn eerste opnameschreden met Squares.

Squares laat een kant van Joe Satriani horen die we nog niet heel goed kennen, namelijk die van gitarist in een band met een vocalist. Natuurlijk zijn er de platen met Chickenfoot, werkte Satriani kort met Mick Jagger en zat hij even in Deep Purple. Echter: Squares, een powerpoptrio dat elementen van Van Halen, The Ramones, Everly Brothers en new wave combineert, is weer andere koek.

“Squares begon eind jaren zeventig, een tijd van r&b, Motown, disco, metal, country en reggae”, vertelt Satriani over de telefoon. “Wij gingen totaal niet met de trends mee. Daarom noe mden we onszelf voor de grap ‘The Squares’ of ‘Squares’, wat zoiets betekent als ‘saaie Pieten’. De bandnaam opende bovendien een paar deuren op het gebied van vormgeving, omdat ‘square’ ook ‘vierkant’ betekent. Zodoende is de naam aan ons blijven plakken.

We waren jong en compleet onervaren qua studio-opnames. Drummer Jeff Campitelli kwam net van high school en was überhaupt onervaren. Zanger/bassist Andy Milton en ik speelden vooral in kroegen en snapten nog niet hoe een engineer die live-energie in een studio vastlegde. Opnameengineer John Cuniberti, die opnameervaring had opgedaan met Dead Kennedys, moest ons ieder uur iets bijbrengen: over het zingen van harmonieën door één microfoon tot aan het continu stemmen van de gitaar. Dat was hard werken.”

Toewijding

“De opnames moesten vlot verlopen, want we hadden maar weinig geld. Elke nacht rolden we om vijf uur de studio uit. Een best traumatische ervaring, herinner ik me nog, want geen enkele sessie resulteerde in een goed gevoel. Maar inmiddels weet ik uit ervaring dat je enthousiasme niet kunt faken. Je kunt je techniek perfectioneren en tegenwoordig ook alle opnamefoutjes wegpoetsen, maar destijds - toen we nog op twee inch sporenbanden opnamen - kon je maar weinig achteraf aanpassen. Je moest de magie ter plekke in de opnameruimte zien op te wekken en de microfoons moesten die magie zo goed mogelijk vastleggen.

Als ik nu een nummer als *Everybody’s Girl* luister, hoor ik een heleboel enthousiasme en toewijding terug. Er is geen enkele plug-in of knop op de computer die dat mogelijk kan maken of versterken. Ik ben heel blij dat John Cuniberti destijds al de geest en het talent had om dat goed vast te leggen. Godzijdank, haha!” (Patrick Lamberts)

Lees het uitgebreide interview met Joe Satriani over Squares op Gitarist.nl

your amp sound to go

ACOUSTIC POCKET AMP

PORTABLE PREAMP FOR ACOUSTIC GUITARS
ALSO AVAILABLE FOR ELECTRIC AND BASS GUITARS

As a serious musician, you know how important it is to preserve your signature sound no matter where you go and where you're at – on stage, at rehearsal or in the studio. Now you can! Introducing the Palmer Pocket Amp Series. Although small and handy, make no mistake, these are no toys but rather serious tools providing you with vast sound possibilities. Be true to your sound, and now take your sound to go.

palmer-germany.com/POCKETAMP

POCKET AMP MK2

BASS POCKET AMP

Palmer®
be true to your sound

Palmer® is a registered brand of the Adam Hall Group.

5 YEAR GUARANTEE

DEALER INQUIRIES WELCOME ☎ +49 (0) 37422 / 555 - 1000

Dan Schimmel

Robben Ford & Bill Evans - The Sun Room

Je kunt Robben Ford er niet van beschuldigen dat hij vastroest in één enkele stijl. Denk maar eens aan de uiteenlopende artiesten met wie hij gewerkt heeft: Joni Mitchell, Miles Davis, Jimmy Witherspoon en Kiss zijn slechts het topje van de ijsberg. Om over zijn eigen bluesuitspattingen met The Blues Line nog maar te zwijgen. Ford kent geen angst.

Dit keer slaat hij de handen ineen met jazzsaxofonist Bill Evans. Voordat de heren op tournee door Japan gingen, doken ze de studio in met topdrummer Keith Carlock (Steely Dan, Toto) en bassist James Genus (de *Saturday Night Live*-huisband). Het resultaat is 'The Sun Room' (earMUSIC/V2). "Ik heb met zoveel muzikanten in zoveel verschillende samenstellingen en stijlen gespeeld, maar ik moet eerlijk toegeven dat deze groep muzikanten een unieke chemie heeft", aldus Ford. "Ze hebben een groot talent om onontgonnen terrein te verkennen en dat is een prettige basis voor improvisatie. Deze opname was een hoogtepunt geweest in mijn lange muziekleven."

Het samenspel doet vermoeden dat Ford en Genus al jaren samenspelen. De muziek is behoorlijk jazzy, maar Fords natuurlijke hang naar de blues is hoorbaar. Zijn typerende rauwe sound is prominent aanwezig. Zijn spel is daarnaast inventief, soulvol en inspirerend. (David Mead)

SPRINGSTEEN OP AMERICANATOER

Het lijkt erop dat Bruce Springsteen de grote, galmende stadionrock zat is, want op 'Western Stars' (Columbia/Sony) zijn zelfs de strijkers- en blazersarrangementen bescheiden. Springsteen kiest voor kleine, americana-achtige liedjes, maar laat zich er niet van weerhouden een groot arsenaal aan gitaren te gebruiken. Akoestisch en elektrisch, zes- en twaalfsnarig... En voor de meest dromerige accenten heeft hij de lapsteel en pedalsteel van Marc Muller en Marty Rifkin. Typisch Springsteen, maar toch weer heel anders.

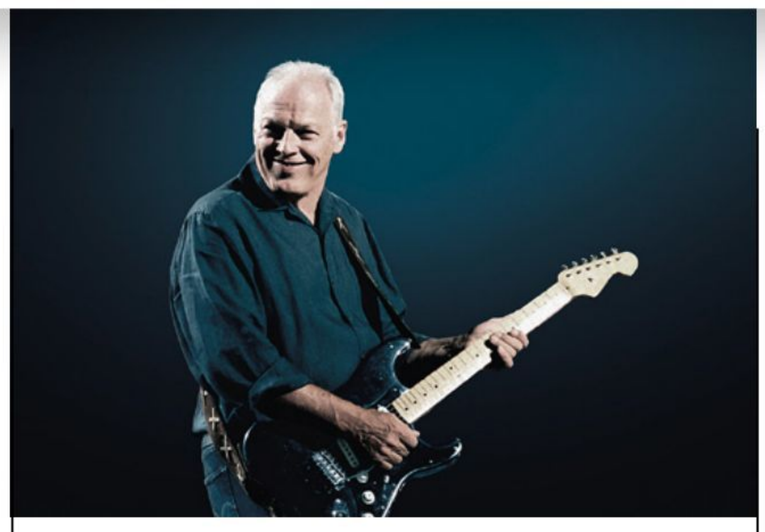

VEILING GILMOUR VERBRIJZELT RECORDS

In Gitarist 339 (juni 2019) lieten we een aantal hoogepunten zien uit de 127 gitaren, versterkers en meer die David Gilmour op 20 juni zou veilen. De veiling bij het populaire New Yorkse veilingshuis Christie's heeft uiteindelijk bijna 21,5 miljoen dollar opgebracht. Gilmours Black Strat, die hij eind jaren zeventig en begin jaren tachtig op alle Pink Floyd-albums gebruikte, spande de kroon. Deze bracht bijna 4 miljoen dollar op: twintig tot dertig keer meer dan verwacht!

PAUL ACKET AWARD VOOR JULIAN LAGE

Julian Lage kreeg op North Sea Jazz de Paul Acket Award uitgereikt uit handen van festivaldirecteur Jan Willem Luyken (links) en programmeurs Michelle Kuypers en Frank Bolder. De award wordt jaarlijks uitgereikt aan een artiest die een bredere publieke erkenning verdient voor zijn buitengewone muzikale kwaliteit. Wij waren erbij en Kevin Pasman sprak met hem. Binnenkort interview in Gitarist! Op Gitarist.nl vind je een uitbereid live-verslag van North Sea Jazz 2019, met veel foto's en video.

Eric van Nieuwland

STEVE VAI

Interview over Generation Axe en meer

Iedere vrijdag presenteren we op Gitarist.nl de Release van de Week. Op 28 juni was dat “Generation Axe: Guitars That Destroyed The World” het livealbum van Steve Vai met stergitaristen Nuno Bettencourt, Tosin Abasi, Yngwie Malmsteen en Zakk Wylde. Vai richtte deze supergroep op in 2016 en tourde sindsdien uitgebreid door de VS en Azië. Hij stond ons te woord naar aanleiding van deze plaat. Een boeiend gesprek, dat behalve over Generation Axe ook over tal van andere interessante gitaristische zaken ging! Hier een aantal highlights uit het gesprek.

v.l.n.r. Nuno Bettencourt, Zakk Wylde, Steve Vai, Yngwie Malmsteen en Tosin Abasi

“Ik wilde het rock- en metalgitaristen om me heen die ieder op hun eigen manier een bijdrage hebben geleverd aan het genre. Het zijn verschillende kleuren die bij elkaar komen. Ik wilde al tientallen jaren op deze manier samenwerken met Yngwie en ik ben ontzettend blij met het resultaat. Als ik naar die opname van *Black Star* luister, vind ik het geweldig hoe we op elkaars spel reageren en hoe we elke zin samen uitspreken.”

Lydisch

“Theoretisch gezien is het goed om te weten wat de lydische toonladder is, hoe hij in elkaar zit en waarom hij je een bepaald gevoel geeft als je hem hoort. Het is uiteraard de vierde trap van de majeurtoonladder, met een verhoogde kwart. Het is goed om dat te weten, maar niet noodzakelijk. Je kunt het zien als een open veld. Als ik de lydische ladder gebruik, speel ik graag elke toon uit de ladder behalve die verhoogde kwart. Die speel ik pas als laatste, of dicht bij het eind! Daardoor krijg je meteen een hele andere sfeer.”

Joint shiftng

“Ik ben nu met iets nieuws bezig dat je vast te gek zult vinden. Ik noem het joint shifting. Je drukt een toon op met één vinger en je slaat een toon aan die je niet opdrukt en terwijl je die tonen vasthoudt druk je nog meer tonen op. Je vingers moeten onafhankelijk zijn. Dan kun je tonen vasthouden, opdrukken en loslaten terwijl ze allemaal tegelijk klinken. Het is geen standaardtechniek en het is best moeilijk. Ik heb net een nummer afgemaakt waarin ik die techniek veel gebruik. Ik kan niet wachten tot ik dat nummer kan laten horen, want misschien gaan jonge gitaristen er wel mee aan de slag en dan wordt het helemaal freaky!” (Amit Sharma)

Op Gitarist.nl lees je veel meer, ook over zijn nieuwe Synergy amp en zijn jarenlange trouw aan de Ibanez JEM’s.

advertentie

Jackson signature voor Volbeat-gitarist

Louise Neupert

Rob Caggiano

Volbeat-gitarist Rob Caggiano heeft zijn eigen signaturemodel gekregen bij Jackson. De Amerikaan in Deense dienst sluit zich daarmee officieel aan bij Jackson, nadat hij sinds zijn tijd bij Anthrax al met ESP signatures te zien was.

"Jackson heeft een grote rol gespeeld in mijn jeugd als gitarist", licht Caggiano toe. "Sommige van mijn favorieten, zoals Randy Rhoads, Marty Friedman en Scott Ian, speelden op Jacksons en midden jaren negentig werd ik verliefd op een vreemde gitaar die de Jackson Outcaster heette. Dat is een paar jaar mijn belangrijkste gitaar geweest."

Zijn signaturemodel is dan ook gebaseerd op de Outcaster. En, zo belooft hij: "Hij is uitgebreid te horen op het nieuwe Volbeat-album, dat 2 augustus verschijnt."

Indrukwekkende jubileumrelease Gov't Mule

Om muzikaal vuurwerk zit je bij Gov't Mule nooit verlegen en al zeker niet bij livereleases. Omdat de band rond voormalig Allman Brothers-gitarist Warren Haynes en drummer Matt Abts dit jaar 25 jaar bestaat, was het echter tijd voor iets bijzonders. 'Bring On The Music - Live At The Capitol Theater' (Provogue/Mascot) verschijnt dan ook op verschillende formaten, waaronder op twee cd's, twee dvd's, blu-ray en twee verschillende vinyldubbelaars.

Voor Gov't Mule-begrippen staan er opvallend weinig covers op de releases, maar dat is alleen maar een voordeel: Haynes schrijft veel te goede nummers om op covers te leunen. Gelukkig zijn de uitgesponnen en altijd geïnspireerde jams waar het kwartet om bekend staat overvloedig aanwezig. Muzikaal vakwerk!

Warren Haynes

Jay Sansone

advertentie

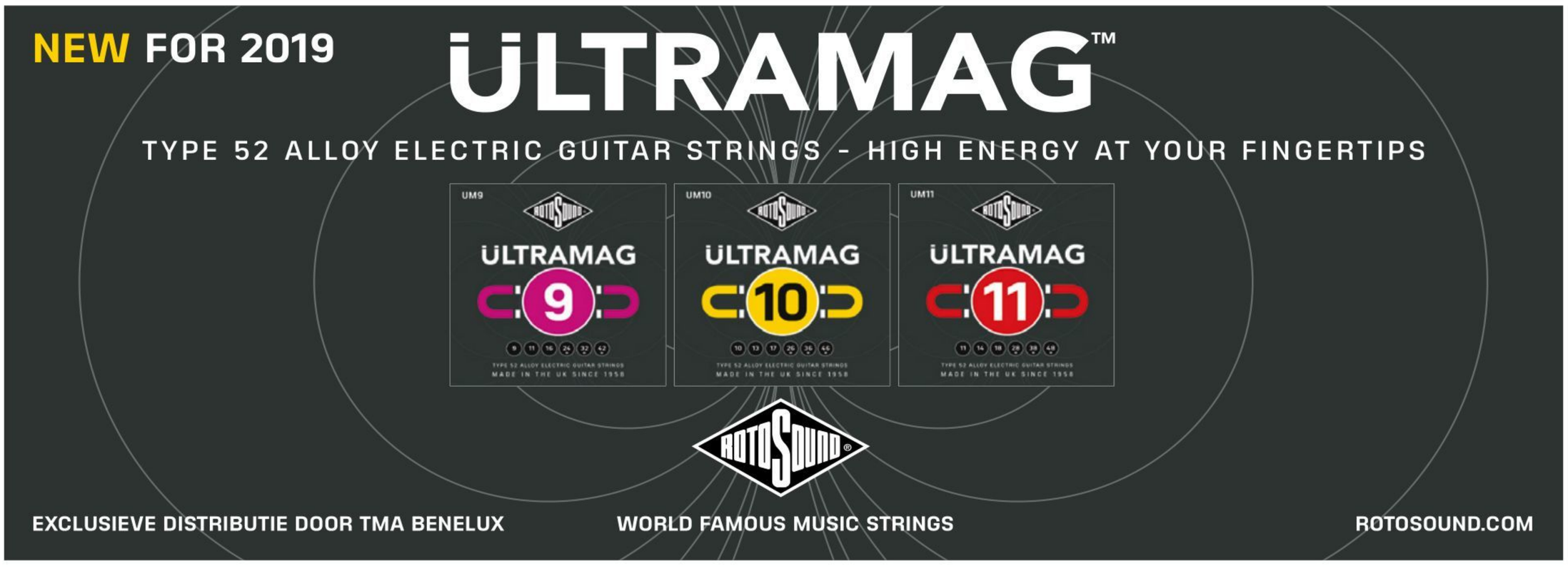

SUPRO®

Silverwood

DISCOVER THE LEGEND

Find your nearest Supro dealer - www.jhs.co.uk/storelocator

Benelux contact: Pieters Musical Agencies 0031 6 435 030881

jhs

www.jhs.co.uk

The Fellowship

OF ACOUSTICS

Full Gibson and Epiphone Dealer!

Check our YouTube Channel

The Fellowship Of Acoustics

WWW.TFOA.EU

Rob Bakker

GEVOEL

Het zal wel aan mij liggen, maar als ik een onderwerp interessant vind, wil ik er alles van weten. Voor ik autorijlessen nam, leerde ik in gedachten het hele motorblok uit elkaar halen, en weer in elkaar zetten, zonder dat er schroefjes overbleven. Voor muziek geldt hetzelfde. Het zal wel aan mij liggen, maar ik vond muziektheorie enorm interessant, omdat het me leerde waarom de muziek die ik om me heen hoorde, klonk zoals die klonk. Voor mij is theorie een beschrijving van wat er in het verleden gedaan is, en geen set van regels die bepaalt wat je nu of in de toekomst zou moeten doen. Dan Auerbach (The Black Keys) ziet dat in deze editie van Gitarist anders, zo blijkt uit het interview dat we met hem hadden. Hij is blij dat de oude bluespioniers niets van muziek wisten, omdat ze anders – zo zegt hij – nooit zulke unieke muziek gemaakt hadden. Echt? Het zal wel aan mij liggen… Er zijn best voorbeelden te vinden (hoewel veel minder dan de meeste mensen denken) van gitaristen die zonder muzikaal onderlegd te zijn prachtige muziek maakten. Er zijn echter veel meer voorbeelden van doorsnee gitaristen, die 'hun creativiteit niet in de weg wilden zitten door noten te leren lezen of zo,' en die vervolgens jaar in jaar uit steeds maar dezelfde, generieke shit op de wereld loslaten. Juist door te gaan studeren, zouden ze waarschijnlijk een beetje minder doorsnee geworden zijn. 'Nee, ik zoek nooit iets van anderen uit, anders verlies ik mijn eigen stijl…' Ook zoiets. Alleen Allan Holdsworth mocht dat zeggen. Was Wes Montgomery niet goed bezig toen hij in het begin van zijn carrière de solo's van Charlie Christian naspeelde, en ging het mis bij Keith Richards toen hij BB King noot voor noot ging kopiëren? Vertel Bach dat kennis van muziek je creativiteit blokkeert, en hij lacht je postuum alsnog keihard uit! Hoe meer je over muziek leert, hoe meer mogelijkheden je gaat zien. Hoe meer mogelijkheden om uit te kiezen, hoe groter de kans op mooie muziek. Nee, een goede automonteur is niet per definitie een goede chauffeur, dat weet ik best. Maar mij lijkt, dat een slechte gitarist door studie alleen maar beter kan worden, en een goede gitarist niet slechter. Maar zoals ik al zei, het zal wel aan mij liggen.

Michiel Roelse

TALKBOX

Wat was de eerste riff of lick die je wilde leren?

Michael Barkey (gitarist):
"Ik had de mazzel dat ik al goede gitaristen om me heen had lopen, zoals mijn vader en mijn ooms, en al riffs leerde voor ik ze wilde spelen. Toen ik een jaar of twaalf was leerde ik de riff van *Day Tripper* van mijn oom Jim. Ik hoorde hem uit zijn gitaar komen en vond het zo waanzinnig! Dat is toch de coolste riff ooit met mineur en majeur in de gelederen? Die opening met die lage E heeft ertoe geleid dat ik mijn hele leven die riff erachteraan hoor als iemand een lage E speelt. En nu leer ik het aan al mijn gitaarleerlingen en maak ik ze helemaal Beatles-gek, haha!"

Jan Peter Eerenberg (auteur):
"Nadat ik in 1976 met de cursus Gitaar spelenderwijs van Jan Mol was begonnen met gitaarspelen, zaten die simpele vingeroefeningen en akkoorden er redelijk snel in. Het leuke, de echte riffs, kwamen kort daarna en Tie Your Mother Down van Queen was een van die eerste riffs. Dat simpele A-akkoord waarbij je even die C op de A-snaar erbij trekt: een killer. Die vier volgende akkoorden, G-D-C-Bmin, waren wat lastiger op snelheid, maar klonken op een gegeven moment ook. Nu, dik 45 jaar later, is dit nog steeds een riff waar elk publiek zijn hoofd even voor omdraait."

Steven Faber (redacteur):
Toen ik me begon te interesseren voor hóe gitaristen speelden wat ze speelden - grappig genoeg was dat in de periode na mijn gitaarlessen, je bent dan op jezelf aangewezen en moet het maar zien uit te zoeken - beet ik me op een avond vast in het intro van Phil Keaggy's Doin' Nothin'.

Ik zat op kamers en weet nog dat ik een huisgenoot vertelde dat ik er wel een uur mee bezig was geweest (recht onder mij wonend, wist ze dat natuurlijk al). In het cd-tijdperk voor internet had ik geen manier om muziek langzamer af te spelen, en dus was het vooral mijn gehoor dat er nog aan moest wennen de exacte noten uit die snelle dalende lijn over drie pentatonische vingerzettingen te herkennen. Maar wat gaf het een goed gevoel toen het gelukt was!

Bluesgitaarvuurwerk op Bluesrock Festival Tegelen

Liefhebbers van bluesgitaar komen dit festivalseizoen opvallend goed aan hun trekken. En als ze nog niet genoeg hebben gehad, is er tegen het einde van het seizoen ook nog eens het Bluesrock Festival in het Limburgse Tegelen. Op 7 september kunnen bluesfans daar in Openluchttheater De Doolhof genieten van bluesy artiesten uit binnen- en buitenland. De Nederlandse eer wordt onder meer hoog gehouden door Julian Sas en DeWolff en van over de grens komen onder andere Danny Bryant, Kenny Neal en Dede Priest. Kaarten kosten 39 euro plus servicekosten in de voorverkoop en zijn te koop via **www.ticketmaster.nl**

Amanda Thomas

Gitarist EXTRA

• Audiovoorbeeld bij de workshop op Gitarist Extra en direct bij de noten in de Digitale Editie

www.gitarist.nl/extra

Riff van de maand

Wat je gaat leren

- ✔ Creatieve percussie door afdempen
- ✔ Riffs met powerakkoorden stevig neerzetten
- ✔ Snel akkoorden aanslaan

U2

VERTIGO

Deze maand bestuderen we een puike riff van U2's altijd inventieve gitaaricoon, The Edge. *Vertigo* verscheen in 2004 als onderdeel van een enorme mediacampagne om de Apple iPod aan de man te brengen en won drie Grammy's, voor beste rocksong, beste rockperformance en beste video. Veel muzikaal materiaal van de track was al eerder gebruikt in de song *Native Son*, voordat producer Steve Lillywhite het idee hielp omvormen tot de track *Vertigo* zoals we die nu kennen.
De hoofdriff van de track is eenvoudig te spelen al zit, zoals zo vaak bij goede muziek, de duivel in de details. The Edge experimenteert graag met klankkleuren en is waarschijnlijk uren op zoek geweest naar precies de juiste combinatie van gitaar, versterker en effecten om de riff tot leven te brengen. Technisch gezien bestaat de riff uit eenvoudige powerakkoorden, door The Edge gespeeld met een agressieve plectrumtechniek, en een solide, stuwende feel. Zo ontstaat de magie...

Spiekbriefje
Komt voor: tussen 0:02-0:22
Tempo: 140 bpm
Toonsoort/toonladder:
E mixolydisch
Belangrijkste technieken:
akkoorden aanslaan, afdempen met linkerhand

Zo krijg je dat geluid

KANAAL **OVERDRIVE**

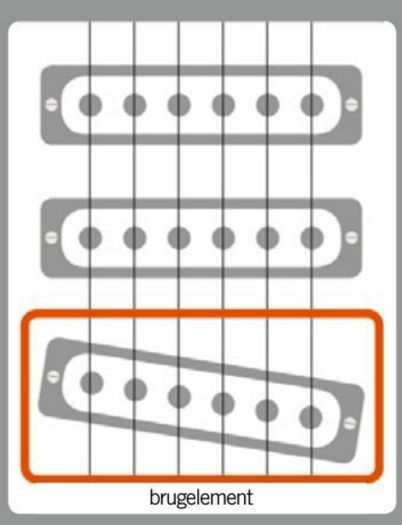

Voor live-uitvoeringen van *Vertigo* kiest The Edge zijn blonde of blauwe Fender Telecaster en een 19-inch Line 6 DM4 distortion-modeler. Met je eigen spullen kom je het dichtst in de buurt met een singlecoilpickup bij de brug voor scherpte en helderheid, in combinatie met een stevige overdrive sound van je versterker.

VERTIGO
Tekst door Bono en The Edge. Muziek door U2 Copyright © 2004 UNIVERSAL MUSIC PUBLISHING INTERNATIONAL B.V.
Alle rechten voor de Verenigde Staten en Canada zijn in beheer van UNIVERSAL - POLYGRAM INTERNATIONAL PUBLISHING, INC. Alle rechten voorbehouden, gebruikt met toestemming van de rechthebbende. Afgedrukt met toestemming van Hal Leonard LLC en Music Sales Limited.

U2: 18 SINGLES
(Gitaartabs met akkoordsymbolen, 144 pagina's, € 20,50 ref. AM989087)
Deze uitgave bevat alle songs van het succesvolle compilatie-album met dezelfde naam, van *One* tot *Beautiful Day* en *Vertigo*. De songs zijn uitgeschreven in noten en tabs, inclusief songteksten en - waar nodig - akkoordgrepen en aanslagpatronen. Verkrijgbaar via www.musicroom.com

Intro

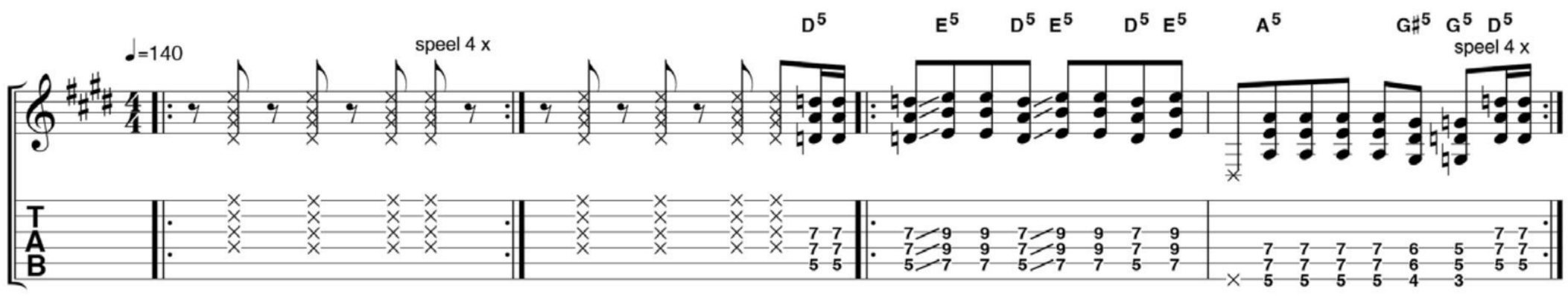

Pak de powerakkoorden met je wijsvinger, ringvinger en pink zodat ze gelijkmatig en zuiver klinken en sla stevig aan met voornamelijk *down strokes*.
De tweede en vierde maat eindigen met een korte 'neer op', die twee keer zo snel gespeeld moet worden als de andere akkoorden van de riff.

SE®

A50E + T50E

A40E + T40E

AX20E + TX20E

© 2018 PRS Guitars / Photos by Hunter Selman

PRS PAUL REED SMITH GUITARS®

The All-New PRS SE Acoustic Line

We have taken great care in these designs to ensure you are getting high quality products with uniquely voiced tones and PRS benchmark playability.

Solid Sitka Spruce Tops * Mahogany, Ovangkol, and Figured Maple Back & Side Options * Bone Nuts & Saddles *Onboard Electronics * PRS Trademark Bird In lays * Hardshell Case Included

Learn more at prsguitars.com

OORLOG AFGEBLAZEN

Er was eens een man met een trompet. En toen hij als soldaat in het Amerikaanse leger landde in Normandië, had hij deze nog steeds bij zich. Toen hij eens 's nachts op wacht stond, zei de kapitein tegen hem: "Speel vanavond maar niet. Er ligt daarbuiten een scherpschutter op de loer." Maar de soldaat dacht: "Die man daarbuiten is niet zo bang en eenzaam als ik. Ik zal toch een stuk voor hem spelen." De volgende dag werd er een krijgsgevangene het kamp binnengebracht, die vroeg: "Waar is die trompettist die gisternacht 'Lili Marleen' speelde? Toen ik dat lied hoorde, was de oorlog voor mij afgelopen – ik kon mijn geweer niet meer gebruiken." De man met de trompet heette Jack Leroy Tueller. Hoewel dit klinkt als een sprookje, is het een waargebeurd verhaal. Een verhaal dat alleen muziek schrijven kan.

THE POWER OF MUSIC!

th•mann
MUSIC IS OUR PASSION

Rivalen

- Fender Jimmy Page (Dragon) Telecaster
- ESP Ron Wood

Fender Jimmy Page Mirror Telecaster

Spiegelbeeld

Het verhaal, de mythe en de legende van de beroemde Telecaster die Jimmy Page 50 jaar geleden op het eerste Led Zeppelin-album gebruikte, zijn bekend. Voldoet dit model uit Fenders Artist serie aan alle verwachtingen?

tekst **Dave Burrluck** foto's **Olly Curtis**

Gitaristen die fan zijn van Jimmy Page hebben deze Amerikaanse Tele waarschijnlijk al lang besteld, net als de Mexicaanse Tele met de drakenschildering. En dat is natuurlijk prima. Deze spiegelgitaar is een prachtig eerbetoon, maar we vragen ons af wat hij nog meer te bieden heeft.

De gitaar wordt gemaakt in Corona en is het vlaggenschip van de Artist serie. Bovendien is het de duurste gitaar die Fender ooit buiten de Custom Shop heeft gemaakt. Je krijgt er wel wat extraatjes bij, zoals acht ronde plakspiegels (die Page gebruikte om licht te weerkaatsen naar het publiek), maar dat is slechts een doekje voor het bloeden. Deze signaturegitaar wordt daar logischerwijs alleen maar duurder door. Volgens Fender is het een vintagestijl Tele met '59-specificaties, maar men weet niet zeker hoe oud de originele gitaar is aangezien de datum van de body verwijderd is toen hij gestript werd. In de halsstempel van de originele gitaar staat februari '58. "Het is een van de eerste palissander toetsen. Daar hebben we er nog niet veel van gezien", zegt Master Builder Paul Waller, die de originele gitaar van Page onder de loep nam.

Een ander bijzonder kenmerk van het origineel is de brug waar de snaren achter vasthaken, terwijl de gebruikelijke snaargaten nog gewoon in de body zitten. Dit is ook overgenomen op ons Fender Artist model. "Fender had in 1959 al een Tele waarbij de snaren alleen door de brug konden, maar bij deze gitaar kunnen de snaren ook door de body. We kunnen dus niet zeggen of (*het origineel)* uit begin '59 komt of dat het een 'partscaster' is, een gitaar die later is samengesteld uit verschillende onderdelen die nog over waren", zegt Paul.

Als we de geschiedenis even laten voor wat ze is, zien we dat deze Tele mooi tussen de essen/esdoorn '50s Tele en de elzen/palissander '60s Tele uit Fenders meest vintage-achtige American Original serie in past. Deze modellen zijn met prijzen van respectievelijk rond de 1600 en 1700 euro echter wel een stuk lager geprijsd. De '60s Tele uit de American Original serie heeft een 'round-lam' palissander toets, maar op ons Page-model zit een historisch correcte 'slab' palissander toets. Er zitten kleine frets in vintagestijl in (ongeveer 2,07 mm breed en tussen de 0,98 en 1 mm hoog). Beide Teles uit de American Original serie hebben een moderne-re, plattere radius van 241 mm (9,5 inch), maar de Page heeft een kleinere, historisch correcte radius van 184 mm (7,25 inch). Voor zover we weten is dit het enige Amerikaanse productiemodel met zo'n radius.

Net als de American Original '50s Tele heeft onze testgitaar een lichte essen body. Onder de melkwitte, semi-transparante kleur kun je de tekening van het hout zien. Aan de kant van de bassnaren zie je de naad waar de twee stukken hout van de body samenkomen. De rand van de body is lichtjes afgerond, precies zoals het hoort. De gitaar heeft geen moderne kenmerken. Je kunt de old school halspen bijvoorbeeld verstellen aan de onderkant van de hals, onder de witte eenlaags slagplaat. Wanneer je de acht schroefjes van de slagplaat verwijdert, zie je de schuin uitgefreesde gleuf tussen de elementen waar de bedrading van het halselement doorheen loopt richting de elektronicaruimte. Dit vakje is te vinden op alle Teles die tussen begin 1951 en medio 1969 gemaakt werden.

De Page Mirrror Telecaster klinkt precies zoals een goede (hele goede) Tele hoort te klinken

Het is niet duidelijk waarom Fender ooit is overgestapt op een brug waarbij de snaren niet door de body lopen (met body's zonder snaargaten), maar die fase heeft niet lang geduurd. De drie messing zadels werden op een gegeven moment vervangen door de gegroefde stalen zadels die we hier zien. Bij deze gitaar kun je de snaren echter ook nog door de body laten lopen, iets wat we meestal alleen bij gitaren uit

FENDER JIMMY PAGE MIRROR TELECASTER

RICHTPRIJS: € 2700,- (incl. koffer)
LAND VAN HERKOMST: VS
TYPE: elektrische single-cut met geschroefde hals
BODY: 2 delen essen
HALS: esdoorn, Jimmy Page Custom 'Thin D'-profiel
MENSUUR: 648 mm (25,5 inch)
TOPKAM/BREEDTE: been/42,2 mm
TOETS: palissander, witte stippeninleg, 184-mm (7,25-inch) radius
FRETS: 21, vintage
HARDWARE: Vintage-Style Tele brug met 3 gegroefde zadels (snaren door brug of door body), Pure Vintage 'Fender Deluxe' mechanieken
STRINGSPACING/BRUG: 54,5 mm
ELEKTRONICA: Fender Jimmy Page Custom '59 Tele enkelspoelselementen (hals en brug), 3-weg elementschakelaar, mastervolume en -toon
GEWICHT: 3,47 kg
OPTIES: geen, maar in de koffer vind je 8 ronde plakspiegels, een zwarte spiraalkabel, een vintage-stijl 'glas-in-lood' gitaarband en een speciaal certificaat van echtheid
SERIE OPTIES: de vintage-stijl Teles die er het meest op lijken zijn de American Original '50s Tele (ong, € 1600,-) en '60s Tele (ong. € 1700,-)
LINKSHANDIG: nee
KLEUREN: alleen White Blonde - nitro glanslak (body en hals)
DISTRIBUTIE: Fender Musical Instruments EMEA, East Grinstead (VK), tel. 0044 1342 331700
WEBSITE: www.fender.com

Uniek bij deze Tele is de mogelijkheid om de snaren door de brug of door de body te leiden

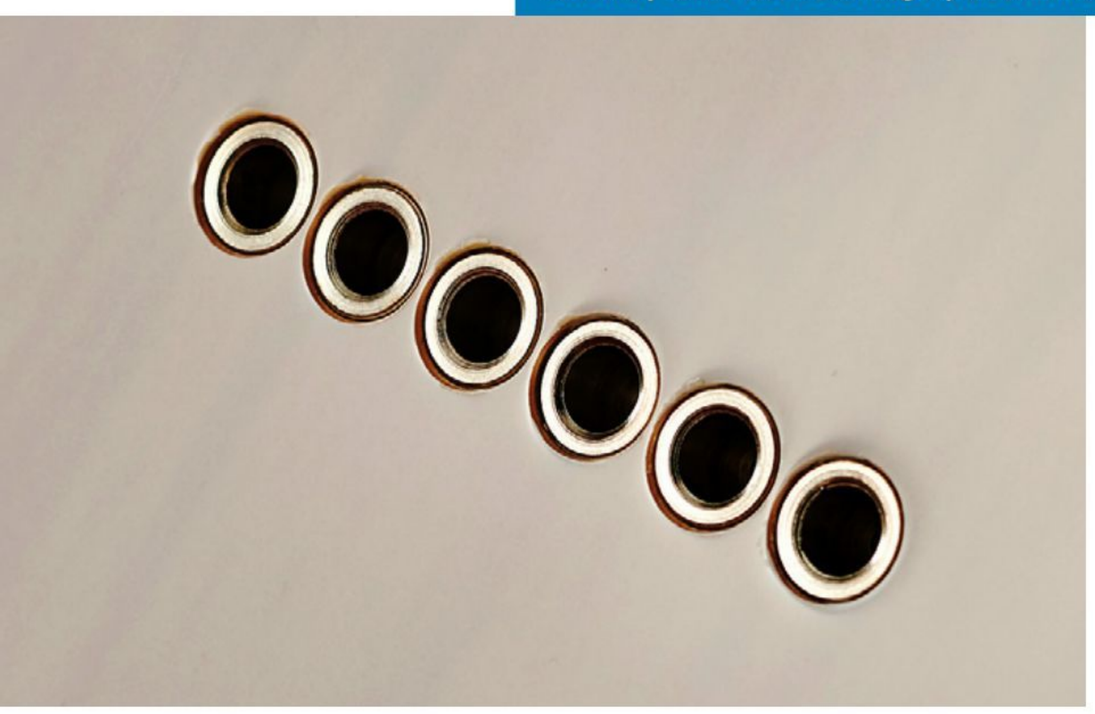

de Custom Shop zien. Als je een vergelijkbaar model bij de Custom Shop zou bestellen, ben je waarschijnlijk 40 tot 50 procent meer geld kwijt.

Gebruik & geluid

Als je op een signaturegitaar speelt, kom je vaak achter de voorkeuren van de betreffende gitarist. Het lijkt er echter op dat onze Tele zijn laatste afstelbeurt in de fabriek gemist heeft (tenzij Page de gitaar voor slide gebruikte), dus we kunnen er nu weinig over zeggen. Er zitten standaard .010 snaren op en de snaren zitten achter de brug vast, dus dat hebben we zo gelaten.

Bij de aankondiging van dit model werd de hals door Fender nog beschreven als een “custom ovale C”, maar later - geïnspireerd door de hals van het origineel - werd de halsvorm aangeduid als een “custom dunne D”. Deze laatste omschrijving past volgens ons het beste bij de gitaar. Het is een subtiel profiel, met een modern aanvoelende diepte van 21 mm bij de eerste fret die uitloopt tot een vollere, steviger 24,5 mm bij de twaalfde fret. De hals voelt iets steviger aan dan bijvoorbeeld de ‘diepe C’ van een American Professional, die bij de gitaren die wij gemeten hebben ongeveer 0,5 mm dieper is bij de eerste fret en ongeveer 1 mm dunner bij de twaalfde. We hebben de actie van zowel de hoge als de lage snaren op 1,6 mm gezet en de hals zo recht mogelijk afgesteld, zodat hij nauwelijks hol staat. Misschien zou jij het anders doen, maar met een te holle hals slaan de tonen op de hoogste posities gauw dood. Onze afstelling speelt prettig en voelt erg vintage-achtig aan. Bends gaan gemakkelijk doordat de snaren door de brug gaan, en het speelt minder zwaar dan een Tele met .010 snaren die door de body lopen. Zonder in te pluggen horen we al een subtiel verschil in het geluid. We vergeleken de Page met een aantal oudere essen/palissander Teles en het laag en laagmidden lijken wat opgeschoond, terwijl de hoge snaren ook iets lichter en frisser klinken.

Aangesloten op een versterker heeft het brugelement een mooie, punky attack. Die typische crunchy sound van eind jaren zestig is volop aanwezig. Als je de volumeknop terugdraait wordt niet alleen die knetterende crunch minder, maar door de wijze waarop de gitaar bedraad is draai je er ook een beetje hoog uit. Door de grote condensator van de toonknop wordt het geluid erg donker als je deze knop terugdraait, maar je kunt hierdoor wel een wah-achtig effect krijgen als je de knop heen en weer rolt. Het halselement heeft wat minder attack, maar de klank is expressief, bluesy en vrij houtig. De mix van beide elementen levert een prachtig uitgehold en sprankelend geluid op. Met deze voicing en de resonante, lichtgewicht body klinkt hij precies zoals een goede (hele goede) Tele hoort te klinken. Dat scherpe geluid is zeker aanwezig, maar het kan bij beide elementen op eenvoudige wijze getemd worden. Dit is zo’n soort gitaar waarbij je de toon- en volumeknop terug kunt draaien terwijl je je versterker juist lekker hard zet. Een hele belevenis.

Conclusie

Het is niet makkelijk een oordeel te vellen over deze gitaar. Het is de fijnste American Original-stijl Tele waar we ooit op gespeeld hebben, en hij zit precies tussen de ‘50s en ‘60s Teles in. De gitaar is echter wel erg duur. Het is natuurlijk een Page-signaturemodel - een eerbetoon, kunnen we beter zeggen - en je krijgt er wat leuke extra’s bij, maar toch lijkt het prijsverschil (zo’n 1000 euro duurder dan de ‘60s Tele) wel erg groot. Hij wordt door Fender ook niet in de markt gezet als eenmalige limited edition. Net als bij elk productiemodel hangt het van de populariteit af hoeveel exemplaren er gemaakt gaan worden.

Deze Tele is niet alleen maar geschikt voor fans van Page. Dit is een van de beste nieuwe Teles in vintagestijl die we ooit bespeeld hebben, gitaren uit de Custom Shop niet meegerekend. Door zijn gewicht, zijn resonante karakter en het vurige, maar beheersbare geluid is deze gitaar beter dan alleen maar ‘goed’. De mogelijkheid om de snaren door de brug of door de body te steken zal bij veel Tele-fans in de smaak vallen. Je kunt voor een van beide opties kiezen, of ze combineren. Uiteindelijk zul je met je oren en je handen moeten beslissen of de prijs van deze Tele te verantwoorden is. Hij is inderdaad duur, maar is hij het waard? Wij vinden van wel. G

FENDER JIMMY PAGE MIRROR TELECASTER

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een prachtige Tele in eind-jaren-vijftig-stijl, met een moderne drive en de keuze uit snaren door de brug of door de body. Aan de dure kant

Gitarist EXTRA

- Video van de test op Gitarist Extra
- Video van de test in de Digitale Editie via de App Store

www.gitarist.nl/extra

ROTATE YOUR CAPO • ROTATE YOUR CAPO

DUAL RADIUS

FLAT

ONE AXIS CAPO

ALL GUITARS

CURVED

Exclusive Benelux Distribution
www.algambenelux.be

algam BENELUX

ERNIE BALL®
ACCESSORIES DESIGNED BY GUITARISTS

PRS SE Paul's Guitar & Paul's Guitar

DUBBELFOCUS

Volgens Paul Reed Smith zelf had hij "geen slechtere naam kunnen bedenken" voor deze gitaren. Deze twee nieuwe Paul's Guitars verschillen enorm in prijs. Welke kies jij?

tekst **Dave Burrluck** foto's **Neil Godwin**

Gitarist EXTRA

- Video van de test op Gitarist Extra
- Video van de test in de Digitale Editie via de App Store

www.gitarist.nl/extra

PRS viert in 2020 zijn 35-jarig bestaan. ‘Altijd in ontwikkeling’ zou een goede slogan zijn voor dit bedrijf. Ze maken niet veel verschillende bodyvormen, maar de klassieke doublecut kent allerlei varianten. PRS is constant bezig met het aanpassen en verbeteren van hun instrumenten. De afgelopen jaren zijn ze vooral bezig geweest met de Gibson Les Paul-achtige 594 met zijn kortere mensuur, klassieke layout met vier regelaars en tweedelige brug. Ook brachten ze de Silver Sky uit, een

Stratocaster-achtig ontwerp dat in samenwerking met John Mayer tot stand kwam. Je zou dus kunnen zeggen dat de oorspronkelijke ambitie van Paul Reed Smith - een mix van deze twee beroemde gitaarontwerpen - op het tweede plan is komen te staan. Met maar liefst twee versies van het gitaarmodel waar de baas zelf graag op speelt, richt PRS zijn aandacht nu weer volledig op zijn eigen visie.

Deze twee gitaren herinneren ons er aan hoe waardevol het originele 'hybride'-concept van PRS is voor optredende gitaristen

De in de VS gemaakte versie van Paul's Guitar kost rond 4000 euro, waardoor hij niet voor iedereen bereikbaar is. Dat is altijd zo geweest met PRS gitaren. Ze brengen echter ook een SE-versie uit, die in Azië gemaakt wordt. Deze gitaar is met zo'n 900 euro een stuk vriendelijker geprijsd. Op het oog lijken de twee gitaren erg veel op elkaar. Ze hebben allebei de originele PRS-mensuur van 635 mm (25 inch); een palissander toets met 22 frets; een mahonie hals; een mahonie body met een tweedelige top van gevlamd esdoorn met de naad in het midden en zelfs de elementen en de elektronica werken hetzelfde. Beide gitaren zijn bovendien voorzien van de Stoptail wrapoverbrug uit één stuk, die je niet vaak tegenkomt in de huidige catalogus van PRS. Laten we eerst eens kijken hoe ver we komen met 900 euro.

Het SE model

Deze SE heeft de PRS vorm met dubbele cutaway die inmiddels wel klassiek genoemd mag worden. Het grootste verschil met de andere doublecutmodellen uit de SE-serie is de vaste brug, want alle andere doublecuts hebben een tremolo. De brug is ook nog eens anders dan de standaard vaste bruggen van PRS. Onder de punten waar de snaren contact maken met de brug zien we kleine stukjes messing en de vorm van de rand zorgt voor de juiste intonatie. Eenzelfde brug zit ook op de Amerikaanse modellen. Hij is gemaakt van bewerkt aluminium, met kunstmatig verouderde messing stelschroeven en stalen bevestigingsschroeven in de body.

De welving van de top loopt van het midden naar de rand iets holler uit. Het is vergelijkbaar met de welving op het huidige CE model, alleen is het gedeelte dat uitloopt hier iets smaller. Wat de diepte betreft is de body 47 mm dik, terwijl een Custom 49 mm en een McCarty model rond de 52 mm dik is. Het gevlamde esdoornfineer op de esdoorn top heeft niet zo'n exotische, gedetailleerde tekening als bij de Amerikaanse modellen, maar als je deze SE naast een CE 24 houdt hoeft de SE zich niet te schamen. Het randje van de top ziet er ook netjes uit.

Als je de achterkant goed bekijkt, kun je aan de tekening van het hout duidelijk zien dat de body uit twee verschillende delen mahonie bestaat. Deze twee delen komen niet precies in het midden bij elkaar en de tekening aan de kant van de dunne snaren is nogal vlekkerig. Aan de kant van de bassnaren is de tekening juist nogal minimaal. Net als bij het Amerikaanse model bestaat de hals uit één stuk. De vleugels die de kop aan de zijkanten breder maken passen echter niet zo mooi bij elkaar. Vooral het deel aan de kant van de hoge snaren dicht bij het mechaniek voor de hoge E-snaar valt uit de toon. PRS-liefhebbers die op de details letten, zullen hier misschien niet blij mee zijn. Wie van lichte gitaren houdt, kan zijn hart echter ophalen: met vrijwel exact 3 kg is dit een van de lichtste PRS solidbody's die we ooit in handen hebben gehad.

De TCI 'S' elementen vormen het grootste verschil. Ze hebben het standaardformaat van een humbucker, maar de elementen zitten in nieuwe bevestigingsringen. Deze ringen zien er hetzelfde uit als die op de Amerikaanse gitaren: het is een eigen ontwerp dat is geïnspireerd op de Blackberry. Beide elementringen zijn even hoog, waardoor het brugelement er een stukje bovenuit komt; normaal gesproken is de ring rond het brugelement hoger dan die van het halselement. Voordat we het over de elementen gaan hebben, willen we de twee minischakelaars op de body bespreken. Deze tuimelschakelaartjes hebben twee standen en bieden extra functies naast de knoppen voor mastervolume, mastertoon en de driewegschakelaar voor elementkeuze. Als de schakelaartjes omlaag staan, werken de elementen als volledige humbuckers. Zet je ze richting de snaren, dan worden het singlecoils.

Het Amerikaanse model

Met een prijs die dik 3000 euro boven die van het SE model ligt, valt de Amerikaanse Core Paul's Guitar in een hele andere categorie. Voor een dergelijke prijs mag je absolute perfectie verwachten en de gitaar stelt zeker niet teleur als het om kwaliteit en aandacht voor detail gaat.

Dit model is gebaseerd op het McCarty-ontwerp met dikkere body en 22 frets. Paul's Guitar is prettig licht van gewicht. De achterkant van de body bestaat uit één deel Afrikaans mahonie en de hals is van Zuid-Amerikaans mahonie. Door de dunne, koperkleurige 100% nitro-afwerking is het mahonie licht getint, terwijl de gevlamde esdoorn top die in het midden bij elkaar komt door deze lak eerder op gevlamd mahonie lijkt. Heel anders dan de opvallendere kleuren waar PRS vaak voor kiest. De gestoken top heeft een prachtige welving, als een grotere versie van een oude viool met meer uitgesproken vormen. De knoppen, de driewegschakelaar en zelfs de twee minischakelaars zitten in hun eigen kuiltje. Deze klassieke uitstraling past goed bij de toets van Honduras palissander en het fineer van de kop. Dit fineer heeft de kleur van melkchocolade, met een tekening die meer aan pure chocola doet denken. De smaakvolle inleg van vogels, die geschilderd lijken, is wat kleiner dan normaal terwijl het ingelegde logo van de handtekening op de kop (net als

Rivalen

SE Paul's Guitar
- ESP LTD H-1001
- Vintage 'Rock Series' Electric Guitar

Core Paul's Guitar
- PRS McCarty
- ESP E-II Horizon NT
- Framus Diablo Supreme

de vogels gemaakt van imitatie-ivoor) vrij groot is. Het past wel mooi bij de prachtig afgevijlde benen topkam en de stemknoppen van imitatiebeen met een tekening. De amberkleurige lampenkap-knoppen en die unieke, ivoorkleurige plastic elementringen maken het plaatje compleet.

De twee gitaren hebben dezelfde brug, alleen is hij op het Amerikaanse model meer gepolijst. Het lijkt erop dat de brug geplatteerd is - dat geldt in elk geval voor de bovenkant van de messing schroeven. De koperkleurige snaarassen van de Phase III locking-mechanieken zijn zoals gebruikelijk niet geplatteerd. Deze assen zitten op de vintage manier via buisjes op de kop van de gitaar. De mechanieken hebben een open achterkant en de zwarte dopjes passen goed bij het eenvoudige zwarte halspenplaatje van geanodiseerd aluminium.

De hals heeft een Pattern-profiel, volgens PRS “een update van de Wide Fat PRS-hals die je ook op Pauls vroegste ontwerpen vindt, zoals op de gitaren voor Carlos Santana, Peter Frampton en Howard Leese uit de periode van eind jaren zeventig tot midden jaren tachtig.” De hiel is vrij groot en loopt in zijn volledige breedte door in de body, tot onder het halselement. De frets zijn iets breder en hoger dan bij de SE en PRS heeft niet geprobeerd de fretrandjes te verbergen, want je kunt ze duidelijk zien zitten bij de afgeronde rand van de toets. Deze gitaar zit uitstekend in elkaar, we kunnen zelfs geen minuscuul foutje ontdekken.

Het grootste verschil met de vorige Paul’s Guitar zit hem in de elementen en de elektronica. De TCI elementen zijn nog steeds gebaseerd op het halselement van de 408 en ze zijn zo’n 5 mm smaller dan een standaard humbucker. Paul Reed Smith is constant bezig met het updaten en verbeteren van zijn humbucker/singlecoil-geluiden en deze elementen zijn een perfect voorbeeld van z’n nieuwste inzichten.

Gebruik & geluid

Het Wide Fat-profiel van de SE is iets dikker dan bij andere SE’s waar we op gespeeld hebben en dat is een goed begin van onze speeltest. We hebben wel de snaren vervangen door .010’s. Het onversterkte geluid is in ieder geval iets minder schel, en de gitaar heeft van zichzelf een duidelijke klank. Hij is prettig afgesteld, de intonatie is uitstekend en het geluid is helder en resonant. Misschien ligt het aan de hals, aan die abalone vogelinleg of aan het feit dat er geen laagje fineer op de kop zit, maar deze gitaar doet ons denken aan de oorspronkelijke stijl van PRS. We denken hierbij aan begin jaren negentig, toen de eerste Dragon gitaar met zijn 22 frets en Stoptail brug een nieuwe periode inluidde. Daarna volgde het productiemodel, de Custom 22.

De huidige Amerikaanse modellen veranderen constant. Veel gitaarfabrikanten proberen wanhopig vast te houden aan de magie van hun eerste klassieke ontwerpen, maar PRS heeft zich daar nooit mee beziggehouden. De wil om steeds betere instrumenten te maken en

PRS SE PAUL’S GUITAR

OORDEEL

GITARIST ZEGT: De beste SE tot nu toe? Je krijgt in ieder geval een hoop gitaar voor je geld

PRS SE PAUL’S GUITAR
RICHTPRIJS: € 900,- (incl. gigbag)
LAND VAN HERKOMST: Indonesië
TYPE: solidbody elektrische gitaar met dubbele cutaway en gewelfde top
BODY: mahonie met gevlamd esdoornfineer op een esdoorn top
HALS: mahonie, Wide Fat-profiel, gelijmd
MENSUUR: 635 mm (25 inch)
TOPKAM: anti-wrijving
TOETS: palissander, abalone ‘old school’ vogelinleg, 254-mm (10-inch) radius
FRETS: 22, medium
HARDWARE: PRS Stoptail met messing inzetstukken, vintagestijl mechanieken ontworpen door PRS met zwarte keystone-knoppen
STRINGSPACING, BRUG: 52,5 mm
ELEKTRONICA: PRS TCI ‘S’ Treble en Bass humbuckers, 3-weg elementschakelaar, 2 x minischakelaar voor singlecoil/humbucker-stand van elk element, mastervolume en mastertoon
OPTIES: geen
LINKSHANDIG: nee
KLEUREN: Fire Red (testexemplaar), Amber en Aqua
DISTRIBUTIE: PRS Europe, Cambridge (VK), tel. +44 1223 874301
WEBSITE: www.prsguitarseurope.com

» een overvloed aan nieuwe ideeën zorgen ervoor dat PRS gitaren in ontwikkeling blijven en steeds beter worden. Paul's Guitar is daar een duidelijk voorbeeld van. Ook zonder versterker heeft hij een prachtig geluid en hoewel de SE er best op lijkt, klinkt de Amerikaanse versie gewoon beter: het geluid heeft meer substantie en een voller karakter. Beide gitaren hebben een duidelijk geluid en een snelle respons.

De Pattern-hals is gebaseerd op het originele Wide Fat-profiel en we vergelijken de Amerikaanse Paul's Guitar met zowel de SE-versie als onze eigen, veelgebruikte Custom 22 uit 1994. De hals van onze testgitaar voelt in vergelijking zelfs iets smaller aan, hoewel de afmetingen vrijwel hetzelfde zijn. Het is geen dikke hals zoals je eind jaren vijftig veel zag, maar hij doet wel denken aan die klassieke periode. We zien de hals echter niet per se als 'dik' of 'dun': we spelen er gewoon op.

Wanneer we de SE op een versterker aansluiten, blijven we de associatie houden met de PRS gitaren van vroeger. De humbucker- en de singlecoilgeluiden zijn enorm verschillend. Vergeleken met een aantal Strats heeft het singlecoilgeluid een knapperig hoog, vooral in de halspositie. Uiteindelijk zien we dat het halselement op de standaardmanier in de body zit: met de schroefpooltjes aan de kant van de hals. Bij de Amerikaanse versie zit hij andersom. In enkele minuten hebben we het element omgedraaid en het verschil is niet wereldschokkend, maar voor een gitaar die niet bepaald Strat-achtig te noemen is heeft de SE een mooi, clean en duidelijk singlecoilgeluid met meer dan genoeg van dat houtige karakter. In de humbuckerstand klinkt het halselement een beetje te dik. Als we de onderste vier pooltjes net als op het Amerikaanse model een stukje naar beneden schroeven, schoont het geluid al snel op. Bij het brugelement hoeven we niet aan de pooltjes te zitten. Deze pickup heeft van zichzelf al een mooie, gebalanceerde en stevige vintageklank. De spoel zonder schroefjes heeft een vrij felle voicing, maar als je de toonknop wat terugdraait wordt het geluid al snel wat aangenamer. Door gebruik te maken van de volume- en toonknop kun je zoals altijd maximaal profiteren van alle verschillende geluiden die deze gitaar te bieden heeft.

Als we de Amerikaanse gitaar inpluggen voelt het een beetje alsof we van een Fiat Panda overstappen op een Ferrari. Het geluid is een stuk groter dan dat van de SE. Het volumeverschil tussen de humbucker- en de singlecoilstand is minder groot, maar de volumes zijn nog niet zo gelijkgetrokken als bij bijvoorbeeld de eerste versie van Paul's Guitar of bij de 24-08, die gebruikmaakte van coiltapping. Het singlecoilgeluid van onze testgitaar

Onder de motorkap

Elektronica van het Amerikaanse model

Wat is het verschil tussen de elektronica van de SE en de Amerikaanse Paul's Guitar?

Op het eerste gezicht hebben beide versies van Paul's Guitar dezelfde regelaars en functies, maar aan de binnenkant zien ze er heel anders uit. De opzet van mastervolume, mastertoon en driewegschakelaar van het Amerikaanse model is ontstaan uit een oorspronkelijk ontwerp dat een toonschakelaar met een vaste waarde had (de Sweet-switch) in plaats van een draaiknop. Verder had dit eerste ontwerp een draaischakelaar met vijf standen voor de elementen in plaats van de bekende tuimelschakelaar met drie standen. De potmeters zijn 500 kohm, de tooncondensator is 0,033 microfarad en de volumeknop maakt voor het treble-bypasscircuit gebruik van de condensator van 180 picofarad waar PRS altijd voor kiest.

Maar we zijn nog niet klaar. De twee minischakelaars zijn driepolige aan-aan-schakelaars met twee standen. Twee pooltjes zijn voor het splitsen van de humbucker zodat deze als een singlecoil werkt, waarbij enkel de spoel zonder schroefjes in gebruik is. Het bijzonder is dat de schroefspoel hierbij compleet uit het circuit gehaald wordt. "Deze schakelaars zijn niet bedoeld om het geluid van een singlecoil te imiteren. We hebben de bedrading aangepast zodat het echt een singlecoil wordt", legt Paul Reed Smith uit.

Dankzij het derde pooltje van beide schakelaars wordt het geluid nog verfijnder. Bij het halselement zit er een condensator van 330 picofarad tussen de signaal- en aarddraad. Deze condensator werkt alleen op de singlecoil. Het brugelement heeft twee aansluitdraden van ongeveer 7,6 cm lang (voor elke stand een draad, nemen we aan) waardoor de elektrische capaciteit iets lager wordt (hoewel we inmiddels begrijpen dat PRS het liever zonder deze functie doet). Er loopt ook een flinke aansluitdraad van de volumepot naar de jackuitgang. We vermoeden dat dit een bescheiden rol speelt bij het aanpassen, of het minder schel maken, van het hoog.

Het circuit van de SE doet ongeveer hetzelfde, maar dan met wat minder dure onderdelen. Het verschil zit hem in de minischakelaars. De SE heeft de meer standaard tweepolige variant. Je kunt de TCI 'S' elementen dus op exact dezelfde manier schakelen, maar er zijn geen extra pooltjes die het hoog beïnvloeden.

Elektronica van de SE

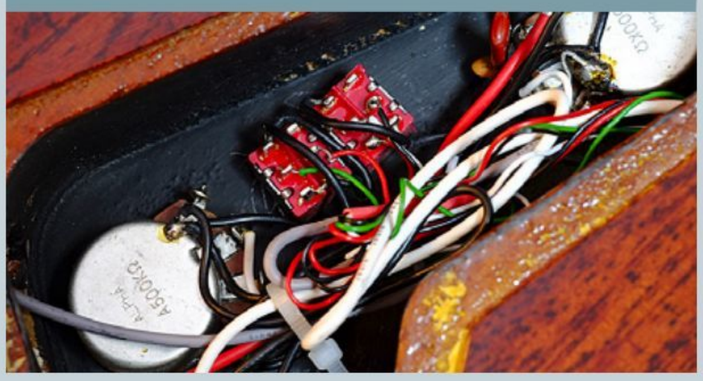

is fantastisch, vooral bij dat o-zo-belangrijke halselement. Ondergetekende zou willen dat zijn optreed-Strat dit geluid had. Het is een hele houtige, marimba-achtige klank die ontzettend percussief is. Dit geluid is net zo perfect voor bends en huilende Texas-blues als voor funk à la Nile Rodgers. Paul vergelijkt de brughumbucker terecht met een P-90, want dit element heeft een gemene grom. In de singlecoilstand kom je op het terrein van Roy Buchanan. Draai het volume terug, gebruik een cleane versterker met wat slapbackdelay en je hebt dat oude, rootsy rock 'n' roll-geluid. Met de volumeknop behoud je de controle. In combinatie met een cleane of licht overstuurde versterker geeft het halselement Pauls beroemde 'whoopy'-sound, een vioolachtig geluid. Als je de volumeknop wat terugdraait kun je zo meespelen met de grooves van Snarky Puppy.

Met beide elementen in singlecoilstand heb je logischerwijs een vaste balans tussen beide pickups, maar het geluid heeft verrassend genoeg dat springerige karakter dat je kent van gitaren met een geschroefde hals. Als je het ene element als humbucker gebruikt, het andere in de singlecoilstand zet en de volumeknop iets terugdraait, kom je erg dicht in de buurt van die verfijnde gemengde geluiden van een Les Paul. De humbuckergeluiden van deze gitaar hebben eenzelfde karakter als een goede Les Paul Deluxe of een Les Paul met P-90's. Toch maken de singlecoilgeluiden de meeste indruk. Het zijn de beste die we ooit gehoord hebben op een PRS met humbuckers.

Conclusie

Deze twee gitaren herinneren ons er aan hoe waardevol het originele 'hybride'-concept van PRS is voor optredende gitaristen die veel verschillende geluiden uit één instrument moeten kunnen halen. Het is geen Les Paul en het is geen Stratocaster. Deze PRS-gitaren hebben iets van beide, en toch hebben ze een compleet eigen karakter. De bespeelbaarheid, de intonatie, de stemmingsvastheid en de vintage-achtige resonantie zijn uitstekend (al vanaf het begin zijn dit de kenmerken van een goede PRS), maar het zijn de singlecoilgeluiden van de TCI elementen die deze gitaren naar een nog hoger niveau tillen. De humbuckers zijn ondertussen enorm veelzijdig met hun stevige, muzikale en heldere sounds.

De SE is uitstekend: hij komt heel dicht in de buurt van de Amerikaanse modellen en dat voor slechts 20 procent van de prijs. De Amerikaanse Paul's Guitar zorgt ervoor dat je je eigen gitaarcollectie eens kritisch onder de loep wilt nemen. Het ontwerp heeft enorm veel vintage karakter, maar het muzikale geluid van deze gitaar is de kers op de taart. En dat is geen toeval.

"Ik denk dat ik net zoals die oude vioolbouwers ben", zegt Paul Reed Smith. "Zij leverden hun beste werk af toen ze al flink op leeftijd waren. Dat is toch bijzonder? Ik doe het niet expres, maar zo werkt het gewoon." G

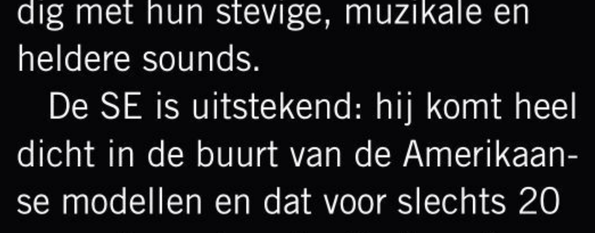

PRS PAUL'S GUITAR

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Kenmerkende hoge bouwkwaliteit, uitstekende, veelzijdige sounds en fantastische hals en feel: alles is top bij deze PRS

PRS PAUL'S GUITAR
RICHTPRIJS: € 4000,- (incl. koffer)
LAND VAN HERKOMST: VS
TYPE: solidbody elektrische gitaar met dubbele cutaway en gestoken top
BODY: één stuk 'lichtgewicht' mahonie met gevlamde esdoorn top
HALS: één stuk dicht mahonie, Pattern-profiel, gelijmd
MENSUUR: 635 mm (25 inch)
TOPKAM: been
TOETS: Honduras palissander, medium vogelinleg van imitatie-ivoor in geschilderde stijl, 254-mm (10-inch) radius
FRETS: 22, medium
HARDWARE: PRS Stoptail met messing inzetstukken, PRS Phase III lockingmechanieken (met messing snaarassen en knoppen van imitatie-been)
STRINGSPACING, BRUG: 52,5 mm
ELEKTRONICA: PRS TCI Treble en Bass humbuckers, 3-weg elementschakelaar, 2 x minischakelaar voor singlecoil/humbucker-stand van elk element, mastervolume en mastertoon
OPTIES: 10-top/hybride hardware, Artist Package
LINKSHANDIG: nee
KLEUREN: Copper (testexemplaar), Black Gold Burst, Faded Blue Jean, Charcoal, Fire Red Burst - alle met nitrocellulose hoogglanslak

G test

Fender ‘62 Princeton Chris Stapleton Edition

Glorietijd herleeft

Met zijn eerste signatureversterker voor een country-artiest verwijst Fender naar een populair model uit de glorietijd, met de nodige aanpassingen. tekst **Nick Guppy** foto’s **Neil Godwin**

Volgens veel gitaristen zijn de kleine buizencombo’s die Fender in de tweed- en blackface-tijd van de jaren vijftig en begin jaren zestig maakte nog steeds de beste vintage versterkers die er zijn. Dat is ook wel logisch, want deze tweed en blackface Champs, Princetons en Deluxes zijn door de jaren heen in de studio en op het podium gebruikt door allerlei topgitaristen en hebben zo hun stempel gedrukt op het geluid van de rock.

Er zijn echter nog meer kleine Fender combo’s die de moeite waard zijn. De blonde en brownface versterkers die tussen 1959 en 1963 gemaakt werden zijn misschien wat minder bekend, maar ze zijn net zo interessant. In deze overgangsperiode werd er veel veranderd aan het ontwerp van de versterkers. De nieuwe amps kregen tolex bekleding, regelaars aan de voorkant, twee kanalen, andere luidsprekers en het nieuwe tremolo-effect. Fender hoopte zo een bredere doelgroep aan te kunnen spreken.

‘62 Princeton Chris Stapleton Edition

De 6G2 brownface Princeton is een van de populairste versterkers uit die tijd. Fender heeft nu een speciale Custom Shop-versie van deze combo uitgebracht en deze Princeton is vernoemd naar de met prijzen bekroonde Amerikaanse countryster Chris Stapleton. De Fender Custom Shop werkte nauw samen met Chris om de ideale versie van zijn originele Princetons te creëren. Het grenenhout waar de kast van de Stapleton van gemaakt is, zit met felsverbindingen aan elkaar voor extra stevigheid, resonantie en een licht gewicht. De versterker is bekleed met bruin tolex en het luidsprekerdoek heeft precies de juiste tarwekleur. Fender heeft ervoor gezorgd dat de afmetingen van de kast en de afronding van de hoeken hetzelfde zijn gebleven als bij het origineel. Het resultaat is een zeer fraaie combo die prima te dragen is.

De elektronica zit in het gebruikelijke stalen chassis, dat stevig op zijn plaats wordt gehouden met vier schroeven en twee verchroomde strips op de bovenkant van de behuizing. Het circuit is volgens de traditionele Amerikaanse methode voor het maken van buizenversterkers opgebouwd op een plaat met gaatjes. Deze messing oogjes, waar de componenten met de hand in gesoldeerd worden, zijn op strategische plekken in een stijve houtvezelplaat geponst. De onderdelen en de opzet van de Stapleton lijken op een paar kleine aanpassingen na erg op het origineel. Zelfs de oorspronkelijke blauwe Ajax koppelcondensators zijn nagemaakt.
De versterker zit perfect in elkaar, met Schumacher transformators, nette bedrading en keurig soldeerwerk.

Aan het klassieke 6G2 circuit van de ‘62 Princeton kun je duidelijk zien dat dit ontwerp uit de overgangsperiode komt. Het circuit zit tussen dat van een tweedversterker en de latere blackface-modellen in. De eindtrap heeft een vaste bias en de combo is uitgerust met een ‘cathodyne’ fasedraaier en het beroemde ‘harmonic tremolo’-effect, dat een halve 12AX7 gebruikt, samen met wat andere componenten, om de eindtrapbias te moduleren.

Zoals bij de meeste Fender versterkers uit deze periode is de bediening eenvoudig. Er zijn jackingangen voor high en low gain en regelaars voor volume, toon en de snelheid en intensiteit van de tremolo. De luidspreker vormt een van de grootste verschillen tussen de Stapleton en de originele ‘62 Princeton. In plaats van een standaard 10-inch speaker heeft de Stapleton namelijk een speciaal ontworpen 12-inch Eminence aan boord.
De Stapleton ziet er fantastisch uit en hij ruikt zelfs precies zoals het hoort. Aan alle details is gedacht: van het messing plaatje met de ingegraveerde handtekening tot het leren handvat en de verchroomde strips op de bovenkant.

Gebruik & geluid

Je kunt de Princeton aanzetten zonder dat hij gaat sputteren. De combo heeft geen standbyschakelaar nodig

Rivalen
- Fender The Edge Deluxe
- Supro 1696RT Black Magick Reverb Combo

Gitarist EXTRA
• Video van de test op Gitarist Extra
• Video van de test in de Digitale Editie via de App Store
www.gitarist.nl/extra

want de 5Y3 gelijkrichter krikt de voltages binnen enkele seconden op in plaats van de directe piek die je krijgt met silicium diodes. Versterkers met een volledig buizencircuit produceren wel vaker wat brom wanneer de voltages nog aan het stabiliseren zijn, maar als alles eenmaal is opgewarmd hoor je vrijwel geen gebrom of gesis meer.

De cleane sound heeft een uitzonderlijk mooie definitie en prachtige details. Het hoog klinkt prettig en helder, het midden is mooi in balans en het laag is mede dankzij de speciaal ontworpen 12-inch Eminence luidspreker lekker stevig. Met de enkele toonregelaar kun je gemakkelijk een goed gitaargeluid instellen. Als we de knop rond één uur zetten, krijgen we een mooi geluid dat geschikt is voor zowel onze Strat als onze Les Paul.
Als we de volumeregelaar voorbij de middenpositie draaien, gaat het

De tremolo zorgt niet alleen voor simpele schommelingen in volume; hij klinkt warm en geeft de tonen lucht

Het niet langer bruine frontpaneel bevat slechts regelaars voor volume, toon en het tremolo-effect

Dankzij een krachtige magneet haalt de 12-inch Eminence speaker het maximale uit de 12 watt van de Princeton

Aan de achterkant kun je op een messing plaatje lezen dat het om de Chris Stapleton Edition gaat

Deze volledige buizenversterker herbergt ook een 5Y3 gelijkrichterbuis

FENDER '62 PRINCETON CHRIS STAPLETON EDITION
RICHTPRIJS: € 2180,-
LAND VAN HERKOMST: VS
TYPE: volledige buizenversterker
VERMOGEN: 12 watt
BUIZEN: 2 x 12AX7, 2 x 6V6, 1 x 5Y3
KANALEN: 1
REGELAARS: volume, tone, speed, intensity
LUIDSPREKER: 1 x 12-inch Eminence CS Signature
AFMETINGEN: 406 x 480 x 406 mm (hxbxd)
GEWICHT: 15 kg
KAST: grenen
VOETSCHAKELAAR: een-knops-voetschakelaar voor tremolo aan/uit
EXTRA MOGELIJKHEDEN: aansluiting voor externe speaker, Filson keperhoes
OPTIES: geen
SERIE OPTIES: geen
DISTRIBUTIE: Fender Musical Instruments EMEA, East Grinstead (VK), tel. 0044 1342 331700
WEBSITE: www.fender.com

weelderige clean over in een warme, stevige en zeer dynamische overdrive. Het laatste kwart van het bereik van de knop zorgt voor een extra dikke, verzadigder overdrive zonder dat het volume te veel omhoog gaat.

Een van de redenen waarom de Princeton zo geliefd is, is de tremolo. Het effect is verbonden aan de bias van de eindtrap, waardoor het onderdrukt wordt als je hard aanslaat zodat losse tonen en akkoorden niet al hun attack verliezen. De tremolo zorgt niet alleen voor simpele schommelingen in volume; hij klinkt warm en geeft de tonen lucht. Het bereik van de speedregelaar zal voor de meesten genoeg zijn, al had het voor ons wel iets naar beneden geschoven mogen worden, met meer mogelijkheden voor langzamere instellingen.

De luidspreker is erg gevoelig, dus de Princeton heeft genoeg volume voor kleinere optredens. Je krijgt de beste allround geluiden als je de volumeknop ongeveer tussen twee en drie uur zet. Met de Stapleton krijg je onmiddellijk die americana-sound: een authentiek gitaargeluid dat klinkt alsof het regelrecht uit het Nashville van de jaren zestig komt.

Conclusie

Signatureversterkers zijn vaak zo specifiek dat ze geen heel breed publiek aanspreken. De Stapleton Edition is echter vrijwel identiek aan het origineel. De makers hebben de oorspronkelijke '62 Princeton eer aangedaan. Met een paar subtiele aanpassingen aan het circuit heeft de versterker nog meer karakter gekregen en ook de nieuwe 12-inch luidspreker is een waardevolle toevoeging. De Stapleton is niet alleen perfect voor thuis en in de studio. Dankzij de gevoelige speaker die alles uit de 12 watt aan vermogen haalt, kun je hem ook prima inzetten op kleinere podia.

Vergeleken met andere high-end boetiekversterkers is hij misschien aan de dure kant, maar de Stapleton is zijn geld absoluut waard. Je krijgt er namelijk ook een unieke, stevige hoes van keperstof bij die gemaakt is door het Amerikaanse Filson, een bedrijf dat gespecialiseerd is in outdoorkleding.

Je hoeft niet per se van country te houden, want de Fender '62 Princeton Chris Stapleton Edition is perfect voor verschillende muziekstijlen. Het is een van de meest melodieus klinkende versterkers die we ooit gehoord hebben. De combo is bedoeld voor amateurs met geld, voor professionele gitaristen en natuurlijk voor verzamelaars. Het is een prachtig eerbetoon aan de glorietijd van Fender en deze versterker verdient het om gehoord te worden. G

FENDER '62 PRINCETON CHRIS STAPLETON EDITION

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Combo met een prachtig clean geluid en natuurlijke overdriveklanken plus een fantastisch tremolo-effect. Wel aan de dure kant

PINK PANTHER IS NOW:

LUCKY CAT DELAY

WARRANTY
4 YEAR
WARRANTY
Register at: www.w-distribution.de/4year-warranty

JHS PEDALS

DEALER INQUIRIES WELCOME +49 (0) 37422 / 555 - 1000

www.jhspedals.com info@w-distribution.de www.w-distribution.de

Baton Rouge AR20C ACE-LTD

Baton Rouge viert

Het merk Baton Rouge bestaat twintig jaar en brengt ter gelegenheid daarvan een bijzondere gitaar uit in een beperkte oplage. **tekst** Hein van Dongen

Voor wie Baton Rouge niet kent: het is de naam waaronder de Duitse importeur Best Acoustics Reinhardt gitaren op de markt brengt die in het Verre Oosten worden gemaakt. De limited edition die we hier testen is een auditoriummodel met een Florentijnse (scherpe) cutaway, die vooral opvalt door het cederhouten bovenblad en een tweeledig pickupsysteem.

Om een juiste indruk van Baton Rouge gitaren te geven kun je niet volstaan met een beschrijving van het geluid, de constructie en de bespeelbaarheid. Want er zal echt een foto bij moeten, en op die foto zal ook het prijskaartje moeten staan. Want daar staat bij Baton Rouge vaak een onwaarschijnlijk laag bedrag op. Zo ook bij dit model, waarvan er maar 100 gemaakt zijn.

Constructie en geluid

Als je de gitaar bekijkt valt op dat er bijzondere materialen zijn gebruikt. Inderdaad massief ceder voor het bovenblad, gelamineerd esdoorn voor de body en de bindingen en ovangkol voor de toets. Het logo, de rozet en de toets zijn ingelegd met abalone.

Cederhout wordt voor de bovenbladen van staalsnarige gitaren weliswaar minder gebruikt dan sparren, maar het heeft een klankkarakter dat veel mensen kunnen waarderen. Vergeleken met sparren klinkt ceder warmer en wat minder dynamisch. Dat houdt in de praktijk in dat er niet zo snel een groot verschil in volume ontstaat tussen bijvoorbeeld passages die je strumt, tokkelt of singlestring speelt. Het hangt waarschijnlijk van je speelstijl af of deze klankeigenschap je aanspreekt.
Als je liever een exemplaar met een sparren top zou willen hebben levert Baton Rouge voor dezelfde prijs een zustermodel, de AR20S/ACE LTD. Maar ook daar moet je snel bij zijn, want ook dit model heeft een gelimiteerde oplage van slechts 100 stuks.

De gitaar is goed afgesteld, al zou de actie wat mij betreft iets lager mogen zijn, maar ook dit heeft veel te maken met je manier van spelen (voor strummen is de afstelling perfect). Waar je ook speelt op de hals - en of je nu singlestring-solo's speelt, tokkelt of je uitleeft als slaggitarist: het geluid is helder, goed gedefinieerd, krachtig en mooi in balans. De gitaar heeft bovenal een krachtige sustain, waar ook de Elixer snaren aan bijdragen.

De tweede uitgang biedt enorm veel mogelijkheden

Versterking

Een interessant feature is het BR-2P pickupsysteem, dat door het Duitse Shadow is ontwikkeld en speciaal gemaakt wordt voor Baton Rouge, al kwamen we vergelijkbare systemen (eveneens van Shadow) ook tegen op duurdere gitaren van andere merken. Het pickupsysteem bestaat uit twee onderdelen: een Nanoflex element onder de brug en een Nanomag pickup onder het uiteinde van de toets. Nanoflex is een door Shadow ontwikkeld dun en buigzaam sensorsysteem dat niet alleen de trillingen van het zadel maar ook die van de klankkast opvangt. Het geluid lijkt meer op dat van een microfoon dan dat van een piëzo-element. De Nanomag pickup is een magnetisch element dat van een vrij zeldzame soort magneten gebruikmaakt (samarium kobalt). Terwijl de magnetische pickups die je van een elektrische gitaar kent vooral een piek hebben in de middenfrequenties, heeft de Nanomag een rechte frequentiekarakteristiek. Op de plek waar hij is bevestigd produceert je gitaar de luidste boventonen.

De combinatie van beide elementen verricht het wonder: de Nanoflex pakt vooral het geluid van de snaren en de klankkast op, terwijl de Nanomag pickup voor extra diepte en kleuring zorgt. Maar dit halselement is vooral ook van belang als je een percussieve speelstijl hebt, vandaar dat het door Baton Rouge de 'tap-pickup' wordt genoemd.

Beide elementen zijn te bedienen vanaf een vrij klein paneel in de zijkant van de body. Met een blendregelaar kun je de onderlinge verhouding van de twee pickups instellen - je kunt er dus ook een mee uitzetten. Per pickup heb je vervolgens een toonregeling, die niet zomaar het hoog of laag afknijpt, maar die als je hem naar links draait de lage tonen en als je hem naar rechts

Rivalen
- Takamine GN20 CE-N
- Ibanez AR 245-NT
- Tanglewood TW10E

feest

draait de hoge tonen versterkt. Je hebt met dit alles dus heel veel mogelijkheden om je geluid in te stellen. De volumeregelaar doet dienst als een masterregelaar voor de hele gitaar en er is ook nog een faseschakelaar tegen feedback en niet te vergeten een stemapparaat, dat de gitaar ook op ‘mute’ zet.

Een bijzondere extra mogelijkheid wordt geboden door een tweede uitgang. Als je een jackplug simpelweg in de eindpin prikt, gaat het geluid van beide elementen (al of niet gemengd) mono naar de versterker of de PA. Sluit je de tweede uitgang ook aan, dan stuurt de preamp beide elementen ieder naar een ander kanaal. Op die manier zou je stereo kunnen spelen over twee versterkers, maar een interessantere optie is het om beide signalen separaat aan effecten te koppelen. In de praktijk biedt dit enorm veel mogelijkheden, al zal het wel even zoeken zijn naar de voor jou best bruikbare klankkleur.

Conclusie

Misschien zijn de kopers van een Baton Rouge gitaar niet de mensen die normaal gesproken op zoek gaan naar limited editions, maar vooral mensen met een beperkt budget die zoveel mogelijk waar voor hun geld willen hebben. En voor die mensen is deze gitaar een feest: een mooi akoestisch geluid dankzij het cederen bovenblad en heel veel gebruiksmogelijkheden dankzij het bijzondere pickupsysteem. Kortom: reden voor een feestje. G

BATON ROUGE AR20C ACE-LTD

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Mooi klinkende en veelzijdig versterkbare gitaar voor een uitzonderlijk lage prijs

BATON ROUGE AR20C ACE-LTD

PRIJS: € 379,-
TYPE: auditorium met Florentijnse cutaway
BOVENBLAD: massief Canadees ceder
ZIJ- EN ACHTERKANT: gelamineerd esdoorn
HALS: mahonie
TOETS: ovangkol
BRUG: ovangkol
MECHANIEKEN: verchroomd met zwarte knoppen
TOPKAM/BREEDTE: kunststof/46 mm
FRETS: 20
MENSUUR: 630 mm
ELEKTRONICA: Baton Rouge BR-2P by Shadow
DISTRIBUTIE: Best Acoustics Reinhardt GmbH, Tübingen (D), tel. +49 7071 750120
WEBSITE: www.bestacoustics.de www.batonrouge-guitars.com

Flinke stap

Mooer GE 300

Kan dit floorboard van Mooer concurreren met de Helix en GT-1000? tekst **Alex Lynham** foto's **Olly Curtis**

Mooer is bekend geworden als fabrikant van kleine, goedkope kopieën van beroemde pedalen. Dankzij hun kleine stompboxen konden gitaristen veel ruimte besparen op hun pedalenplank. Het Chinese bedrijf probeert zijn imago de laatste tijd op te krikken met wat duurdere producten, zoals de ambitieuze Ocean Machine, die ze samen met Devin Townsend ontwikkelden. Ze hebben nu de GE 300 uitgebracht, een floorboard dat moet kunnen concurreren met de vloerprocessors van Line 6 en Boss.

Rivalen
- Boss GT-1000
- Line 6 Helix LT
- Headrush Pedalboard

Snelle selectie

Binnen de huidige generatie modelingfloorboards zit het grote verschil tussen Boss en Line 6 hem vooral in de gebruikersinterface. Beide fabrikanten hebben immers al bewezen dat ze prima algoritmes voor effecten kunnen maken. De producten van Line 6 lopen iets voorop, dankzij hun intuïtieve gebruikersinterface. Als Mooer de concurrentie aan wil gaan, zullen ze er dus voor moeten zorgen dat hun interface dik in orde is. We hoefden de handleiding er gelukkig niet bij te pakken, behalve toen we heel gedetailleerde aanpassingen gingen maken. Dankzij het grote kleurenscherm en de rij knoppen konden we zonder moeite nieuwe patches maken en bestaande patches aanpassen. Om blokken te verplaatsen hoef je alleen maar op de keuzeknop te drukken en naar links of rechts te draaien. De rij quick select-knop-

De GE 300 heeft een ingebouwd expressiepedaal en aan de achterkant een aansluiting voor nog een tweede, extern pedaal

vooruit

De overdrives en distortions doen het prima

pen is vooral handig als je met een langere keten bezig bent.

Monosynth

Wat geluid betreft zijn alle klassieke versterkersounds aanwezig, van Fender tot Marshall en moderne Amerikaanse amps. We zijn aardig onder de indruk van deze geluiden. Met een hoofdtelefoon klonken ook de ingebouwde IR's van luidsprekerkasten prima. Je kunt ook externe IR's in de GE 300 laden, dus je kunt altijd wel een goed geluid creëren.

Zoals verwacht zijn er ook meer dan genoeg goede effecten, hoewel Boss en Line 6 wel een streepje voor lijken te hebben als we naar de hoeveelheid en de kwaliteit van de patches kijken. De overdrives en distortions doen het prima en er is genoeg headroom om een buizenversterker te laten oversturen met een boost of een overdrive. Mooer heeft erg zijn best gedaan om duidelijk te maken dat de GE 300 een monosynth aan boord heeft en we kunnen zeggen dat die uitstekend werkt. Hij heeft meerdere oscillators en enorm veel mogelijkheden om het geluid naar smaak in te stellen.

Conclusie

We kunnen dus concluderen dat Mooer met de GE 300 een flinke stap vooruit zet. Hij ziet er goed uit, zit stevig in elkaar en zoals we gewend zijn van Mooer is hij kleiner en betaalbaarder dan de meeste concurrenten. Zodra gitaristen Mooer niet meer als een budgetmerk gaan zien, zou de GE 300 aardig succesvol kunnen worden. Dit floorboard bewijst in ieder geval dat we Mooer serieus moeten nemen. G

MOOER GE 300

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Goed en veelzijdig floorboard, compact en betaalbaar zoals we van Mooer gewend zijn

MOOER GE 300
RICHTPRIJS: € 749,-
TYPE: multi-effect- en modelingpedaal
BEDIENING: 10 voetschakelaars, 5 parameterknoppen, quick-select blokschakelaars, regelaars voor xlr-, hoofdtelefoon- en masteruitgang, selectknop, 5 regelaars voor parameters, expressiepedaal
AANSLUITINGEN: aux in, exp2 in, gitaar/lijn in, stereo uit, stereo send, stereo return, hoofdtelefoon, stereo xlr-uitgangen, usb, midi in, midi uit/thru
MODELLEN EN EFFECTEN: 108 versterkermodellen, 43 speakerkastmodellen met 20 geheugenplaatsen voor IR's, 164 effecten, 15 effectblokken
VOEDING: 9V netadapter (meegeleverd)
DISTRIBUTIE: W-Music Distribution, Markneukirchen (D), tel: +49 (0) 37422 555 0
WEBSITE: www.w-distribution.de

Boost 6112

Een buizenboostpedaal van de ontwerper van de SuperDrive.

tekst **Steven Faber**

De SuperDrive van Lex Bos heeft inmiddels een legendarische status. Dat komt niet alleen door de gitaristen die 'm gebruiken (Mark Lettieri, Rob Winter, George Kooymans, Jan-Peter Beijersbergen, Ruben Hoeke), maar ook doordat hij inmiddels niet meer verkrijgbaar is. De SuperDrive is misschien het bekendste maar niet het enige ontwerp van Bos. Zo heeft hij de Buddy versterker gemaakt en een buizenboostcircuit ontworpen dat nu in productie is genomen door Elfring Amps and More en dat we hier testen.

Ontwerp

De naam verwijst naar de miniatuurbuis die in het pedaal zit, een 6112, ook gebruikt in onder meer microfoons. Voordeel van het kleine ontwerp is dat de buis stabieler is en langer meegaat. Met een versterkingsfactor 70 levert de Boost 6112 maximaal 28 dB aan extra volume. Naast de true bypass-schakelaar en rode led zijn er regelaars voor volume en contour. Die laatste werkt subtiel, maar geeft je geluid meer aanwezigheid door de hogere middentonen te accentueren.

Gebruik

De Boost 6112 blijft clean. Boven stand 4 versterkt hij je signaal, daaronder wordt het volume lager. Doordat het pedaal als hij aanstaat tevens als buffer werkt, verbetert je klank, ongeacht de stand van het boostvolume. De noten krijgen meer sprankeling en klinken krachtiger en levendiger. Ik vond 'm erg mooi werken aan het begin van mijn effectketen. De pedalen die erna komen klinken vaak ook beter met de boost ervoor, maar hij kan ook prima werken als laatste pedaal. In dat geval is het typisch zo'n effect dat je altijd aan kunt laten staan.

Conclusie

De Boost 6112 kun je als stevige cleanboost gebruiken, maar ook als subtiele klankverbeteraar die je opeens mist als je 'm uitzet. G

BOOST 6112

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Prachtig boetiekboostpedaal

INFO: BOOST 6112 **RICHTPRIJS:** € 220,- (INCL. ADAPTER) **TYPE:** BOOSTPEDAAL **WEBSITE:** WWW.ELFRING-AMPS.COM

Rotosound Ultramag

De nieuwste Rotosound snaren beloven een duidelijke stem te hebben.

tekst **Steven Faber**

Rotosound, het Engelse merk dat al sinds 1958 snaren maakt en zo deel heeft gehad aan de hele Engelse rockgeschiedenis, kwam afgelopen winter met een nieuw ontwerp naar de NAMM Show: Ultramag snaren.

Ontwerp

De naam zegt het al: snaren die meer magnetisch zijn. Dat komt door de legering, type 52 genaamd, met 52% nikkel en 48% ijzer. Andere eigenschappen zijn dat dit materiaal weinig rek heeft (handig om in de juiste stemming te blijven) en corrosiebestendig is – ze gaan dus lang mee.

Eigenlijk is het materiaal zelf niet magnetisch, maar wel magnetiseerbaar en reageert dus krachtiger op een magneet. En dat betekent dat deze snaren het magnetisch veld van de elementen krachtiger beroeren als ze trillen dan andere snaren en dat we dus een andere klank kunnen verwachten.

Gebruik

Voor deze test probeerden we de UM10 set uit met standaard diktes van een 010-setje. We zetten ze op een gitaar waarop een set van dezelfde diktes met een standaard legering zat en sloten 'm aan. In onze oren leek de klank inderdaad vol en krachtig met een stevige attack en een goed dynamisch bereik. Sla je een akkoord aan en speel je terwijl dat doorklinkt nog wat losse noten, dan komen die heel duidelijk naar voren.

Conclusie

Met Rotosounds Ultramag snaren is het net of je gitaar iets meer ballen heeft. G

ROTOSOUND ULTRAMAG

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Voor wie net een tandje meer wil

INFO: ROTOSOUND ULTRAMAG **RICHTPRIJS:** € 12,50 **TYPE:** SNAREN **WEBSITE:** WWW.TMA-BENELUX.COM

YOU CAN REACH HEIGHTS

PPC 212V | VERTICAL GUITAR CAB

MADE IN UK

120 WATTS, 2 SPEAKERS OF 12 INCHES
OPEN-BACK, 2 X PARALLEL INPUT JACKS

ORANGE™ AMPLIFICATION

HTD HIGH TECH DISTRIBUTION

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

Dan Auerbach

Thuis

Gitarist PLAYLIST

• Beluister ‘Let’s Rock’ in de Gitaristnl 341 playlist

bij de elektrische gitaar

Op ‘Let’s Rock’, het negende album van The Black Keys, keert Dan Auerbach terug naar de gitaar - en hij heeft er zin in!

tekst **Matt Parker** foto’s **Alysse Gafjken**

Dan zocht zijn Black Keys-collega Patrick Carney op en werd opnieuw verliefd op de elektrische gitaar. Dat heeft geleid tot het negende album van de band, een album dat vooral om de elektrische gitaar draait. De eerste seconden van de eerste track, *Shine A Little Light*, zijn een voorproefje van wat gaat komen: een rauw, schurend rock ’n’ roll-album vol ontembare solo’s, vreemde klankkleuren en knetterende zware riffs. Met dit album komt Dan Auerbach letterlijk en figuurlijk weer thuis. De Black Keys-gitarist woont tegenwoordig in Nashville, maar het album ademt de vreemde, wilde rockmuziek die kenmerkend is voor noordoost Ohio, en de rauwe elektrische blues die een obsessie voor hem was toen hij opgroeide in Akron - de muziek die ervoor zorgde dat hij de bluegrass-jamsessies van zijn familie ontweek en voor de elektrische gitaar koos. Die sound is de belangrijkste inspiratiebron voor zijn verslavende, wilde en uitzinnige speelstijl. De sound die er een paar jaar later voor zou zorgen, dat Dan en zijn even eigenzinnige drummer en shuffle-koning Pat Carney als duo van Ohio Nowhere Boys zouden uitgroeien tot de grootste rockgroep die werd opgericht na de eeuwwisseling.

Je vroege muzikale achtergrond bestaat uit de bluegrass die je samen met je familie speelde. Hoe is je connectie met de elektrische gitaar ontstaan?

“Ik denk dat die er al heel snel was. Ik kom uit het noordoosten van Ohio en rock ’n’ roll leeft daar gewoon, altijd zo geweest. Van de payola rock ’n’ roll-shows in Cleveland in de jaren vijftig tot mensen als Glenn Schwartz, de oorspronkelijke gitarist van The James Gang (*bekend van hits als Funk #49*), dat was nog vóór Joe Walsh. Elke donderdag trad hij op, in Cleveland en ik was er vaak bij. Ik heb ook Link Wray in Cleveland gezien. Al die invloeden, daar zat ik altijd middenin.”

Glenn Schwartz is altijd een voorbeeld voor je geweest, maar buiten Ohio is hij niet erg bekend. Kun je ons iets meer over hem vertellen?

“Hij was een compleet gestoorde rock ’n’ roll-gitarist. Een van de eerste, met een heel eigen stijl. Hij was de reden dat Joe Walsh gitaar is gaan spelen! Ik bedoel, wat wil je nog meer weten? (*lacht*) En kocht Jimmy Page niet zijn eerste Les Paul van Joe Walsh? Zo bekeken heeft Glenn heel wat losgemaakt! Ik ging vaak naar hem luisteren, in zo’n kleine kroeg in Cleveland, waar hij overigens met evenveel intensiteit en volume speelde als die ene keer in 1969 dat hij voor een publiek van 60,000 mensen stond tijdens het Atlanta Pop Festival. Dezelfde set-up die ik in The Black Keys gebruik, zag ik hem gebruiken toen ik zeventien was. Hij had een Fender Quad Reverb met een extra 4x12 kabinet - dus hij speelde door *acht* 12-inch speakers, in een kroeg waar maximaal 80 man in pasten! Hij trad daar op met een bassist en een drummer, en het klonk als Cream in de Royal Albert Hall - en daar ging ik elke week naartoe. Ik heb prachtige herinneringen aan de tijd dat ik opgroeide in noordoost Ohio, met de elektrische gitaar. Dat heeft mij en mijn verbinding met het instrument gevormd.”

Hoe is je relatie met de elektrische gitaar sinds die tijd veranderd?

“Dat is absoluut met pieken en dalen gegaan. Ik heb de elektrische gitaar een tijdje laten liggen (*na ‘Turn Blue’*) en toen ik het album ‘Waiting On A Song’ maakte speelde ik alleen nog maar akoestisch. Dus je kunt wel zeggen dat ik de elektrische gitaar even kwijt was. Niet even, een paar jaar. Maar toen kreeg ik de kans om met Glenn Schwartz de studio in te gaan. Drie jaar geleden nodigde ik hem uit om naar Nashville te komen. Joe Walsh was er ook bij en samen maakten we een gitaaralbum met Glenn, onze held. Dat gaf me hetzelfde opgewonden gevoel als toen ik als jochie van 18 naar Glenns optredens ging. Ik kreeg weer zin om »

Auerbach ging de laatste jaren door een akoestische fase, maar voelt zich pas thuis als hij hard op een elektrische gitaar speelt

elektrisch gitaar te spelen, en vlak daarna boekte ik de The Black Keys-sessies en begonnen we aan het nieuwe album."

Geen keyboards

Nu de elektrische gitaar het centrale instrument is op 'Let's Rock', zijn we benieuwd wat voor gitaren je hebt gebruikt op het album?

Een van de gitaren die we op het nieuwe album horen is de Gretsch Chet Aktins

"Dat zijn er nogal wat, maar voornamelijk toch wel de Guild Starfire III, met de minihumbuckers. Er is een specifieke periode geweest dat ze echt heel goed waren, tussen '63 en '67. Ik heb er daar een van, die ik heb laten afstellen bij Gruhn Guitars in Nashville, en dat ding is echt waanzinnig goed, niet te geloven! Dan heb ik nog een Gretsch Chet Atkins veel gebruikt, met humbuckers erin. Daarvoor had ik nooit op Gretsch humbuckers of zelfs maar op Gretsch gitaren gespeeld, dus ik had niet in de gaten dat dat het geluid was van die vette, brede AC/DC-achtige rock 'n' roll-akkoorden. Nooit geweten. Nu kan ik niet meer zonder; op het album hoor je hem vaak en ik speel er nu constant op - het is een echte *player*. Die gitaar heet Rudy, naar zijn vorige, eerste eigenaar. Ik kocht hem van de familie van de oorspronkelijke eigenaar en hij heeft dat ding helemaal uitgewoond - zijn ziel zit er nog in."

Je hebt een enorme verzameling vintage versterkers staan in je Easy Eye Sound studio. Zaten er modellen tussen waar je steeds op terug greep?

"Nou, ik heb een Flot-A-Tone (*een zeldzaam Amerikaans merk uit Milwaukee, Wisconsin dat van eind jaren veertig tot halverwege de jaren zestig handgebouwde versterkers op de markt bracht - red.*) die ik al heel lang heb. Ik heb trouwens een paar verschillende Flot-A-Tones in gebruik. Dan heb ik nog een Deluxe Reverb - een silverface Deluxe Reverb. Geef mij maar de silverface voor rock 'n' roll. Een blackface is ook mooi en ze zijn heel veelzijdig, maar ik hoef echt niet altijd veelzijdig te zijn. Niet de hele tijd tenminste!"

'Let's Rock' staat vol ongebruikelijke klanken en sferen, maar allemaal afkomstig van de gitaar. Heb je je deze keer bewust tot de gitaar beperkt?

"We hebben voor dit album geen enkele keer een keyboard ingezet. Op *Walk Across The Water* hoor je het geluid van een synth, maar dan ingebouwd in de drummachine die we gebruikten, dus dat was ook geen keyboard. En inderdaad, dat was een bewuste keus. We wilden een rock 'n' roll-album maken. Ik had net een album met Glenn Schwartz en Joe Walsh achter de rug, weet je? Dat inspireerde me om het simpel te houden, en Pat was het daar helemaal mee eens. We deden het net als op onze eerste albums, helemaal terug naar de basis, zonder franje. Gewoon wij met zijn tweeën, samen aan de slag en maar zien wat er gebeurt."

Hoe was het om na zo'n lange pauze weer met Pat samen te werken?

"Dat is voor mij altijd de magie van de The Black Keys geweest. We hoeven nooit iets van tevoren te bespreken. Het enige wat we nodig hebben om samen muziek te maken, is een ruimte waar microfoons staan. Zo is het altijd geweest met Pat, vanaf het eerste album

“Als Lightnin’ Hopkins of Link Wray muziektheorie hadden geleerd, was hun sound naar de kloten geweest”

tot en met nu. Geen idee waarom, maar samenwerken kost ons geen enkele moeite. Ik bedoel maar, hoeveel artiesten ken je die samen naar school gingen? Zo lang kennen we elkaar al, zelfs nog vóór we een instrument gingen bespelen. Als je eindeloos blijft toeren gaat de lol eraf en verlies je je creativiteit. Dit album lijkt daarom meer op onze eerste albums, want in die tijd toerden we ook niet. Er was geen enkele druk, en we deden gewoon wat we leuk vonden en waar we goed in waren.”

Je vriend Billy Gibbons vertelde Guitar World in 2012: “Wat ik zo leuk vindt aan The Black Keys, is dat het ze helemaal niets kan schelen.” Hoe word je als muzikant zo ongeremd als jullie?

“Je moet je gewoon laten gaan. Het klinkt waarschijnlijk raar, maar ik heb altijd iets gehad dat ik ergens goed in wil worden maar niet te goed! Ik houd van mensen die dat ook hebben, zoals Lightnin’ Hopkins en Link Wray. Weet wel dat als een van die gasten ooit muziektheorie had geleerd, hun hele sound waarschijnlijk naar de kloten was geweest.. Ik bedoel: hoeveel moet je nu eigenlijk *echt* weten? Wat wil je bereiken in je leven? Wil je jazzlessen gaan geven? Wat wil je nou eigenlijk? Mijn helden waren stuk voor stuk simpele muzikanten en dat is de reden dat ik zelf nooit theorie of zo heb geleerd. Ik gebruik liever mijn oren.”

Lightnin’ Hopkins heeft dezelfde ongeremdheid die jouw spel kenmerkt. Hoe kwam je in contact met de blues en welke rol heeft die in jouw ontwikkeling gespeeld?

“Mijn vader draaide altijd muziek van Robert Johnson en Son House toen ik klein was. En mijn oom Tim, die mondharmonica speelde, was een enorme bluesfan. Door hem hoorde ik Lightnin’ Hopkins voor het eerst en hij leerde me alles over Frankie (*Lee*) Sims, Guitar Slim... Over al dat soort gasten, eigenlijk. Wat ze deden, vond ik echt helemaal geweldig, vooral Lightnin’ Hopkins. Juist die supersimpele, rammelende blues sprak me aan en niemand deed dat meer, tot Fat Possum albums ging maken (*in de jaren negentig*). Dat was in de tijd dat ik naar de middelbare school ging, en ik kocht hun albums en die van Junior Kimbrough, en ik was bij de Fat Possum Juke Joint Caravan (*tours*). Ook ging ik naar live-optredens van RL Burnside, Elmo Williams en Hezekiah Early, Paul Wine Jones, Robert Belfour, CeDell Davis, T-Model Ford... Het was alsof al die oude bluesopnames voor mijn ogen tot leven kwamen en ook nog op een hele belangrijk moment in mijn leven.”

Auerbach speelde een flink deel van ‘Let’s Rock’ in met zijn Guild Starfire III. “Het is een monster”, zegt hij. “Waanzinnig goed, echt niet te geloven”

We hebben gelezen dat je in die tijd ook naar de bibliotheek ging om video’s van oude bluesgitaristen te bekijken...

“Oh ja, alles wat ik kon vinden van de Lomax-video’s (*veldopnames van bluesmuzikanten*), alle Yazoo Records-albums. Yazoo had geweldige dingen, zoals Furry Lewis, Lightnin’ Hopkins... en ik kon daar voor niks aankomen. Ik snap nog steeds niet hoe mensen naar Robert Johnson luisteren

Dan Auerbach groeide op met de bluesalbums die zijn vader en oom altijd draaiden, met name de “supersimpele, rammelende” blues van Lightnin’ Hopkins

Thuiswedstrijd

Hoe bluesgitaristen worden gevormd door waar ze vandaan komen

“De wereld was vroeger kleiner,” vertelt Dan, als we hem vragen wat hem zo aanspreekt in de countryblues waarmee hij is opgegroeid. “Al die verschillende regio’s hadden hun eigen stijl. In de Carolina’s was dat een soepele geavanceerde fingerpickingstijl. En Bentonia (*een stad in Yazoo County, Mississippi, de geboorteplaats van een bepaalde stijl van countryblues - red.*) had die spookachtige, mineur/open stemming-stijl die je bij Skip James hoort. In deltablues speelden ze slide op een gitaar met een stalen klankkast, terwijl de blues in noord-Mississippi meeslepend was, met veel herhaling en veel vrijer in vorm dan de deltablues. Dan had je nog de Texas-blues, met bijvoorbeeld Lightnin’ Hopkins. Al die regio’s hadden iets speciaals, waardoor ze allemaal uniek waren. Dat was vroeger, in de begintijd van de blues, en man: wat hou ik daarvan. Dat was menselijke expressie op zijn best.”

UNVEIL THE UNIVERSE WITHIN

MULTI-VOICE INSTRUMENT SYNTHESIZER

www.meris.us info@w-distribution.de www.w-distribution.de meris

EACH ONE TELLS A STORY

Each ukulele in the Kala Ukadelic Series features original artwork from artists all over the world. They are high-quality, water-resistant, durable, easy-to-clean, & come with a tote bag, FREE online lessons, a mini-quick start guide, and FREE tuning & songbook app.
These ukes sell fast and are great for in-store displays!

ukadelic® by KALA

WARRANTY 4 YEAR WARRANTY
Register at: www.w-distribution.de/4year-warranty

www.kalabrand.com
info@w-distribution.de
www.w-distribution.de

DEALER INQUIRIES WELCOME +49 (0) 37422 / 555 - 1000

» en dan kunnen uitvogelen hoe hij dat allemaal speelde! Dat vind ik echt krankzinnig. Om te zien hoe Fred McDowell speelt - om zijn vingers te zien bewegen en hoe hij zijn rechterhand gebruikte, of zijn slide - een halve, niet eens een hele - was een openbaring, letterlijk en figuurlijk! Tegenwoordig zijn we zo verwend door YouTube dat je het je bijna niet meer voor kunt stellen, maar ik moest echt naar de bibliotheek om iets te leren."

Welke bluesgitarist zou je onze lezers aanraden?

"Iedereen heeft zijn eigen weg te gaan. Om te beginnen moet je veel naar die muziek luisteren. Volgens mij is dat het moment dat je leert wat je in je hebt, wanneer je stopt met luisteren naar wat andere mensen te zeggen hebben en je je eigen route bepaalt. Dat is belangrijk als je leert spelen, omdat die invloeden gaan bepalen wie je bent en hoe je gaat klinken. Denk niet langer aan etiketten en akkoordenschema's, en doe waar je je goed bij voelt. Dat gevoel moet je vast zien te houden. Voor mij is het moment dat countryblues voor het eerst elektrisch werd, het mooiste wat er is."

'Let's Rock' is duidelijk een liefdesverklaring aan de elektrische gitaar. Wat heeft dat instrument jou gebracht?

"Ik heb alles aan de elektrische gitaar te danken! Echt waar! Ik heb er miljoenen dollars mee verdiend, waarmee ik mijn studio kon kopen, mijn huis, mijn auto's, een goede opleiding voor mijn kinderen. Dat heeft de elektrische gitaar me gebracht, begrijp je? Niets dan liefde en respect voor dat ding. Ik houd van alle soorten muziek, maar pas als ik hard op een elektrische gitaar speel, voel ik me thuis." G

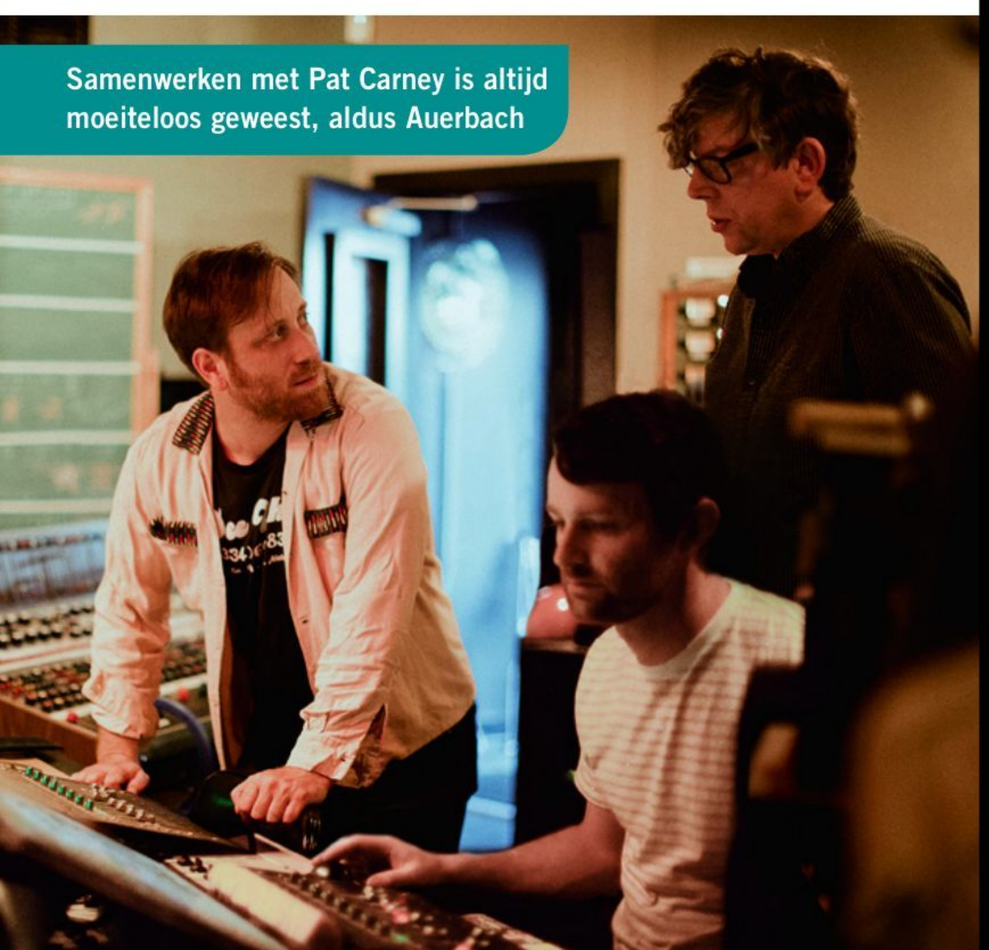

Samenwerken met Pat Carney is altijd moeiteloos geweest, aldus Auerbach

Dan-electro

De studiopedalen waar Auerbach niet zonder kan

"Dit is mijn pedalenbak voor in de studio", legt Dan uit, als we een deel van zijn verzameling vintage en boetiekpedalen te zien krijgen. "Daarnaast heb ik nog een heel rek staan dat verbonden is aan een aparte schakelbak, zodat ik op elk moment kan kiezen uit een stuk of twintig compleet verschillende sounds die klaar staan. Het is zo ontworpen dat het snel en makkelijk werkt."

1 Lovetone Meatball
"Dit is een soort autowah (*van het beroemde, maar inmiddels ter ziele gegane Britse merk Lovetone - red.*). Op dit album heb ik 'm niet gebruikt."

2 Analog Man Beano Boost
"Ik ben een groot fan van de Germanium Beano Boost (*gebaseerd op de oude Dallas Rangemaster - red.*). Treble-boosters zijn te gek, dat heb ik altijd gevonden. Dit is het soort pedaal dat je de hele tijd aan laat staan en dan regel je je sound met de volumeregelaar van je gitaar."

3 Shin-Ei Vibe-Bro
"Dit is een UniVibe kloon die in Texas wordt gemaakt van *new-old-stock* onderdelen en de klank is - hoe zal ik het zeggen - interessant. Blijkbaar hebben ze een hele voorraad oude printplaten, schakelaars, kastjes, pedalen en zo van de fabriek gekocht... echt bizar. Ze klinken ook als het origineel en dat maakt ze uniek. Echt een geweldige uitvinding."

4 1970s Ibanez Standard Fuzz
"Dit is een Ibanez fuzz. Eigenlijk is het gewoon een Japanse octaaf-fuzz. Ik heb dit pedaal al meer dan 15 jaar (*het pedaal zelf komt uit de jaren zeventig - red.*). Je hoort het op zo'n beetje elk Black Keyes-album dat ik heb gemaakt, zelfs op het eerste."

5 Fulltone Ultimate Octave
"De Fulltone klinkt wat cleaner en gecontroleerder. Ik gebruik deze voor een meer ingehouden Octavia-achtige sound en de Ibanez zorgt dan voor dat wilde Black Keys-geluid!"

6 Prescription Electronics Face Lift
"Dit is mijn andere octaaf-fuzz - ik heb er drie op mijn plank en ze zijn allemaal net anders. De octaaf-fuzz kant van de Face Lift is een van mijn favorieten, al heel lang. Alleen de octaaf-fuzz kant, dan. Die is echt te gek. Mijn neef, Robert Quine, speelde met Lou Reed en Richard Hell & The Voidoids, en hij vertelde me over Prescription Electronics pedalen toen ik nog maar een jaar of 18 was. Waarschijnlijk bezit ik elk pedaal dat ze ooit hebben gemaakt en ze zijn allemaal even goed."

Catalinbread Belle Epoch Deluxe (niet op de foto)
"Dit is gewoon een analoge delay. Volgens mij hebben ze geprobeerd de gainstructuur zo te maken dat het klinkt als een Maestro Echoplex EP-3 transistorvoorversterker omdat die zo'n coole klank heeft. Het is een hele goede delay, waar je allerlei leuke sounds uit kunt krijgen."

7 The GigRig G2
"Alles gaat hier doorheen behalve de wah. Het is in feite een patchbay voor mijn pedalen en ik kan er prima mee uit de voeten. Dankzij de G2 is het werken met effecten in de studio leuk om te doen. Het is mooi als je iets hebt dat ingewikkelde dingen op een makkelijke manier doet, zodat je je kunt concentreren op de je muziek."

Bluegrass Special

Interview Tim Knol en Blue Grass Boogiemen's Arnold Lasseur
Workshop beginselen van bluegrass op gitaar
De oorsprong: wat is bluegrass?
De instrumenten: mandoline, banjo en dreadnought gitaar

tekst **Hein van Dongen**
foto's **Fred van Diem**

Geraakt door bluegrass

Tim Knol & Blue Grass Boogiemen

De nieuwe plaat ‘Happy Hour’ van Tim Knol & Blue Grass Boogiemen bevat onversneden blue-grass-muziek. We spraken met Tim Knol en Boogie-men-mandolinist Arnold Lasseur over hun nieuwe plaat en hun liefde voor dit authentieke genre.

Arnold Lasseur en Tim Knol

De tekst op de hoes van ‘Happy Hour’ memoreert hoe Tim, 11 jaar oud, in 2002 met zijn vader een concert bezoekt waar het duo Chris Hillman en Herb Pedersen optreedt met begeleiding van de Nederlandse Blue Grass Boogiemen. Een paar jaar later al staat Tim zelf met de Boogie-men op de planken. Het idee om met elkaar een plaat te maken is dan ook al lang geleden ontstaan. “Steeds als we elkaar tegenkwamen omdat we ergens op dezelfde bill stonden hadden we het erover”. In 2018 is het zover. Tim Knol en mandolinespeler Arnold Lasseur schrijven nieuwe nummers, en na ver-schillende repetities en gezamenlijke optredens wordt de plaat opgenomen in Tim Knols eigen studio.

Punk en soul

De Blue Grass Boogiemen bestaan intus-sen al bijna dertig jaar. Oorspronkelijk heette de groep The Hillbilly Boogie-men. Arnold vertelt: “Toen we in Ameri-ka begonnen te toeren merkten we dat nummers met elektrische gitaren en drums niet zo goed lagen bij de organi-satie van bluegrass-festivals. Toen beslo-ten we het echt akoestisch te houden en daarvoor een tweede naam te gebrui-ken.” En zo ontstond The Blue Grass Boogiemen.

Voor zowel Tim als Arnold heeft de kennismaking met bluegrass een grote invloed gehad op hun muziek. Arnold: “Ik hield van punk en rockabilly. Maar toen ik via wat graven bij Bill Monroe terecht kwam was dat een openbaring. Dat was voor mij nog meer punk dan punk. Juist omdat het akoestisch was. Ik ging op straat spelen om geld bij elkaar te krijgen om vervolgens bij The House of Sounds en op beurzen platen te kopen.

“Sommige mensen vinden misschien dat dit allemaal al lang gedaan is…” mijmert Tim. “Nee, nog niet genoeg!” voegt Arnold meteen toe. Tim: “Blue-grass is soulmuziek voor mij. Het is eerlijke muziek. Ik wil niet mijn smaak opdringen aan mensen, maar wel mijn passie voor die muziek overbrengen.”

Oerknal

Zowel Tim als Arnold hebben een sterke voorkeur voor de rauwe bluegrass uit de beginperiode, de late jaren veertig en de jaren vijftig. Tim: “Het mag van mij wel een rauw randje hebben. Zodra het te zoetsappig en te netjes wordt haak ik een beetje af. De banjo mag wel lekker doordenderen.” Arnold: “Of je het nu over bluegrass hebt of over soul of ska, het begint met een oerknal en die is voor mij het meest interessant.” Tim valt hem bij: “Veel mensen zijn tegenwoordig enorm virtuoos. Chapeau dat je vijf din-gen tegelijk kan op je gitaar. Dat is leuk voor een paar minuten, maar vaak mis ik de emotie. Muziek is geen wedstrijd.”

Livegeluid

Live spelen de Boogiemen al jaren zoveel mogelijk akoestisch, dus met microfoons en niet met DI’s of pick-ups. De gitaar, de zang en de mandoline worden met één centrale microfoon versterkt. In kleine zaaltjes gaat zelfs de hele band door die centrale micro-foon. Degene die een solo speelt doet dan simpelweg een stap naar voren. Op grotere podia gebruikt men wel een aparte microfoon voor de banjo en de akoestische gitaar.

Arnold en Tim zijn enthousiast geworden over de resultaten van deze akoestische manier van optreden. “Ik heb voor de lezers van Gitarist de tip dat dit helemaal geen slecht idee is” zegt Tim. Arnold legt uit wat het voordeel is: “Het geluid van de instrumenten blendt veel beter, het komt akoestisch al bij elkaar en niet pas in de P.A.” “Je moet dan wel een goede geluidsman meenemen” voegt Tim toe. De centrale microfoon die ze gebruiken voor de gitaar, de zang en de mandoline is een Audio-Technica AT4033 condensatormicrofoon.

De plaat is zoveel mogelijk live opgenomen, in een kring-opstelling. De zang is later ingedubd, net als een incidentele fiddle- of dobropartij. Op één cover na bevat de plaat eigen materiaal. Tim zegt: “Ik vond het vroeger wel lastig om zo’n Amerikaans genre te omarmen. Ik heb zelf het gevoel dat ik Europese popmuziek maak. Deze plaats is dus een soort cross-over. Er staan wel hardcore bluegrass-liedjes op, maar ook wat meer poppy nummers, bijna west-coast.”

De zondag volgend op dit interview treden Tim en de Boogiemen op in het Vondelpark in Amsterdam. Wat dichterbij het podium zijn de instrumenten zelfs akoestisch nog duidelijk te horen en als je verder van het podium af gaat staan en je alleen nog de P.A. hoort blijft de klankkleur helemaal intact.

Ook opvallend is dat de groep niet overkomt als een zanger met begeleiding, maar dat het geluid van Tim en de vier Boogiemen een hechte eenheid vormt. Het klinkt dus niet bepaald alsof deze plaat het laatste product is van hun samenwerking.

Boogiemen gear

Veel bluegrass-bands gebruiken een Gibson F-stijl mandoline, een Gibson Mastertone banjo en een Martin dreadnought gitaar. De Boogiemen zijn hierop geen uitzondering: Arnold Lasseur bespeelt een Gibson F5 uit 1995, banjospeler Bart van Strien een Gibson RB-3 banjo uit 1989 en gitarist Robert Jan Kanis een Martin D-28 uit 1979. Bassist Aart Schroevers speelt op een Kingma contrabas.

Opvallend is de gitaarkeuze van Tim: hij heeft via Spruce Guitars in Utrecht de hand weten te leggen op een gitaar van de Favilla Brothers, een Amerikaans merk dat tot in de jaren zestig vooral ukeleles bouwde. Tims gitaar klinkt bijzonder luid en direct, en dat is de reden dat Tim voor al live juist deze gitaar gebuikt. “Als je voor een microfoon zonder DI staat moet je gewoon een harde gitaar hebben.”

Workshop

De beginselen van bluegrass op gitaar

De rol van de gitaar in de traditionele bluegrass lijkt vooral begeleidend te zijn, maar de invloed op het totaalgeluid is erg groot en het instrument is vaak onmisbaar. Door de akkoorden heen worden vaak loopjes (“runs”) geweven en deze geven de nummers, samen met de contrabas, een stevige drive en gaat de groep als een ritmisch geheel klinken.

De stijl die de meeste bluegrass-gitaristen spelen wordt flatpicking genoemd, wat eenvoudig betekent dat men een plectrum (flatpick) gebruikt. Toen de stijl ontstond was dat iets opmerkelijks, omdat de meeste gitaristen nog met hun vingers tokkelden. De strummer speelt de akkoorden meestal niet over alle zes snaren, maar hij speelt de basnoot met een neerslag en de akkoorden met een opslag, resulterend in “boom-chacka boom chacka” of” boom-chacka boom-chak” ritme, zie TAB 1 & 2. Een geoefend bluegrass-gitarist kan zulke patronen soepel en snel spelen.

Een ‘run’ die door deze patronen verweven kan worden is de zogenaamde G-run, waar elke gitarist zijn eigen variatie op maakt. TAB 3 geeft een simpel voorbeeld weer, waarin een slide en een pull-off zijn verwerkt.

Als je de twee andere smaakmakers uit de bluegrass, de banjo en de mandoline, zou willen proberen, volgen hier wat suggesties om op je gitaar uit te proberen of een van deze instrumenten iets voor jou zou zijn. De technieken die banjo- en mandolinespelers gebruiken kunnen ook van nut zijn voor gitaristen.

Om je gitaar als een 5-snarige banjo te stemmen ga je als volgt te werk. Draai de hoge E omlaag naar een D. Verwijder vervolgens de A-snaar en de lage E. Op de plek waar de lage E zat plaats je

TAB 1

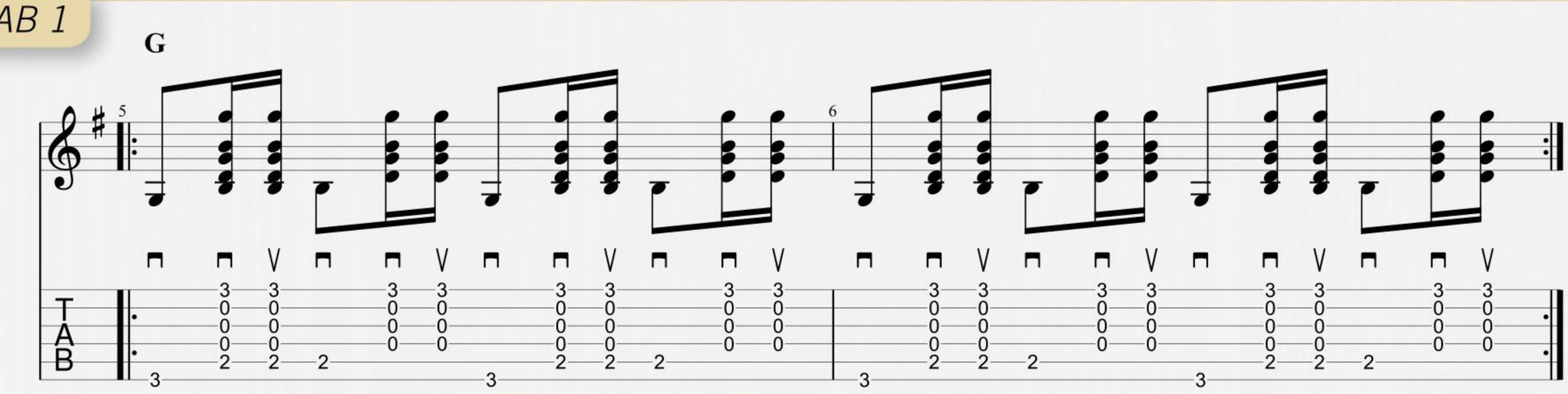

TAB 2

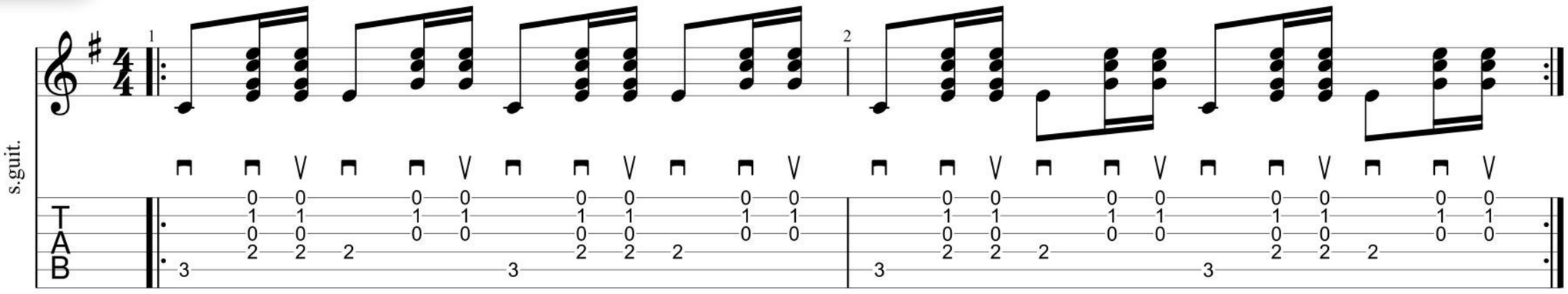

TAB 3

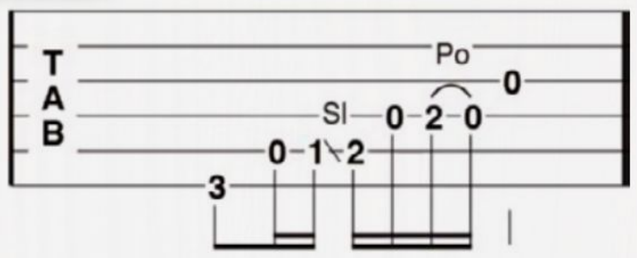

TAB 4
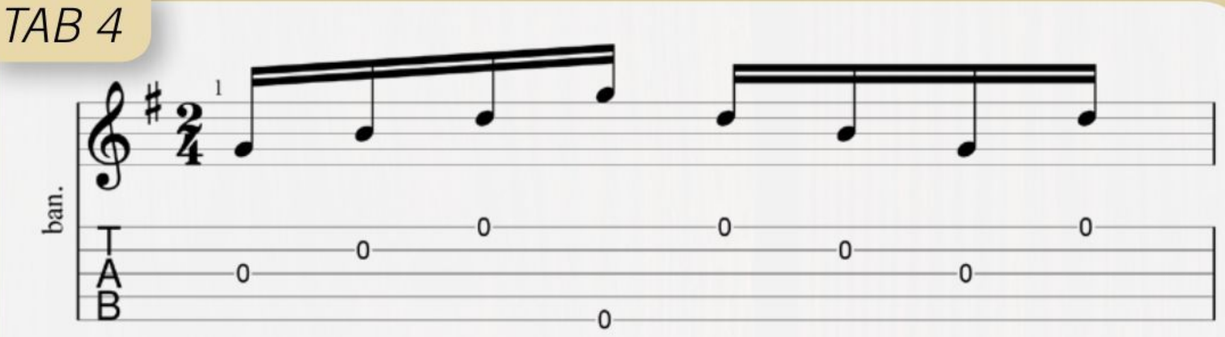
TAB 5
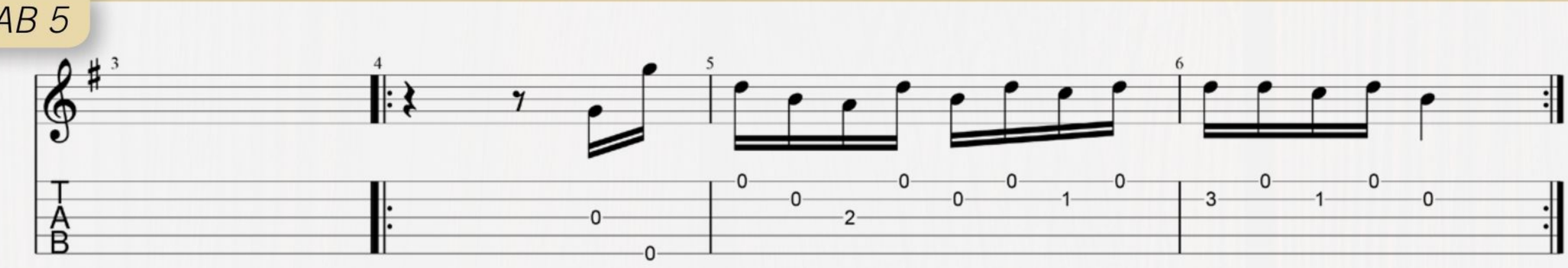
een snaar van 008 of 009, die je een octaaf hoger stemt dan de G-snaar.
Met die hoge G-snaar aan de zijkant van de toets kan je een aantal akkoorden spelen, zonder die hoge G snaar aan te raken, zie Figuur 1.

De volgende tokkeloefeningen werken het best als je met je vingers speelt of met fingerpicks. TAB 4 geeft een voorbeeld van een eenvoudige “roll”, Bij zo’n banjo-arpeggio sla je in beginsel nooit twee maal achter elkaar dezelfde snaar aan. TAB 5 geeft aan hoe je dan de melodie van ‘dueling banjo’s’ zou spelen.
Het opvallende is hier dat je niet alleen de hoge G, maar ook de hoge D gebruikt om met de melodie mee te resoneren.

Bij het spelen van een toonladder gebruik je eveneens zoveel mogelijk open snaren. Je probeert te vermijden dat je een snaar twee keer achter elkaar moet aanslaan, omdat dit je tempo vertraagt en voor haperingen kan zorgen. Het effect van de voortdurend “doordenderende banjo” zoals Tim Knol het noemt wordt juist door deze techniek bereikt, of zoals Douglas Dillard ooit zei: “the banjo break never really stops”.

Van je gitaar een mandoline maken is lastiger, maar je kunt in ieder geval je plectrum weer tevoorschijn halen. Als je geen mandoline ter beschikking hebt, kun je het volgende doen. Laat alleen de hoge E en de B-snaar op je gitaar zitten, maar gooi die andere vier snaren niet meteen weg. Draai dan vervolgens de B naar A. De D-snaar komt op de plek waar de G-snaar zat, en wordt weer gewoon een D. De A-snaar verhuist naar de plek van de D-snaar en wordt gestemd als een G. Van hoog naar laag heb je nu een kwintenstemming: G-D-A-E. Voor de toonhoogte van een mandoline zet je de capo op de 12e fret, zodat alles een octaaf hoger is.
Het is misschien meteen wat klein geworden voor je vingers, maar nu weet je waar mandolinespelers doorheen moeten….
En dan te bedenken dat de mandoline ook nog dubbele snaren heeft.

In figuur 2 zie je wat eenvoudige mandoline-akkoorden. De bekendste specifieke mandolinetechniek is het tremoleren, het zeer snel afwisselen van de op-en-neer slag met een plectrum, waardoor een ononderbroken toon ontstaat. Bluegrass-mandolines tremoleren ook vaak met tweeklanken, wat een heel soepele techniek vereist. Ontwikkeld in Napels in de negentiende eeuw heeft deze techniek ondertussen zijn weg gevonden in de meest uiteenlopende genres, van surf tot metal.

Figuur 1

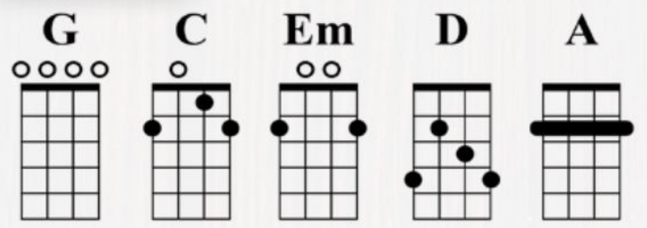

Figuur 2

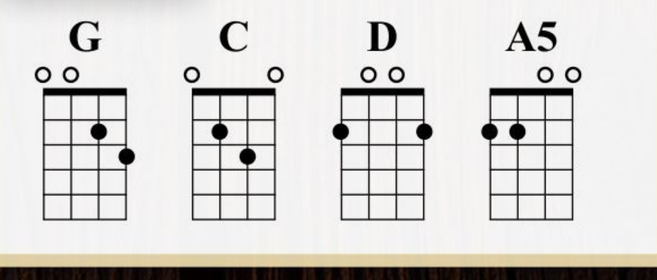

» De oorsprong

Wat is bluegrass?

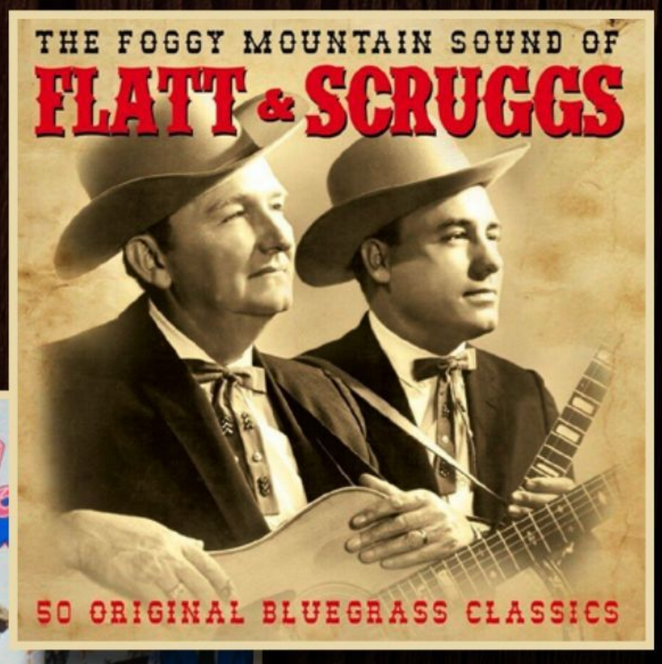

Bluegrass is een stijl binnen de Amerikaanse rootsmuziek. Hoewel tegenwoordig veel mensen het genre associëren met traditionalisme, was het in de dagen dat het ontstond in feite volkomen nieuw. De grote pionier was Bill Monroe (1911-1996), die afkomstig was uit Kentucky, "the bluegrass state". Hij was weliswaar hoorbaar beïnvloed door tradities van de Britse eilanden en door blues en jazz, maar de muziek die uit deze ingrediënten ontstond was en is onmiddellijk herkenbaar als iets eigens en oorspronkelijks. De stijl dankt zijn naam dan ook aan zijn band (Bill Monroe and The Bluegrass Boys), al is die naam pas later in gebruik geraakt.

Eind 1945 komt banjospeler Earl Scruggs bij de Bluegrass Boys en zijn innovatieve manier van spelen wordt vervolgens ook een integraal deel van het kenmerkende bluegrass-geluid. In de tijd daarna verovert de nieuwe stijl snel de VS en na korte tijd pakken allerlei andere musici de stijl van The Bluegrass Boys op.

De direct herkenbare sound wordt gecreëerd door een strakke backbeat van de mandoline ("chops"), stuwende en meestal snelle banjorolls, hoge samenzang met de nodige blue notes en de afwisseling van solo's tussen de mandoline, de banjo en de viool ("fiddle"). De nummers variëren van klagelijk gezongen ballads tot opzwepende dansnummers, en een beetje bluegrassband speelt ook altijd de nodige instrumentals ("breakdowns").

Hoewel de virtuositeit vaak van de platen afspat is de akkoordenstructuur van de nummers vaak vrij eenvoudig: met drie, vier akkoorden en een capo zou je een eind kunnen komen.

Behalve dat we Monroe de "uitvinder" van het genre kunnen noemen was hij ook de mentor van honderden andere musici. Naast Scruggs hebben ook andere pioniers als Lester Flatt (gitaar), Don Reno (banjo), Jimmy Martin en Carter Stanley (gitaar) in zijn band gespeeld. De bluegrass heeft ook invloed uitgeoefend op de opkomende rock 'n' roll. De eerste single van Elvis Presley is een cover van Monroe's *Blue Moon of Kentucky*. Ook verschillende rockmusici hebben een bluegrass-achtergrond, zoals Jerry Garcia (Grateful Dead), Steve Earle en Chris Hillman (Byrds, Flying Burrito Brothers), die de laatste decennia weer bij het genre is teruggekeerd.

In de jaren vijftig beginnen sommige bluegrass-formaties te experimenteren met elektrische instrumenten en drums, maar die ontwikkeling heeft niet echt doorgezet. Veel musici blijven tot op de dag van vandaag trouw aan de akoestische opzet. De laatste decennia zijn er ook allerlei vormen van fusion ontstaan waarin bluegrass-invloeden vermengd worden met rock, andere rootsmuziek en zelfs met klassieke muziek (The Punch Brothers).

Het genre heeft incidenteel wat hits opgeleverd, zoals *Foggy Mountain Breakdown* van Flatt & Scruggs (gebruikt in de film *Bonny & Clyde*) en van dezelfde groep *The ballad of Jed Clampett* uit de serie *The Beverly Hillbillies*). En daarna natuurlijk *Duelin' Banjo's* (uit de film *Deliverance*) en de soundtrack van de film *O brother where art thou?*. Begin jaren zeventig was bluegrass korte tijd heel populair in Nederland. De Flying Burrito Brothers waren als act groot genoeg om tweemaal het Concertgebouw uit te verkopen.

Mandoline, banjo en dreadnought gitaar

Bluegrass-groepen hebben meestal een bezetting bestaande uit gitaar, banjo, mandoline, viool en contrabas. De instrumenten waarmee The Bluegrass Boys op het podium stonden (Gibson banjo's en mandolines en Martin dreadnought gitaren) zijn nog altijd de iconische bluegrass-instrumenten en het komt maar zelden voor dat mensen voor totaal andere modellen kiezen.

De **banjo** is altijd van het vijfsnarige type, gestemd in een open stemming en bespeeld met fingerpicks. Sommige mensen vinden de aanwezigheid van een Scruggs-stijl banjo zo typerend voor bluegrass, dat ze het zelfs als een voorwaarde zien om iets bluegrass te noemen. Voor wie met bluegrass-banjo zou willen beginnen: let wel op die vijfde snaar, want aan het broertje van de 5-string, de 4-snarige tenorbanjo heb je voor bluegrass niets. Dat is in feite een compleet ander instrument, met een kortere hals, gestemd in kwinten en bespeeld met een plectrum.

De **mandoline** is meestal van het Gibson F5 type. Dit model is onmiddellijk herkenbaar aan de unieke vorm van de klankkast (met een 'krul') in combinatie met f-gaten Dit archtop-instrument is in de jaren twintig ontworpen door de legendarische bouwer Lloyd Loar, die ook een gitaar ontwierp als zusterinstrument voor deze mandoline (de Gibson L-5). Wat volume en projectie betreft is een F5-model niet te vergelijken met andere typen.

Bluegrass-mandoline, F model, met de typerende krul die nog is gebaseerd op een ontwerp van ene Orville Gibson en het F5 model (met f-gaten) is ontworpen door Lloyd Loar. De mandoline zorgt in bluegrass behalve voor solo"s ook voor de nadruk op de backbeat.

Vijfsnarige banjo, Gibson RB-4. De korte vijfde snaar wordt niet met de linkerhand bespeeld, maar alleen met de rechter en dient om snelle tokkelpatronen ("rolls") mogelijk te maken.

De meeste bluegrassgitaristen gebruiken een Martin **dreadnought**. De gitaar wordt meestal met een plectrum bespeeld ("flat picking"). Met name Jimmy Martin, die rond 1950 bij Bill Monroe speelde, was een meester in deze stijl.

Vanaf de jaren zestig treden gitaristen meer als solo-instrumentalisten op de voorgrond. Iemand als Clarence White (later bekend als leadgitarist bij The Byrds en pionier van de B-bender gitaar) was in staat om krachtige solo's neer te zetten die zich konden meten met het werk van de banjo, de mandoline en de viool. Het verhaal gaat dat Jimi Hendrix een grote fan van White was en bij een optreden van diens band The Kentucky Colonels laaiend enthousiast op hem afstapte, maar dat Clarence Hendrix destijds (nog) niet kende.

In de latere bluegrass komt er steeds meer ruimte voor de gitaar. Iemand als Tony Rice is ook bij een breder publiek van gitaarliefhebbers bekend geworden. Hij introduceerde akkoordenprogressies uit de jazz en pentatonische toonladders in een bluegrass setting.

Voor zover er in de VS nog klassieke bluegrass-instrumenten gebouwd worden zijn deze bijzonder prijzig. De Gibson F5 lijkt (tijdelijk?) uit het programma verdwenen te zijn, maar kostte vorig seizoen nog iets van zesduizend euro in de soberste versie – en banjo's maakt het merk al langere tijd niet meer. Andere bouwers als Collings en Weber dragen de fakkel verder, maar ook die instrumenten zijn als zuiver handwerk niet voor iedereen weggelegd. Als kooptip voor mensen die met bluegrass willen beginnen geven Arnold Lasseur en Tim Knol de tip om misschien toch ook op zoek te gaan naar vintage-instrumenten. G

De Martin D-28, met de andere dreadnoughts van Martin het werkpaard voor de meeste bluegrass-gitaristen.

Gitarist PLAYLIST

• Beluister 'Signs' van Tedeschi Trucks Band in de Gitaristnl 341 playlist

De rig van...

Derek Trucks

Laat Derek Trucks en zijn SG maar schuiven, van de Allman Brothers tot de Tedeschi Trucks Band met hun mix van blues, rock en boogie.

tekst **Jonathan Horsley** foto's **James Sharrock**

Met de Tedeschi Trucks Band staat het podium helemaal vol. Dus moet de gitaar van Derek Trucks niet alleen rekening houden met de zang en gitaar van zijn vrouw, Susan Tedeschi, maar ook met toetsen, fluit, trombone, trompet, saxofoon, bas, twee drummers en drie achtergrondvocalisten. Kwestie van verstandig kiezen als het om een gitaar en versterker gaat. Trucks heeft een eigen signature Gibson SG, maar geeft live de voorkeur aan zijn Gibson Custom Dickey Betts SG, kunstmatig verouderd door Tom Murphy. Duane Allmans dochter gaf hem die gitaar en de gevoelswaarde en herkomst van het instrument maken dat Trucks meestal kiest voor die SG. Met zijn Gibson en glazen Dunlop slide gaat Trucks rechtstreeks in een custom Alessandro versterker met bijbehorende luidsprekerkasten, en een Fender Super.

De fingerstyle-techniek van Trucks temt het scherpe hoog van zijn set-up en daarnaast draait hij constant aan zijn volume- en toonregelaars, op zoek naar de *sweet spot*. Alles op gevoel. Op zoek naar de magie…

Gitaren

1 Gibson Custom Dickey Betts SG Artist Series

"Het leken wel broers, die Duane/Dickey (*artist proof*) gitaren. Dit is volgens mij nummer 4. Ik kreeg hem van Duane Allmans dochter Galadrielle nadat Gibson een replica had gemaakt van Duane's SG. Ze hebben hem flink gerelict. Het is ook een hele lichte gitaar. Dat zijn ze trouwens allemaal. Dat gewicht is precies goed. Ik merk meer en meer dat als je gitaren vergelijkt - bijvoorbeeld vier Les Pauls - de lichtste vaak het best klinkt. Je hoef er dus niet eens op te spelen. Als we al eens op zoek gaan naar een nieuwe gitaar, is het gewicht een van de eerste dingen waar we op selecteren.

"We hebben er flink in zitten hakken, zeker de laatste jaren. Vooral om er nieuwe pickups in te zetten. En volgens mij zijn de volumepotmeters ook vervangen. We hebben er een tijdje twee PAF's in gehad, tot een vriend van ons - Thomas ('*Toneshaper*') Neilson uit Noorwegen - deze elementen voor ons wond. Ze zijn gebaseerd op een gitaar die ik ooit heb bespeeld, 'Spot', een Les Paul uit 1959 (*die ooit eigendom was van Joe Bonamassa*). Ze zijn niet in was gedoopt. Ik heb deze pickups er nu drie shows inzitten en ze bevallen me heel goed. Ze zijn bijna microfonisch, maar dat is bewust. We zijn nog aan het experimenteren en er is een kans dat we een iets andere versie gaan gebruiken, maar de klank spreekt me erg aan. Thomas weet wat hij doet. Hij houdt van muziek, speelt slidegitaar en is ook nog eens op een leuke manier gestoord.

"Dit is Gibsons versie van Grover stemmechanieken. Mijn (*TC Electronic*)

tuner gebruik ik bijna nooit. Tijdens het spelen ben ik constant aan het stemmen. Ik druk snaren stevig op en sla hard aan met mijn vingers. Mijn handen gaan eraan, maar ik gebruik liever geen plectrum. Misschien speel ik per avond twee songs met plectrum, maar er gaan ook avonden voorbij dat ik alles met mijn vingers doe. De snaren worden flink opgerekt, maar mijn gitaar blijft aardig op stemming. Ik speel in open E. Met die stemming staan de snaren best strak en ik sla hard aan. Daarom stellen we de hals elke week af. We komen in verschillende klimaten en zitten soms hele dagen in de bus. De gitaar kan het wel hebben, maar je moet hem goed onderhouden, dat is zeker. Ze hebben meer aandacht nodig dan een Strat, zeker in de stemming die ik gebruik.

"Duane Allmans dochter gaf me deze gitaar, dus dat is erg bijzonder. Vanaf dat moment is het mijn favoriete gitaar geweest. De laatste drie of vier jaar met de Allman Brothers heb ik op deze gitaar gespeeld. Inclusief de afscheidsshows. Dus het is zo'n beetje de enige gitaar geweest die ik de laatste jaren heb gebruikt. We hebben een goede band met Gibson. Ik heb een eigen SG model dat ik af en toe bespeel en dat is heel lang mijn reservegitaar geweest. Ik gebruik hem vooral in de studio. Deze gitaar heeft iets bijzonders omdat ik hem cadeau heb gekregen; dat geeft me een speciaal gevoel en daarom kan ik hem niet neerleggen. Er zit een geschiedenis aan vast. De oorspronkelijke Duane SG wordt dit jaar geveild. Dat is nogal wat. Ik heb hier en daar eens rondgevraagd. Ik heb een mooie Goldtop die bijna hetzelfde serienummer heeft als Duane's Goldtop, en hij is van 1957. Ik dacht: als ik die verkoop samen met wat andere dingen? Hoe dicht kom ik dan bij het bedrag dat ze

gaan vragen? Maar het is oké. Ik heb kinderen, weet je. Die moeten op een gegeven moment naar een goede school (*lacht*). Ik hoop alleen dat degene die Duane's gitaar gaat kopen, er ook op gaat spelen."

2 Gibson Custom Dickey Betts SG Artist Series

"Hier hebben we een ander afdekplaatje voor de halspen opgezet. Hij komt uit dezelfde serie, toch is het een heel andere gitaar. Hij is op dezelfde manier gerelict met die slijtplekken op de hals, maar toch: de finish is iets anders en hij is wat zwaarder. Ik speel er niet vaak op, dat is een feit. Als ik vanavond een snaar breek, dan speel ik erop zo lang Bobby bezig is die te vervangen (*lacht*). Geluid en feel van deze gitaren zijn compleet anders; het zijn heel verschillende instrumenten. Grappig op zich, want ze lijken hetzelfde te zijn. We waren op zoek naar een hele goede reservegitaar en we hebben Gibson gesmeekt om er nog een te maken. Eindelijk deden ze dat. Weet je, dit soort gitaren maken ze altijd in een beperkte oplage en daarna houdt het op. Dus het heeft wel wat tijd gekost om ze zo ver te krijgen.

"Tijdens het spelen draai ik constant aan mijn volume- en toonregelaars. Pas als de sound helemaal naar mijn zin is, stop ik daar mee - voor even. Tenzij ik een bepaald effect zoek, zoals wanneer je alle toon eruit draait en je die bekende 'woman tone' krijgt. Ik ben de hele tijd bezig met mijn volumeknop. Dat zorgt voor die aanzwellende effecten en de dynamiek. Het hoog verdwijnt bijna nooit helemaal uit het geluid, wat fijn is. Na al die jaren dat ik op een SG speel moet ik mezelf er nog steeds aan herinneren dat hij beter klinkt op 7,5 of 8. Tegen beter weten in, wil ik nog steeds alles open draaien. Maar 8 is genoeg. Zelfde met versterkers. Op sommige avonden speelt de band erg hard en dan blijf ik mijn versterkers verder opendraaien, terwijl het daar niet beter van wordt. Met een beetje gas terug klinkt het bijna altijd lekkerder. Op een bepaald moment verlies je aan definitie en wordt alles een brij en daar staat dan niets tegenover. Niet doen dus. Ook voor volume geldt vaak *less is more*."

3 Silvertone Tuxedo 1964

"Dit is een grappig ding. Ik speel er soms in de studio op. Voor de song *Down In The Flood* pak ik deze gitaar, met een capo in het vijfde vakje. We kochten hem een jaar of vijftien

“Duane Allmans dochter gaf hem mij… het is zo’n beetje de enige gitaar die ik de laatste jaren heb gebruikt”

geleden van Ed Seelig. Ik heb geen idee wat voor model het is; het serienummer is X87242, waarschijnlijk is hij van midden jaren zestig. Hij klinkt waanzinnig goed. Echt een slidemachine. Hij heeft een korte mensuur en een enorm dikke hals. Als SG-liefhebber geef ik de voorkeur aan dunne, smalle halzen, maar voor deze gitaar maak ik een uitzondering. Het is echt zo’n gitaar om mee op je veranda te zitten en folkblues te spelen (*lacht*). Hij klinkt scherp, maar wel met hout in de sound. Ik ben gek op hoe deze gitaar klinkt, vooral als we niet te hard spelen. Zodra je harder speelt, gaat hij echt grommen en schuren. Vaak gebruik ik hem maar voor één of twee songs, en ik sla hem ook wel eens over. Toch klinkt hij zo goed dat we hem altijd meenemen. Hij is nog helemaal origineel, denk ik. Hoewel, er staat Gibson op de stemmechanieken dus die zullen wel vervangen zijn. Wij hebben er in elk geval niets aan gedaan. Het is een inspirerende gitaar; een song als *Down In The Flood* had nooit geschreven kunnen worden op een ander instrument. Lekker simpel: toon en volume, meer niet. Waarschijnlijk is hij gemaakt van triplex (*lacht*). Het is zeker niet mijn beste gitaar, maar wel een waar ik van houd, een gitaar met een eigen karakter. Hij heeft ons iets van 500 dollar gekost. De snaren staan heel ver van de hals af, maar dat maakt niet uit. Dat hebben we gewoon zo gelaten. Als ik er iets anders dan slide op zou spelen, zou ik daar wel wat aan doen, want geen enkele andere gitaar van mij heeft zo’n hoge actie. Ik wil

Derek Trucks over de vloer

Waarom hij zijn pedalenbak thuis laat

“In de studio gebruik ik af en toe effecten. Sommige avonden, als het niet lekker klinkt, haal ik zelfs mijn tuner tussen mijn gitaar en versterker uit en ga ik rechtstreeks in de amp. Als het dan nog niet goed is, is er iets aan de hand met een buis of zo. Je probeert altijd die verbinding te zoeken tussen wat je hoort, je handen en je versterker. En wat mij betreft: als ik ergens in inplug hoor ik het altijd. Zelfs al is het maar een tuner. Het word minder, zo voelt het. Misschien is het onzin, maar ik denk dat ik dat verlies aan toon kan horen.”

ABONNEMENT OP GITARIST?
LOS NUMMER BESTELLEN?
GA NAAR
muziekmagazines.nl

ABONNEMENTEN
MAGAZINES
METHODES
BOEKEN
TICKETS

OOK VOOR

- MUSICMAKER
- INTERFACE
- SLAGWERKKRANT
- DE BASSIST

www.muziekmagazines.nl/gitarist

dat mijn gitaren makkelijk spelen, maar dit is een knaller."

"Alessandro is zeker geen versterker voor beginners: als je maar wat zit te kloten, krijg je dat keihard terug"

Versterkers

4 Fender Super Reverb 65

"Mijn sound is niet veel veranderd. De eerste 20, 25 jaar dat ik speelde gebruikte ik uitsluitend Supers. Die waren het helemaal voor mij. Met de Allman Brothers kon ik mijn Supers niet gebruiken, omdat ze niet hard genoeg gingen. Reken maar dat ik het heb geprobeerd! Toen ik met ze ging spelen, begon ik met twee Supers, toen drie, maar het ging gewoon niet. Zoveel geluid was er met die band op het podium. Daarna heb ik het geprobeerd met een Fender Super 6, een Marshall, zelfs een Randall die ik had laten modificeren om hem als een Marshall te laten klinken. Echt van alles heb ik geprobeerd. De Paul Reed Smith Custom kwam nog het meest in de buurt van wat ik wilde horen."

5 Alessandro Custom versterkers en speakerkasten

"George Alessandro begon versterkers voor me te bouwen aan het einde van de Allman Brothers, en het begin van deze band. Deze amp is losjes gebaseerd op een Super Reverb of een Dumble. Het is moeilijk te zeggen hoeveel watt hij is, want we gebruiken maar twee eindbuizen. Ik denk tussen de 40 en 60 watt. Als het volume en de klank van de ruimte er om vragen, kun je de bias met een schakelaar aanpassen. Er valt heel wat af te stellen met deze amp. Het 'abNormal'-kanaal gebruik ik hooguit één of twee keer per show. Soms helemaal niet. Dat hangt af van de ruimte waar we spelen. Dat kanaal maakt je sound iets rauwer, scherper en harder. Soms, aan het eind van de avond als we allemaal tekeergaan, ga ik daarvoor. Maar meestal speel ik de hele avond op het normale kanaal. Er zit een mooie vibrato op en die gebruik ik op één of twee songs. Al met al een hele simpele set-up. Ik schakel de vibrato in met een oud Fender pedaaltje.

"Alessandro heeft een hele mooie winkel in New Jersey, met de meest ongelooflijke verzameling vintage Marshalls die ik ooit heb gezien. Hij heeft echt van alles staan. Hij is echt een *mad scientist*, geweldig. Daar bouwt hij aan de mooiste spullen. Hij werkte aan mijn Super Reverbs, om ze aan de gang te houden, ongeveer vanaf de tour die ik met Clapton deed. Ik legde hem steeds uit wat voor sound ik uit mijn Supers wilde halen, tot hij zei dat hij ook zelf iets kon bouwen met die klank erin. Zo is deze versterker er gekomen. Je bent als gitarist altijd op zoek naar je sound; een Marshall heeft te veel vervorming naar mijn smaak. En 12-inch speakers: voor mij hoeft dat extra laag niet. Ik heb liever een strakke, compacte sound. Zelfs toen ik nog bij de Allmans speelde, kreeg ik nooit uit een Marshall wat ik wilde horen. Misschien komt dat omdat ik met mijn vingers speel. De amps van Alessandro klinken beter als je met je handen speelt, net als bij een Super Reverb. Hij heeft ook een kleine versterker voor me gebouwd, voor thuis. Daar speel ik over Deluxe Reverbs, over van alles. Dat ding van Alessandro is zeker geen versterker voor beginners (*lacht*)! Ik bedoel, als je maar wat zit te kloten, krijg je dat keihard terug. En dat overkomt me wel eens. Maar als je goed bezig bent, weet je niet wat je hoort. Je kunt honderd procent als Albert Collins klinken." G

1973 Gibson Les Paul Deluxe

foto's **Olly Curtis**

De Les Paul Deluxe verscheen in 1969 in de catalogus van Gibson. De Standard was het jaar daarvoor opnieuw uitgebracht omdat Les Pauls ineens heel populair waren geworden. Dit was vooral te danken aan een zekere meneer Clapton, die bij The Bluesbreakers en in het begin ook bij Cream een Standard uit 1960 gebruikte. Hierdoor wilde elke gitarist zijn eigen mahoniehouten toonmonster hebben. De Les Paul was ook erg geliefd vanwege de felle maar aangenaam klinkende elementen die precies genoeg grom, knor en punch hadden voor de heavy rock die in die tijd uit rhythm and blues voortkwam. Het probleem was dat er niet genoeg modellen uit de jaren vijftig over waren om aan de vraag te kunnen voldoen. Veel gitaristen waren verslaafd aan de riffs van Jimmy Page van Led Zeppelin en Fleetwood Macs Peter Green, dus het werd tijd voor een nieuwe versie van het Les Paul model.

De Les Paul Deluxe wordt gezien als familie van de beroemde Standard, maar veel verzamelaars halen hun neus ervoor op omdat ze de Deluxe niet voor vol aanzien. Nu is het zo dat de Deluxe uitgebracht werd in een tijd waarin de kwaliteit van Gibsons solidbody-gitaren achteruit was gegaan ten opzichte van de gouden jaren vijftig en dat maakt het er niet makkelijker op. Men heeft het vaak over het inferieure toonhout en de slechtere materialen die in deze periode gebruikt werden. Toch hebben intensief bespeelde exemplaren vol gebruikssporen zoals deze overleefd. Degenen die er vroeger niets van moesten hebben, lijken nu ineens wel geïnteresseerd in de Deluxe. We denken dat de evolutietheorie hier van toepassing is: ondanks de slechte reputatie van het model hebben de sterkste en de beste exemplaren uit die tijd het overleefd. Er zijn in de jaren zeventig dus ook goede Les Pauls gemaakt.

We waren erg onder de indruk van dit exemplaar. De gitaar speelt heel makkelijk, ziet er prachtig relic uit en heeft een mooi, gevoelvol geluid. En als een Les Paul Deluxe uit 1973 goed genoeg was voor Scott Gorham in zijn Thin Lizzy-tijd, dan is hij zeker goed genoeg voor ons. G

Met dank aan ATB Guitars, www.atbguitars.com

TOONHOUT
De Les Paul Deluxe had in deze tijd nog steeds een mahonie achterkant. Nou ja, ongeveer dan: de body bestaat uit een 'sandwich' van twee lagen mahonie met een dunner stuk esdoorn ertussen, afgetopt met het gebruikelijke gebookmatchte esdoorn. Onder verzamelaars wordt dit een 'pancakebody' genoemd

KOP
Het Gibson-logo is door de jaren heen vaak aangepast. Het 'pantograph'-logo van de jaren zeventig is hier duidelijk te herkennen aan de gesloten 'b' en 'o'

ELEMENTEN
De minihumbuckers zijn een controversieel onderdeel van de Deluxe. Ze klinken niet zo dik als standaard humbuckers. Gibson koos op enigszins cynische wijze voor deze elementen om een teveel aan Epiphone humbuckers kwijt te raken

BRUG
Van het trapeziumstaartstuk tot de niet-gecompenseerde wrapover en later de gecompenseerde wrapoverbrug: de Les Paul heeft verschillende soorten bruggen/staart-stukken gehad voordat de keuze in 1955 op de almachtige tune-o-matic viel. In 1973 was dit nog steeds hét brugontwerp voor Les Pauls

KLEUREN
Toen de Deluxe in 1969 uitkwam, was hij alleen verkrijgbaar als Goldtop, zoals we hier ook zien. Later kon je kiezen uit Cherry Sunburst, Cherry, Walnut en Tobacco Sunburst

HALS
Niet iedereen is te spreken over de driedelige hals van Les Pauls uit deze tijd. De hals was vaak gemaakt van inferieur hout, maar op papier zouden drie delen juist voor extra stevigheid moeten zorgen. Aan de onderkant van de kop zat een voluut ter versteviging van het zwakste punt van de hals, maar veel luthiers en gitaarreparateurs betwijfelen of dat effectief was

NIKS DAN LICKS

In deze nieuwe workshopserie geven we elke maand een gevarieerde verzameling licks in de stijl van bekende gitaristen op drie moeilijkheidsniveaus: makkelijk, gemiddeld en gevorderd. tekst **Pat Heath**

MAKKELIJKE LICKS VOORBEELD 1 THE BEATLES

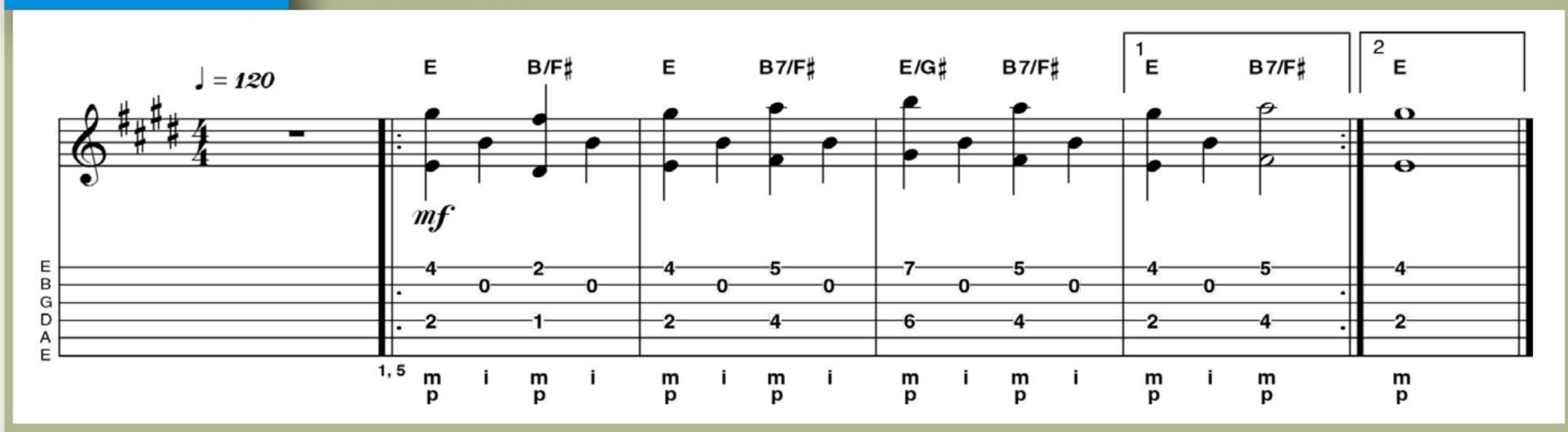

Dit voorbeeld in E majeur zou gespeeld kunnen zijn door Paul McCartney. Het is een combinatie van tertsintervallen en een losse B-snaar. Speel dit voorbeeld met drie vingers: je duim (p) en middelvinger (m) doen het harde werk, terwijl je wijsvinger (i) alleen de B-snaar plukt.

MAKKELIJKE LICKS VOORBEELD 2 BRIAN MAY

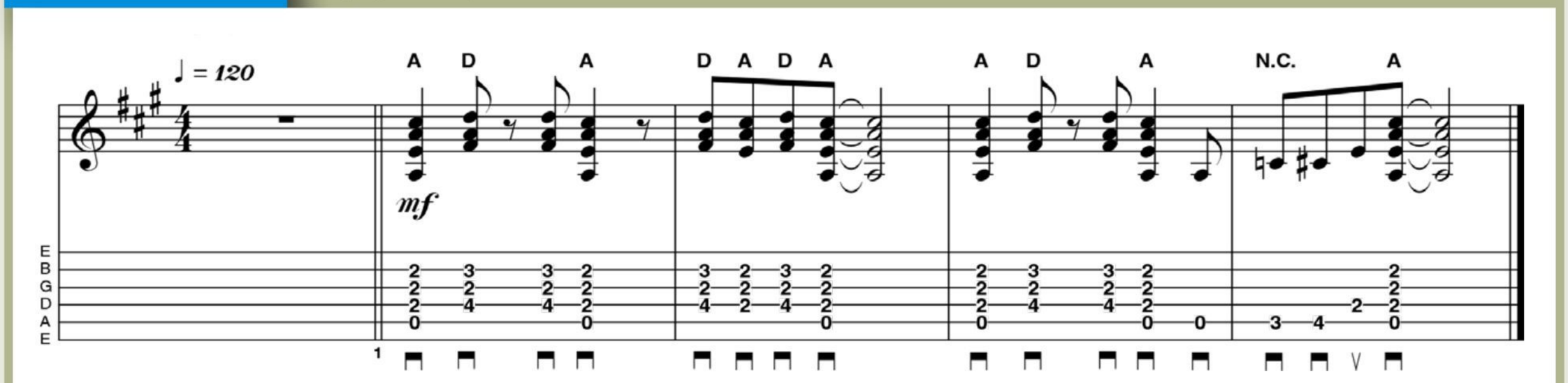

Sla deze riff stevig naar beneden aan, met wat overdrive en een beetje chorus om in de buurt van de sound van Brian May te komen. De rusten zijn belangrijk in dit voorbeeld; gebruik de palm en zijkant van je rechterhand om de snaren af te dempen waar nodig.

GEMIDDELDE LICKS VOORBEELD 3 JOE BONAMASSA

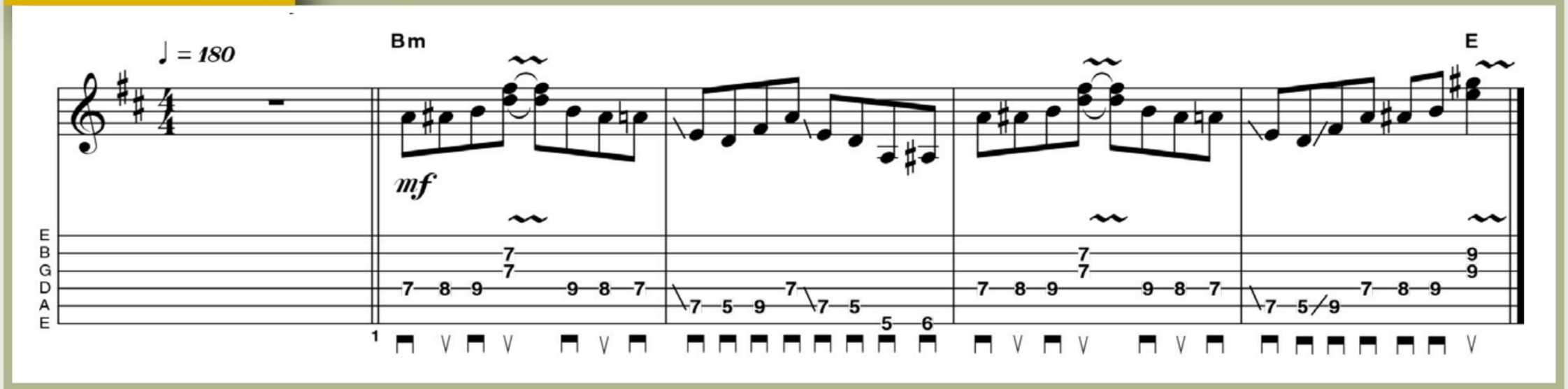

Deze lick is in B mineurpentatonisch (B D E F♯ A) met een doorgangsnoot, over twee octaven. Geef de tweeklanken nadruk met vibrato en laat je rechterhand flink wapperen. Schuif in de laatste maat heen en weer tussen de lage noten, voor de broodnodige *attitude*!

GEMIDDELDE LICKS VOORBEELD 4 — PRINCE

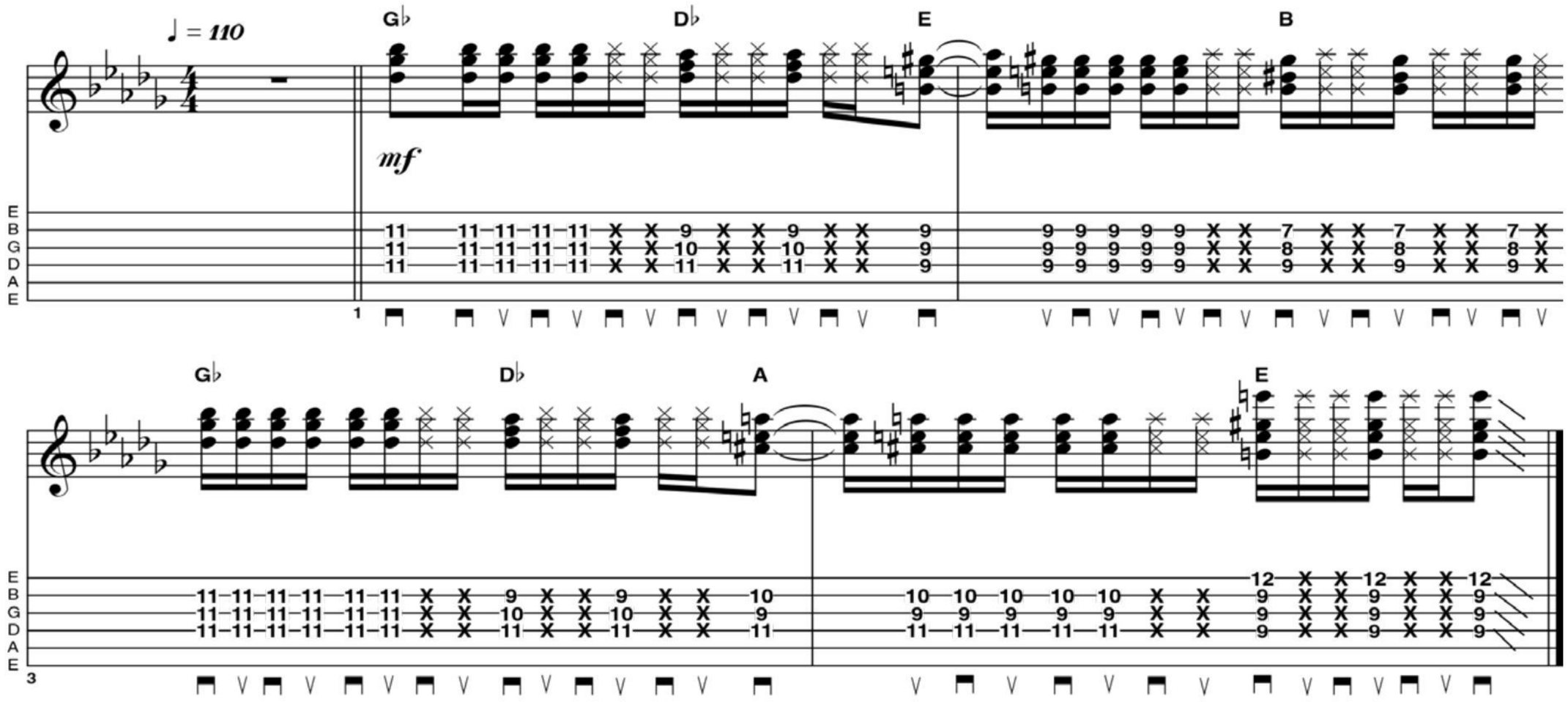

Speel strakke zestienden, waarbij je de laagste twee snaren niet moet raken met je rechterhand. Leer eerst de akkoordgrepen en ga dan aan de slag met een licht vervormde sound.

GEVORDERDE LICKS VOORBEELD 5 — JERRY DONAHUE
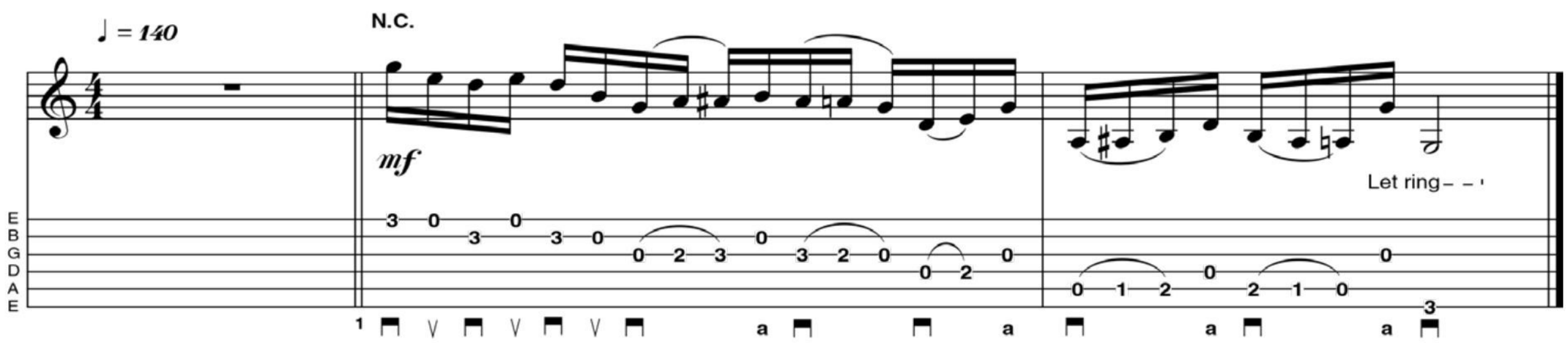
Speel deze lick in G majeurpentatonisch (G A B D E) met een combinatie van plectrum en vingers en concentreer je op een gecoördineerde rechterhand. Werk aan het plukken van de losse snaren met je ringvinger (a). Nee, het voelt niet natuurlijk, maar dit is wel hoe je een betere gitarist wordt. Mocht het helemaal niet lukken, doe het dan met je middelvinger.

GEVORDERDE LICKS VOORBEELD 6 — RONNI LE TEKRØ

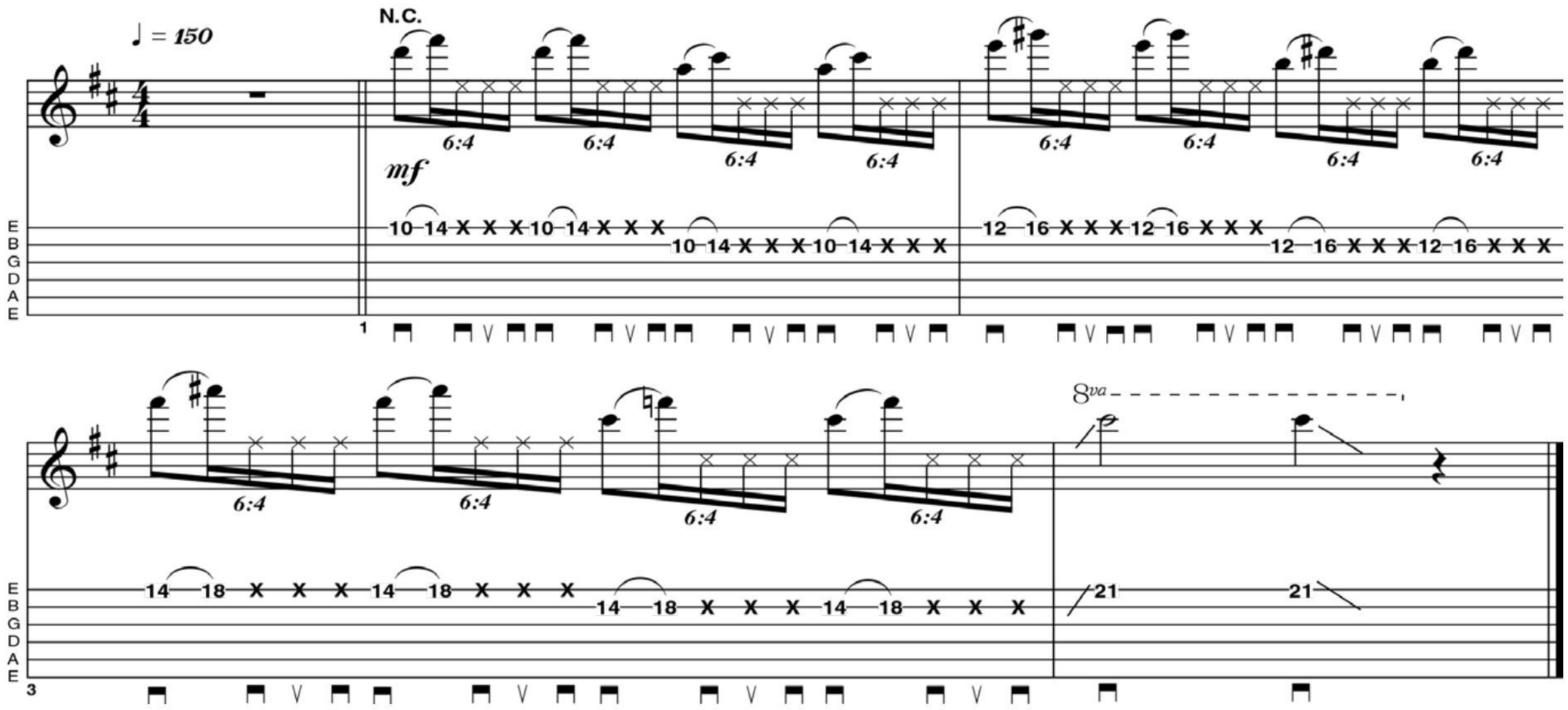

Van alle shredders is Ronni de ‘meester-afdemper’. Hij speelt met losse noten alsof hij in een funkband zit. Deze lick bestaat uit vliegensvlugge groepjes van zes tonen die superstrak gespeeld moeten worden. Voor je linkerhand is deze lick relatief eenvoudig: wat positiewisselingen, vingers op de snaar en er weer vanaf, met een lange schuif naar de laatste noot toe.

JAMTRACK

JAMTRACK SPEEL GITAAR MET EEN BAND

Ga terug naar het begin van deze eeuw en speel mee met deze track in garagerockstijl.

Eind jaren negentig en begin deze eeuw zagen we een golf aan bands verschijnen die zich hadden laten inspireren door de oorspronkelijke garagerockbands uit de jaren zestig en zeventig. Acts als The Hives, The Strokes en The White Stripes werden erg populair en vormden zelf weer de inspiratiebron voor de volgende generatie garagerockers die voortborduurden op de garagerock- en postpunkinvloeden van hun directe voorgangers. The Black Keys, The Raconteurs en Arctic Monkeys vallen allemaal in deze bredere categorie.

We lieten ons inspireren door een aantal van deze bands en de jamtrack van deze maand is dan ook een uptempo rocker. Je hoeft beslist geen virtuoos te zijn om mee te kunnen spelen. Als je gaat soleren, werken eenvoudige, melodische blueslicks het best. Als slaggitarist kun je het af met een paar simpele powerchords en barré-akkoorden - geen ingewikkeld gedoe, maar zorg wel voor een strakke timing.

Toonladders

Onze track staat voornamelijk in A natuurlijk mineur (A B C D E F G), al zorgt de F♯ in het D/A akkoord tijdelijk voor een dorische sfeer (A B C D E F♯ G). Experimenteer met allebei, plus de mineurpentatonische toonladder, en wissel die af.

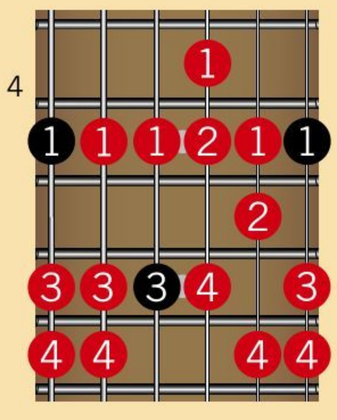
A natuurlijk mineur

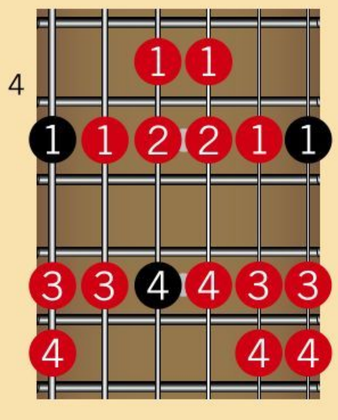
A dorisch

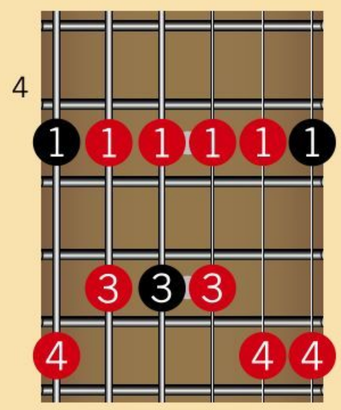
A mineurpentatonisch

Akkoorden

De powerchords (A5, F5, D5 en C5) zijn allemaal makkelijk te pakken. Zorg er wel voor dat de ongebruikte snaren (aangegeven met x) goed worden afgedempt. De Am greep is in feite een Em barré-akkoord in het vijfde vakje en dan alleen de dunste vier snaren daarvan; de Am add9 is daar een eenvoudige variatie op, met wat losse snaren erbij. De D/A is een barré-akkoord in A-vorm, maar dan met de vijfde snaar er los bij gespeeld.

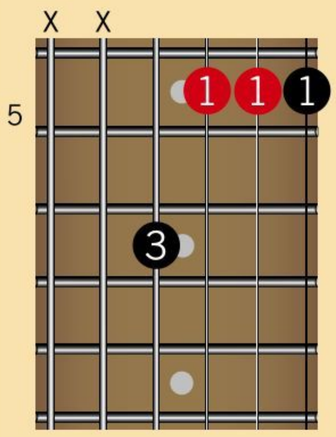
Am
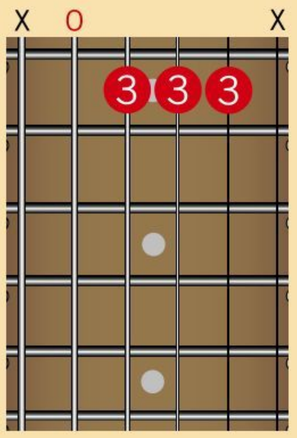
D/A

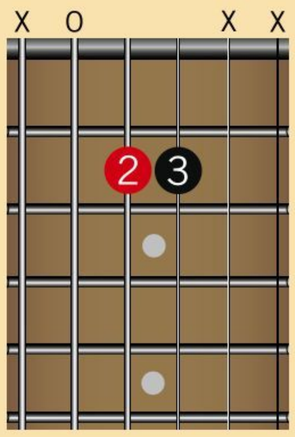
A5

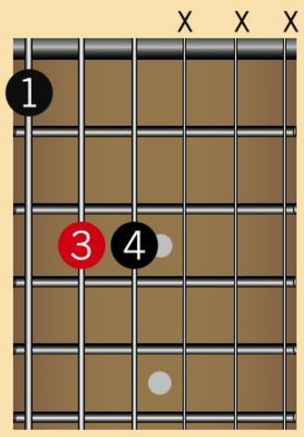
F5

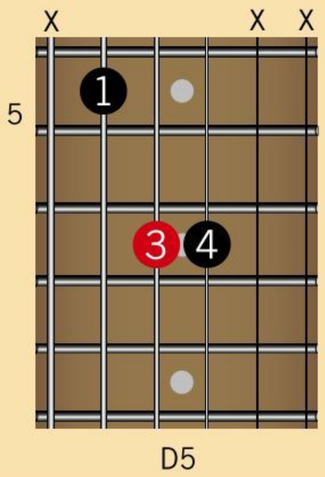
D5

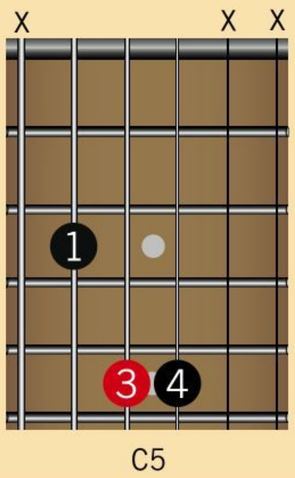
C5

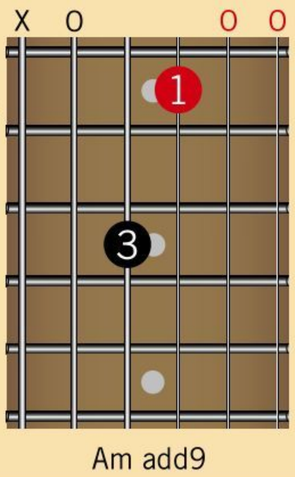
Am add9

Gitarist EXTRA

- Backingtrack op Gitarist Extra
- Backingtrack direct bij de noten in de Digitale Editie

www.gitarist.nl/extra

Jamtrack garagerock revival - **lick**

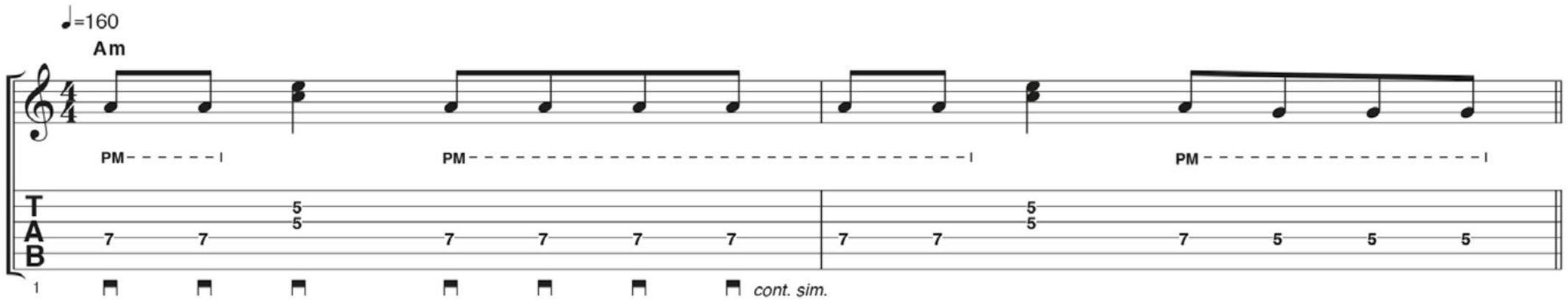

Alle noten van deze lick worden agressief naar beneden aangeslagen - perfect voor die rauwe punk *vibe*. Druk de noten in de het zevende vakje met je ringvinger in; je wijsvinger gebruik je voor de tweeklanken in het vijfde vakje. Experimenteer met mogelijkheden om deze lick uit te breiden, bijvoorbeeld met tonen van de mineurpentatonische toonladder.

JAMTRACK

Garage Doors

SPIEKBRIEFJE

Tempo: 160 bpm
Maatsoort: 4/4
Toonsoort/toonladder: A dorisch/A mineur

INTRO/BRUG

‖: Am / / / :‖ x7 | D/A / / / ‖

COUPLET

‖: A5 / / / | / / / / | F5 / / / | D5 / / / :‖

REFREIN

‖: A5 / / / | C5 / / / | F5 / / / | D5 / / / :‖

TUSSENSTUK

‖: Amadd9 / / / | / / / / :‖ x8

Zodra je de akkoorden, toonladders en lick in je vingers hebt, kun je gaan nadenken hoe je deze track gaat aanpakken. Luister goed naar de ruimtes in de muziek; misschien is een simpel akkoordenidee al genoeg. Het Amin add9 akkoord in het tussenstuk is een mooie achtergrond voor je wat meer melodische licks - de A natuurlijk mineurladder is dan een goede keus.

IN DE BU

01

02

03

04

05

06

Adverteren op deze pagina?
Bel of mail Ollie Schmitz:
020 675 5308
ollie@k18.nl

08

URT

MOERHEIMSTRAAT 144, DEDEMSVAART | 0523 232205 | WWW.TFOA.EU

The Fellowship OF ACOUSTICS

BUY, TRADE & SELL
FINE, VINTAGE & RARE GUITARS

09

North End Music

Middenweg 225 • 1701 GB Heerhugowaard • Tel. 072-5712487
E-mail: northend@quicknet.nl • Website: www.northendmusic.nl

15

De Snaar
-Sinds 1978-
www.desnaar.nl

10

LORD OF THE STRINGS

europa's online snarenspecialist

t. +31 (0)33 453 74 16
www.lordofthestrings.com

16

SACKSIONI
Guitarshop
established 1937

Sacksioni, Ruysdaelstraat 5-7, 1071 WX Amsterdam
Tel. 020 679 41 15, guitars@sacksioni.nl, www.sacksioni.nl

11

KEYMUSIC
your music. your gear.

Muziek maken doe je met je hart.
Bij KEYMUSIC delen we jouw liefde voor muziek en passie voor muziek maken.
We zien je graag in één van onze winkels.

17

KAJ'S
GUITARSTORE
WWW.KAJSGUITARSTORE.NL

12

Q-FACTORY

04 OKT	ALBERT LEE & BAND
28 OKT	JOHN MAYALL 85TH ANNIVERSARY TOUR
02 NOV	RANDY HANSEN 50 YEARS JIMI HENDRIX AT WOODSTOCK
02 NOV	WILD ROMANCE VINYL RELEASE PARTY
04 NOV	KENNY WAYNE SHEPHERD BAND
17 NOV	LAURENCE JONES BAND
23 NOV	TEN YEARS AFTER

WWW.Q-FACTORY-AMSTERDAM.NL

VAN DE MOER INSTRUMENTS
053 21 27 29 WWW.VANDEMOER.BE INFO@VANDEMOER.BE
VAN DE MOER AALST | VAN DE MOER BORSBEEK | VAN DE MOER GERAARDSBERGEN

13

Kees Dee
EST. 1987
WWW.KEESDEE.NL
Amersfoort 033-4655355

14

AQUARIUM SESSIONS

-MINICONCERTEN
-LIVE-INTERVIEWS
-PRODUCTDEMO'S
-EN MEER.

ABONNEER JE OP ONS YOUTUBE-KANAAL!
www.youtube.com/c/aquariumsessions

Een project van Musicmaker, Gitarist, Slagwerkkrant, De Bassist en Interface

YouTube

Mede mogelijk gemaakt door Q-Factory Amsterdam. Powered by Audient, Auralex, Blue, Bose

audient Auralex Blue BOSE

Seymour Duncan

WARRANTY 4 YEAR WARRANTY
Register at: www.w-distribution.de/4year-warranty

DUALITY

Have Your Cake and Eat it Too

HAND BUILT
SANTA BARBARA
CALIFORNIA SINCE 1976

Introducing Duality, a new concept in active pickups. We took the best of active and passive technologies and combined them for the greatest versatility and tone. By shifting more of the influence to the pickup coils and magnets, you get a sound that contains more string content, more dynamics, more of your guitar and more of you.

DEALER INQUIRIES WELCOME +49 (0) 37422 / 555 - 1000

www.seymourduncan.com info@w-distribution.de www.w-distribution.de

Gitarist | Events

Met Gitarist zijn we regelmatig betrokken bij events, als (co-)organisator of partner. We waren in juni partner van de Sena Performers Guitar Week in Bergen op Zoom. En we hebben natuurlijk weer een aantal Aquarium Sessions gedaan!

Sena Performers Guitar Week

Sena Performers European Guitar Award voor John Petrucci

Op 24 juni kreeg Dream Theater-gitarist John Petrucci de Sena Performers European Guitar Award uitgereikt. Rondom die uitreiking waren drie prachtige gitaarevenementen geprogrammeerd: de Sena Performers Gitaardag, de Guitar Night en de avond rondom de uitreiking zelf. Gitarist was partner van dit evenement.

Kim Balster

Arjen Lucassen AKA Ayreon reikt de SEGA award uit aan John Petrucci

John van der Valk

Jan Akkerman speelde op de binnenplaats indrukwekkende improvisaties – zie de video op Gitarist.nl!

Sena Performers Gitaardag

Dat het bloedheet is, zondag de 23e juni, deert de bezoekers niet. Het is zelfs lekker koel binnen de kasteelmuren van het Markiezenhof in Bergen op Zoom. De workshops zijn des te zinderender, bijgewoond door een aandachtig publiek.
Pablo van de Poel van DeWolff opent de dag met een workshop waarin hij het zónder effecten spelen centraal stelt. Vedran Mircetic van De Staat laat vervolgens horen hoe hij in de songs van De Staat zijn gitaarsounds concipieert. Jan Akkerman, eigenzinnig als altijd, kiest ervoor gewoon lekker te spelen, ‘want ik ben te oud om uit te leggen wat ik speel’. Joe Tal toont zijn virtuositeit door het meespelen van tracks. Jack Pisters gaat in zijn workshop in op hoe je met kwarten, kwinten, zessen en zevens je spel kan verrijken. En tot slot behandelt René van Barneveld in een half uur tijd allerlei aspecten van slidegitaar spelen. Vervolgens is het tijd voor een indrukwekkend soloconcert door flamencogitarist Eric Vaarzon Morel. Naast al deze grote namen uit de gitaarwereld zijn er deze dag ook tal van workshops rondom specifieke thema’s zoals de twee workshops van Sebas Honing, een over Van Halen, en een met als thema hoe je gitaarpartijen verdeelt tussen twee gitaristen.
Op Gitarist.nl kun je videofragmenten uit de workshops bekijken. Zoek op ‘Sena Performers’.

Sena Performers Guitar Night

Pablo van de Poel is host van de Guitar Night in Gebouw-T, Bergen op Zoom, 23 juni 2019. Hij en zijn

John van der Valk

Pablo van de Poel legt uit hoe hij het zónder effecten spelen centraal stelt

Gitarist | Events

gelegenheidsband halen steeds voor een aantal nummers gastgitaristen het podium op. Vedran Mircetic, gitarist van De Staat, is de eerste gast van Pablo van de Poel. Ze spelen onder meer materiaal van de Allman Brothers. Jan Akkerman speelt met Pablo nummers van John Mayall en BB King, en zijn eigen Hocus Pocus. Met René van Barneveld wordt een song van Captain Beefheart vertolkt. Ook van deze avond vind je videofragementn op Gitarist.nl, waaronder Hocus Pocus!

Kim Balster

Zelden vertoond: John Petrucci speelt op het podium zij aan zij met zijn vrouw Rena

Sena Performers European Guitar Award

De SEGA award, zoals de prijs in de wandelgangen heet, is in 2019 voor John Petrucci. Hij wordt 24 juni ontvangen met een verrassingsconcert door leerlingen van het CKB (docent Harald Heijnen), A Different Tune (docent Sebas Honing) en De Gitaarafdeling (docent Maxim Slock). Onder leiding van Sebas Honing spelen de leerlingen in de Markiezenhof Speak To Me. Na een diner voor genodigden in de Markiezenhof, wordt Petrucci naar Gebouw-T geleid. Hier onthult hij zijn winnaarsbanier. Daarmee wordt hij toegevoegd aan de Hall of Fame van de Sena Performers European Guitar Award, die al bestaat uit de volgende gelauwerde gitaristen: Joe Satriani, Joe Bonamassa, Steve Vai, Slash, Brian May, Steve Lukather, Jan Akkerman, George Kooymans, Ad Vandenberg, Leendert Haaksma en Dany Lademacher.
Daarna is het tijd voor livemuziek! Begeleid door de huisband van deze avond speelt Marcel Singor twee Rush-covers. Vervolgens is het aan de 12-jarige Wytze Spierts om indruk te maken met All Summer Long. Van jong talent is het schakelen naar de veteranen van Wild Romance, met David Hollestelle en Dany Lademacher. Eric Vaarzon Morel imponeert opnieuw met zijn flamencospel. ‘Held op sokken’ Joe Tal speelt New Horizons van Textures. Bijna was hij er niet bij geweest vanavond, want hij heeft een ongeluk gehad en daarbij zijn teen gebroken.
Dus speelt hij maar op sokken, waarvoor hulde!
Pablo van de Poel van DeWolff speelt Kill Me Tomorrow van Dawn Brothers. En Jan Akkerman is goed voor een jodel-loze uitvoering van Hocus Pocus.
Arjen Lucassen (Ayreon) reikt vervolgens de award uit aan John Petrucci. ‘Ik ben nu 51 en heb nog nooit een gitaaraward ontvangen. Nu heb ik er eentje! De gitaar is het meest awesome instrument. Wie wil er nu geen gitarist zijn? Het enige nadeel: er zijn er zoveel die gitaar spelen, haha! Deze award is een klopje op mijn schouder’, aldus Petrucci in zijn dankwoord.
John Petrucci speelt ook nog, begeleid door de huisband. Zijn vrouw komt ook nog het podium op. Samen spelen ze een cover van The Allman Brothers Band: Jessica

Kim Balster

De Wolff’s Pablo van de Poel stond centraal op de drie events tijdens de Guitar Week

Gitarist is partner van de Sena Performers Guitar Week
www.gitarist.nl/events

Gitarist-redacteur Patrick Lamberts toont de Gitarist-cover met John Petrucci

Bert Treep

THE SOUND OF SILENCE

The Forum, Inglewood, California • January 11th 4:08PM

For the heaviest players, performance is everything. On big arena stages, the sound of an acoustic feeding back is bad news. Ovation's industry-standard saddle pickup system and optimized electronics deliver noise-free sonic accuracy with plenty of headroom. Front of house engineer happy, rock star happy, audience happy.

Ovation: The original acoustic-electric innovator.

John Moyer / Disturbed

Ovation® GUITARS

ovationguitars.com

GEWA guitars

Distribution: GEWA music GmbH • Oelsnitzer Str. 58, D-08626 Adorf
info@gewamusic.com, www.gewamusic.com

© 2019 Ovation Guitars. All rights reserved.

Gitarist | Events

Aquarium Sessions

YouTube-kanaal met miniconcerten en video-interviews

Gitarist EXTRA

• Aquarium Sessions met onder meer Tyler Ramsey, Sons of the East, Samantha Fish, Jared James Nichols

www.gitarist.nl/extra

Onze redactie houdt kantoor in muziekmakerscentrum Q-Factory in Amsterdam. In het redactiekantoor is er een kleine ruimte die vanwege de grote ramen bekend staat als 'het aquarium'. In die karakteristieke ruimte organiseren we regelmatig de Aquarium Sessions: miniconcerten en video-interviews met interessante muzikanten. tekst **Kevin Pasman**

Bekijk op ons YouTube-kanaal de miniconcerten van Ethan Johns With The Black Eyed Dogs, Tyler Ramsey, Sons of het East en Eagle-Eye Cherry, die onlangs bij ons boeiende akoestische miniconcerten gaven. En we hebben twee interviews op video gezet en gepubliceerd: Samantha Fish en Jared James Nichols.

Video-interview Jared James Nichols

Na zijn Blackstar-clinic in het Abbey Road Institute kwam de Amerikaanse bluesrocker Jared James Nichols naar ons Aquarium toe. Mét zijn signature Blackstar JJN-20R MkII, 2x12" Vertical Cabinet en Epiphone Les Paul Old Glory. Maar we moeten het natuurlijk ook over zijn onconventionele duimtechniek hebben!
"Ik schrijf linkshandig en oorspronkelijk speelde ik ook zo gitaar", aldus Nichols. "Mijn gitaarleraar kreeg daar hoofdpijn van, dus ging ik rechtshandig spelen. Toen speelde ik al met mijn duim. Vijf jaar lang heb ik met een plectrum leren spelen, maar ik hield er altijd van mijn snaren te voelen. Later ging ik mijn andere vingers erbij gebruiken. Met mijn duim speel ik omlaag en met mijn vingers omhoog.

"Kort daarna merkte ik dat mijn halselement in de weg ging zitten. Ik miste noten, omdat ik geen ruimte meer had om aan de snaren te plukken. Bovendien klonk dat halselement vrij modderig als ik hard aansloeg, dus ik speelde meestal al op mijn brugelement. Dus ik haalde mijn halselement eruit. En de elementschakelaar en de volumeknoppen had ik ook niet meer nodig, dus die gingen er ook uit. Vroeger zag je de gaten ook zitten, maar ik heb nu een gitaar met een mooi opgeruimd ontwerp."

Lievelingssounds

"Toen ik van Wisconsin naar Los Angeles verhuisde, leerde ik Phil Jaurigui van Swing House Studios kennen. Toen ik in zijn studio ging jammen, had ik geen versterker mee en kon ik een Blackstar Series One 50 gebruiken. Hij had veel attack, veel attitude, maar ook een mooi clean geluid. Ik kon er een meenemen op tour en later bracht Phil me in contact met Blackstar. Vorig jaar juli benaderden ze me op de Summer NAMM in Nashville voor een signature versterker. Ik kon het niet geloven! Ik ken hun versterkers inmiddels zo goed dat ik al mijn lievelingssounds erin kon stoppen. Het cleane geluid van de Artist 30 vind ik te gek, maar ook de vintage high-gain van de Artisan en de punch en drive van de Series One. Er zitten meer dan genoeg geluiden in voor me. Ik gebruik ze nu al sinds januari en ze zijn geweldig."

Kijk op Gitarist.nl en op het Youtube-kanaal van Aquarium Sessions voor meer Jared James Nichols. Hij demonstreert onder meer zijn verschillende sounds en zijn speltechniek. Ook kun je daar genieten van een geïnspireerde uitvoering van 'Funk #49' (origineel van The James Gang met Joe Walsh) met bassiste Jaimie van Hek en drummer Victor Dirks.

www.youtube.com/c/aquariumsessions

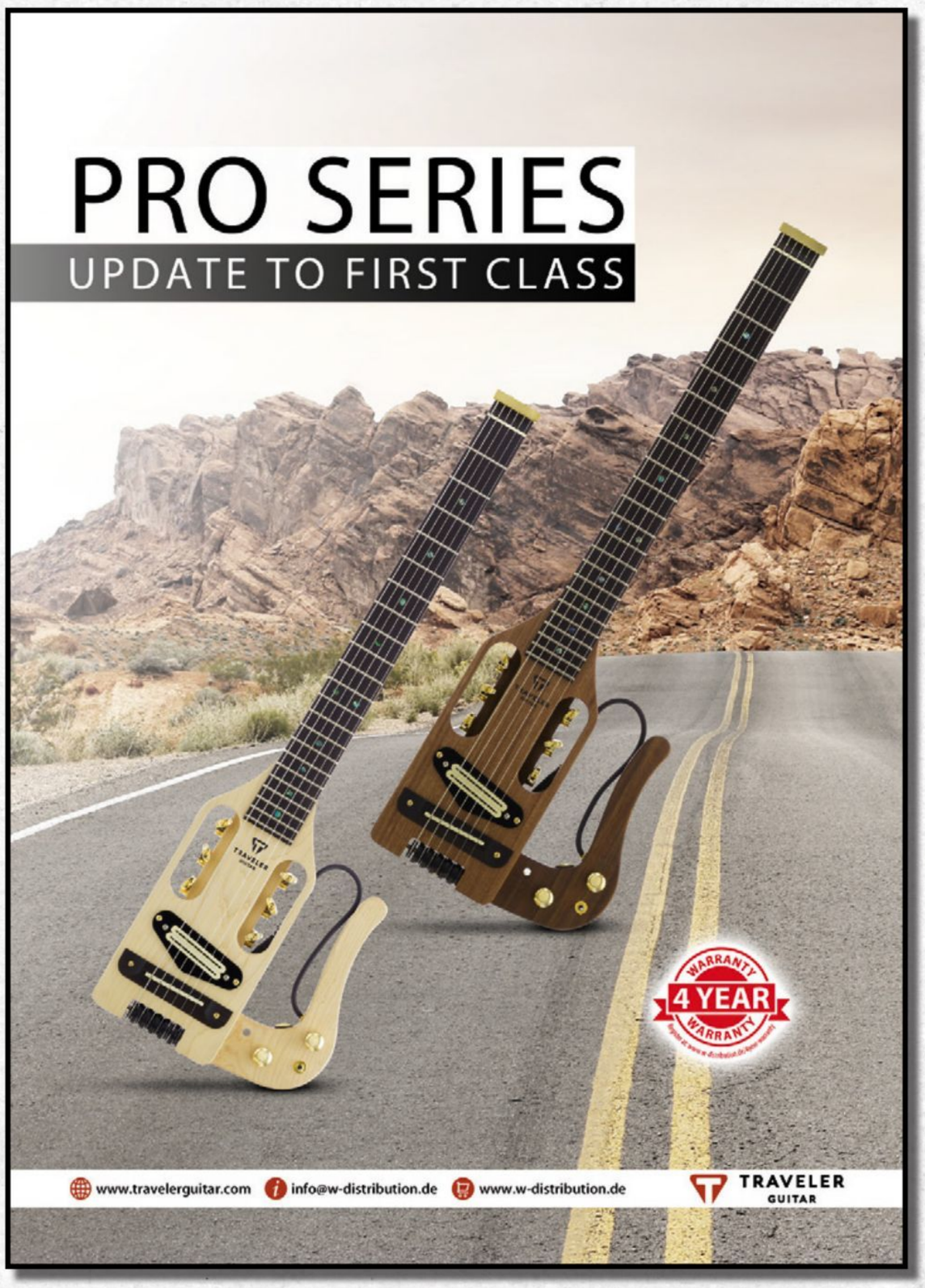

DEALER INQUIRIES WELCOME ☎ +49 (0) 37422 / 555 - 1000

THE NEXT GENERATION ALL-IN-ONE PATCHBAYS

ROCKBOARD® MOD 1 V2 ALL-IN-ONE XLR & TRS PATCHBAY

Your central access point for your pedalboard.
All connections to and from the RockBoard in one place with short and tidy cable routes.

FEATURES MOD 1:
5 x TRS in/out - 1 x XLR - 1 x DC 2,1 x 5,5 mm through - Power Supply & AC IEC through

ROCKBOARD® MOD 2 V2 ALL-IN-ONE TRS/MIDI/USB PATCHBAY

This simple all-in-one patch bay sums up all cable connections for more complicated guitar setups using MIDI and USB

FEATURES MOD 2:
4 x TRS in/out - 1 x DC 2,1 x 5,5 mm through
MIDI In / Out - USB - AC IEC through

ROCKBOARD® MOD 3 V2 ALL-IN-ONE TRS/STEREO/XLR PATCHBAY

A simple solution for cleaning up cable paths to and from your acoustic guitar and/or vocal effects setup.

FEATURES MOD 3:
AC IEC through- 3 x TRS in/out
1 x DC 2,1 x 5,5 mm through - 2 x XLR through (male)
1 x XLR through (female)

WARRANTY 4 YEAR WARRANTY

DEALER INQUIRIES WELCOME **+49 (0) 37422 / 555 - 1000**

www.rockboard.de info@w-distribution.de www.w-distribution.de

ROCKBOARD® by WARWICK

G SERVICEDESK

Neem nu een jaarabonnement op Gitarist
En krijg er een mooi welkomstcadeau bij!

12 edities voor € 67,90

Dat is 20% korting op de losse nummer prijs

Plus naar keuze de Guitarist Annual of de Total Guitar Annual of een ander cadeau dat je op Muziekmagazines.nl kan uitkiezen!

Gitarist stuurt je een welkomstcadeau op als je nu een jaarabonnement (12 edities) neemt! (zolang de voorraad strekt)

Kies een van de volgende cadeau's:

* **Guitarist Annual** – jaarboek voor de Gitarist, 162 pagina's dik, met top-interviews, de serie historic hardware, '60 years of the burst' en een modding masterclass – engelstalig!
* **Total Guitar Annual** – jaarboek voor de gitarist, 162 pagina's, boordevol workshops in alle stijlen, inclusief audiofiles om te downloaden.
* Of een van de andere cadeau's die je op Muziekmagazines.nl kan vinden!

Let wel: je zit nóóit vast aan een abonnement; je kunt altijd opzeggen!

muziekmagazines.nl/gitarist

of bel 020 675 5308.

REGISTREER EN PROFITEER!*

neunaber AUDIO·USA

NEURON

KEELEY ELECTRONICS

FUZZ BENDER

WINACTIE!

Onder de registraties van elke maand wordt een product uit ons distributie pakket verloot. De trekking van de winnaar gebeurt in de maand na registratie. Winnaars worden per E-mail op de hoogte gesteld en ontvangen hun prijs via de post.

* Het 4-jaar garantieprogramma is van toepassing op aankopen via dealers in Polen, Duitsland, Oostenrijk, Slowakije, Tsjechië, Denemarken, België, Nederland en Luxemburg (sommige producten zijn niet in alle landen verkrijgbaar via W-Distribution, raadpleeg uw lokale dealer voor meer informatie.) op voorwaarde dat het product binnen 30 dagen na aankoop wordt geregistreerd. Meer informatie is beschikbaar op www.w-distribution.de/4year-warranty

DEALER INQUIRIES WELCOME **+49 (0) 37422 / 555 - 1000**

www.w-distribution.de **info@w-distribution.de** **www.facebook.com/warwickmusicdistribution**

W MUSIC DISTRIBUTION

MIJN GITAARWERELD

Tyler Bryant

Tyler Bryant van Tyler Bryant And The Shakedown is een oude ziel in een jong lichaam. De 28-jarige inwoner van Nashville, Tennessee is fanatiek visser, luistert naar vinyl en knapt klassieke auto's op. Mits hij geen gitaar speelt!

tekst **Patrick Lamberts**

Gitarist PLAYLIST

- Beluister hier het derde studioalbum 'Truth And Lies' van Tyler Bryant And The Shakedown, dat op 28 juni is verschenen via Snakefarm Records in de Gitaristnl 341 playlist

"Mijn allereerste gitaar, een akoestische Harmony, stond op een verjaardagsochtend ineens naast mijn bed, samen met een *greatest hits* album van Elvis Presley. Later volgde een Takamine, maar toen ik een elektrische Gibson kocht van het geld van mijn verkochte crossmotor was het hek van de dam. Ik raakte nóg obsessiever toen de Fender Stratocaster in mijn leven kwam."

"Een nummer van een andere artiest dat ik zelf graag had willen schrijven is *Take It With Me* van Tom Waits. Misschien een verrassende keuze, maar ik vind het een heel mooi geschreven liedje. Bij belangrijke gitaarplaten voor mij persoonlijk denk ik al snel aan een verzamelalbum van Johnny Winter of Jeff Beck's *Guitar Shop*, *Truth* en *Wired*. Mijn slidegitaarwerk is vooral beïnvloed door *Hard Again* van Muddy Waters."

"Live speel ik op een Rockerverb 100 van Orange, in combinatie met een 1959 *handwired* 100 watt Marshall en een Universal Audio Ox Box. Op onze nieuwe plaat *Truth And Lies* hoor je in vrijwel alle nummers echter een Square Amps versterker in actie, van een bedrijf uit Austin. Ze bouwen als het ware oude radio's om in Fender Champs: maximaal vijf tot acht watt en met een 6,5 inch speakertje. De mijne klinkt alsof ie elk moment kan exploderen en daar hou ik van."

"Mijn meest onmisbare effectpedaal is de TB Drive Shakedown Special van Rodenberg Amplification. Daarmee kan ik me uitdrukken zoals ik wil. Op mijn social media tonen veel mensen er grote belangstelling voor. Je hoort deze custom overdrive terug in vrijwel al mijn opnames. Naast de Shakedown Special is er ook de zeer gelimiteerde Pinky Special en Bird Skull Edition van het pedaal verkrijgbaar."

"Mijn roze Stratocaster heet Pinky. Hij is vijf jaar lang van me gestolen geweest. Echt vreselijk om je trouwe partner zo lang te moeten missen! Uiteindelijk was er iemand van een gitaarwinkel in Spokane, Washington die 99 procent zeker wist dat hij mijn gitaar had. En inderdaad! Er was wel het een en ander afgeschuurd. Steven Tyler van Aerosmith had bijvoorbeeld achterop de body geschreven: 'Pink is like red, but not quite'. Dat is nu weg. De dieven waren echter niet snugger genoeg om het serienummer te verwijderen. Gelukkig maar!"

Robby Klein

Proefabonnement zonder verplichtingen:
2 nummers in de bus voor € 11,90
www.debassist.nl/lees-de-bassist

DE BASSIST. BASSICS.

Mag. App. Site. Social. Video. Events.

Gitarist Adverteerdersindex

Adam Hall	15	Kees Dee	70
Algam Benelux	29	Key Music	70
Aquarium Sessions	71	Kool Amplification	18
Bax Music	70	Lord Of The Strings	70
De Bassist	82	Mainstreet	70
De Snaar	70	Musicmaker	18
Diamond Guitars	70	North End Music	70
Fender	84	PRS	23
Gewa	75	Q-Factory	71
Gitaarschool Apeldoorn	70	Sacksioni	70
Gitaarshop Heemstede	70	Sound Service	83
Gretsch	03	The Fellowship Of Acoustic	20/70
Guitarshop Apeldoorn	70	The Music Alliance	19
Hagstrom	11	The Tipbook Company	82
High Tech Distribution	45	Thomann	24/25
Hoshino	02	Van De Moer Instrumenten	70
John Hornsby Skewes	20	w-Distribution	16/39/50/62/72/77/80
K18	78		
Kaj's Guitarstore	70		

VOOR NIKS

Ze zijn gek, die jongens van de Tipbook Company. Zes geactualiseerde e-boeken bomvol informatie, maar liefst 200 tot 300 pagina's dik. Nu geen €17,50 (print) of €6,99 (eTipboek), maar helemaal gratis te downloaden via www.tipbook.com/apps. Cadeautje!*

**Tijdelijke actie. Normale prijs eTipboek €6,99. Nu gratis voor iOS; €0,99 voor Android. Geldt voor alle digitale Tipboeken. Check www.tipbook.com/apps. Papieren Tipboeken: €17,50 per 01-02-1016.*

Available on the Android App Store

www.tipbook.com – www.tipbook.com/apps

Available on the App Store

ONE PEDAL, ENDLESS SOUNDS.

INTRODUCING THE ZOOM G1X FOUR

Multi-effects pedal, realistic amp modeling, a dedicated looper, intuitive software. Endless creativity.

ZOOM® | We're For Creators®

*Also available without expression pedal

Exclusive distribution in D, A, CH, PL, EE, LV, LT, BG, HU, BE, NL, L, GR, CZ, SK:
Sound Service European Music Distribution | www.sound-service.eu | info@sound-service.eu

The 50s Stratocaster®
in Seafoam Green.

Player: Christone “Kingfish” Ingram

THE VINTERA™ SERIES

VINTAGE STYLE FOR THE MODERN ERA.

Fender®

©2019 Fender Musical Instruments Corporation. FENDER, FENDER in script, STRATOCASTER and the distinctive headstock commonly found on Fender guitars and basses are trademarks of FMIC. Registered in the U.S. and foreign countries. VINTERA is a trademark of FMIC. All rights reserved.